

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

31 mai 2006

**PROJET
DE LOI-PROGRAMME**

SOMMAIRE

1. Sommaire du projet de loi	3
2. Exposé des motifs	5
3. Avant-projet	58
4. Avis du Conseil d'État	85
5. Projet de loi	120

LE GOUVERNEMENT DEMANDE L'URGENCE CONFORMÉMENT À L'ARTICLE
80 DE LA CONSTITUTION.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

31 mei 2006

**ONTWERP
VAN PROGRAMMAWET**

INHOUD

1. Inhoudstafel van het wetsontwerp	3
2. Memorie van toelichting	5
3. Voorontwerp	58
4. Advies van de Raad van State	85
5. Wetsontwerp	120

DE SPOEDBEHANDELING WORDT DOOR DE REGERING GEVRAAGD
OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 80 VAN DE GRONDWET.

Le Gouvernement a déposé ce projet de loi le 31 mai 2006.

De Regering heeft dit wetsontwerp op 31 mei 2006 ingediend.

Le «bon à tirer» a été reçu à la Chambre le 31 mai 2006.

De «goedkeuring tot drukken» werd op 31 mei 2006 door de Kamer ontvangen.

cdH	: Centre démocrate Humaniste
CD&V	: Christen-Democratisch en Vlaams
ECOLO	: Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
FN	: Front National
MR	: Mouvement Réformateur
N-VA	: Nieuw - Vlaamse Alliantie
PS	: Parti socialiste
sp.a - spirit	: Socialistische Partij Anders - Sociaal progressief internationaal, regionalistisch integraal democratisch toekomstgericht.
Vlaams Belang	: Vlaams Belang
VLD	: Vlaamse Liberalen en Democraten

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 51 0000/000 :	Document parlementaire de la 51e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA :	Questions et Réponses écrites
CRIV :	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)
CRABV :	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)
CRIV :	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)
PLEN :	Séance plénière
COM :	Réunion de commission
MOT :	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 51 0000/000 :	Parlementair document van de 51e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA :	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV :	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)
CRABV :	Beknopt Verslag (blauwe kaft)
CRIV :	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen) (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)
PLEN :	Plenum
COM :	Commissievergadering
MOT :	moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : publicaties@deKamer.be

Intitulé	120	Opschrift	120
Titre premier – Disposition générale	120	Titel I – Algemene bepaling	120
Titre II – Finances	121	Titel II – Financiën	121
Chapitre premier		Hoofdstuk I	
Réforme de certaines dispositions en matière de procédure fiscale	121	Hervorming van sommige bepalingen inzake de fiscale procedure	121
Section première		Afdeling I	
Code des impôts sur les revenus 1992	121	Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 ..	121
Section II		Afdeling II	
Code de la taxe sur la valeur ajoutée	123	Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde	123
Chapitre II		Hoofdstuk II	
Taxe sur la valeur ajoutée - Mesures destinées à combattre les pratiques abusives et à instaurer une solidarité lors du non-paiement de la taxe	124	Belasting over de toegevoegde waarde - Maatregelen ter bestrijding van misbruiken en invoering van een hoofdelijke aansprakelijkheid bij niet-betaling van de belasting	124
Chapitre III		Hoofdstuk III	
Sociétés de liquidités	126	Kasgeldvennootschappen	126
Chapitre IV		Hoofdstuk IV	
Titrisation des créances fiscales de l'Etat	127	Effectisering van de fiscale vorderingen van de Staat	127
Chapitre V		Hoofdstuk V	
Caisse nationale des Calamités	128	Nationale Kas voor Rampenschade	128
Chapitre VI		Hoofdstuk VI	
Garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux	129	Verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingoederen	129
Titre III – Affaires sociales	136	TITRE III – Sociale Zaken	136
Chapitre premier		Hoofdstuk I	
Véhicules de société – Cotisation de solidarité	136	Bedrijfsvoertuigen – Solidariteitsbijdrage	136
Chapitre II		Hoofdstuk II	
Lutte contre la fraude aux allocations sociales	138	Strijd tegen de uitkeringsfraude	138
Chapitre III		Hoofdstuk III	
Allocations familiales - Délai de prescription	138	Kinderbijslag - Verjaringstermijn	138
Chapitre IV		Hoofdstuk IV	
Gestion globale et financement alternatif de la sécurité sociale	140	Globaal beheer en alternatieve financiering van de sociale zekerheid	140
Section première		Afdeling I	
Gestion globale	140	Globaal beheer	140
Section II		Afdeling II	
Financement alternatif	140	Alternatieve financiering	140
Chapitre V		Hoofdstuk V	
INAMI et Gestions globales	142	RIZIV en Globale Beheren	142
Chapitre VI		Hoofdstuk VI	
INAMI et lutte contre les assuétudes	143	RIZIV en bestrijding tegen de verslavingen	143

Chapitre VII	Hoofdstuk VII
Réductions de cotisations 143	Bijdrageverminderingen 143
Section première	Afdeling I
Modifications à la loi-programme du	Wijzigingen aan de programmawet
24 décembre 2002 et à la loi du	van 24 december 2002 en aan de wet
23 décembre 2005 relative au pacte	van 23 december 2005 betreffende
de solidarité entre les générations 143	het Generatiepact 143
Section II	Afdeling II
Modification à l'arrêté-loi du	Wijziging aan de besluitwet van
28 décembre 1944 145	28 december 1944 145
Chapitre VIII	Hoofdstuk VIII
Accord social – Secteurs fédéraux	Sociaal akkoord – Federale
de la santé 145	gezondheidssectoren 145
Titre IV - Dispositions diverses 145	Titel IV - Diverse bepalingen 145
Chapitre premier	Hoofdstuk I
Théâtre royal de La Monnaie 145	Koninklijke Muntschouwburg 145
Chapitre II	Hoofdstuk II
Intérieur - Modification de l'arrêté royal du 30 mars 2001	Binnenlandse Zaken - Wijziging van het koninklijk
portant la position juridique du personnel des services	besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de
de police, confirmé par la loi du 26 avril 2002 relative	rechtspositie van het personeel van de politiediensten,
aux éléments essentiels du statut des membres du per-	bekrachtigd door de wet van 26 april 2002 houdende de
sonnel des services de police et portant diverses autres	essentiële elementen van het statuut van de
dispositions relatives aux services de police 146	personeelsleden van de politiediensten en houdende di-
	verse andere bepalingen met betrekking tot de
	politiediensten 146
Chapitre III	Hoofdstuk III
Défense - Modification de la loi organique	Landsverdediging - Wijziging van de organieke wet
du 27 décembre 1990 147	van 27 december 1990 147
Chapitre IV	Hoofdstuk IV
Politique scientifique 147	Wetenschapsbeleid 147
Chapitre V	Hoofdstuk V
Classes moyennes – BIRB 148	Middenstand - BIRB 148
Chapitre VI	Hoofdstuk 6
Pensions - La «gemeentelijk	Pensioenen - Het gemeentelijk
havenbedrijf Antwerpen» 148	havenbedrijf Antwerpen 148
Chapitre VII	Hoofdstuk VII
Entreprises publiques 149	Overheidsbedrijven 149

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

TITRE PREMIER

DISPOSITION GÉNÉRALE

Cet article précise le fondement constitutionnel en matière de compétence.

TITRE II

FINANCES

CHAPITRE PREMIER

Réforme de certaines dispositions en matière de procédure fiscale

Section première

Code des impôts sur les revenus 1992

Art. 2

La question qui se pose, au regard de la restructuration des administrations et plus particulièrement de la suppression des grades de rang 16 et 17, est celle de déterminer quels sont les fonctionnaires compétents pour octroyer l'autorisation d'enquêtes en banque.

Cette question se situe certes dans le cadre plus général de celle relative aux dispositions attributives de compétences à des fonctionnaires déterminés au sein du SPF Finances. Elle a conduit à l'adoption de l'article 390, alinéa 2, de la loi-programme du 24 décembre 2002, aux termes duquel «Le Roi répartit les compétences et les pouvoirs attribués aux administrations et agents du Ministère des Finances respectivement entre les services et agents du SPF Finances.».

Pris en exécution de cette habilitation légale, l'arrêté royal du 31 mars 2003 dispose que chaque fois qu'une disposition mentionne l'administrateur général des impôts, il y a lieu de la lire comme mentionnant le titulaire de la fonction de management N-1 en charge de la matière concernée et que chaque fois qu'une disposition mentionne l'administrateur général adjoint des impôts ou le directeur général, il y a lieu de la lire comme mentionnant le ou les titulaires d'une fonction de management N-2 en charge de la matière concernée.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

TITEL I

ALGEMENE BEPALING

Dit artikel bepaalt de constitutionele bevoegdheidsgrondslag.

TITEL II

FINANCIËN

HOOFDSTUK 1

Hervorming van sommige bepalingen inzake de fiscale procedure

Afdeling 1

Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992

Art. 2

Wat de herstructurering van de administraties en meer in het bijzonder van de afschaffing van de graden van rang 16 en 17 betreft, is het de vraag welke ambtenaren bevoegd zijn voor het verlenen van de machtiging tot het verrichten van bankonderzoeken.

Deze vraag kadert in de meer algemene vraagstelling omtrent de bepalingen inzake de toekenning van bevoegdheden aan welbepaalde ambtenaren binnen de FOD Financiën. Dit heeft geleid tot het aannemen van artikel 390, tweede lid, van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt: «De Koning verdeelt de bevoegdheden en rechten toegekend aan de administraties en de ambtenaren van het Ministerie van Financiën respectievelijk over de diensten en de ambtenaren van de FOD Financiën.».

Het koninklijk besluit van 31 maart 2003 genomen in uitvoering van deze wettelijke bevoegdverklaring, bepaalt dat telkens de administrateur-generaal van de belastingen wordt vermeld in een bepaling, deze moet worden gelezen alsof de houder van de managementfunctie N-1 wordt vermeld belast met de betrokken materie en telkens de adjunct-administrateur-generaal van de belastingen of de directeur-generaal wordt vermeld in een bepaling, deze moet worden gelezen alsof de houder(s) van een managementfunctie N-2 wordt of worden vermeld belast met de betrokken materie.

Appliquées à la matière de l'autorisation d'enquêtes en banque, les dispositions de l'arrêté royal précité semblent parfois poser plus de questions qu'elles n'en résolvent.

L'article 2 du présent projet amende dès lors l'article 318, alinéa 2, CIR 92 dans le sens d'une plus grande souplesse en confiant désormais au ministre des Finances le soin de cette désignation.

Art. 3

Le présent article modifie l'article 327, § 1er, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus 1992 dans le sens requis afin de respecter les modifications apportées au Code judiciaire par la loi du 22 décembre 1998 (*MB* du 10 février 1999) sur l'intégration verticale du ministère public, le parquet fédéral et le conseil des procureurs du Roi, plus particulièrement celles relatives à la fonction et les compétences du procureur fédéral.

La présente modification est nécessaire afin que les fonctionnaires visés à l'article 327, § 1er, alinéa 1er, du même Code, puissent obtenir communication des actes, pièces, registres, documents ou renseignements relatifs à des procédures judiciaires qui relèvent de la compétence du procureur fédéral.

Le présent article a pour objet l'allongement, en matière d'impôts sur les revenus, du délai d'imposition particulier applicable lorsque des renseignements récoltés dans un État étranger font apparaître que le contribuable n'a pas déclaré des revenus imposables au cours de l'une des cinq années qui précèdent celle au cours de laquelle l'administration belge a pris connaissance de ces renseignements.

Art. 4

En principe, en vertu de l'article 353 en 359 du Code des impôts sur les revenus 1992, l'impôt doit être établi au plus tard le 30 juin de l'année qui suit celle de l'exercice d'imposition.

Toutefois, conformément à l'article 354 du même code, en cas d'absence de déclaration ou de remise tardive de celle-ci, ou lorsque doit être établi un supplément d'impôt par rapport aux revenus déclarés, l'impôt ou le supplément d'impôt peut être établi dans les trois ans à compter du 1er janvier de l'exercice d'imposition.

De toepassing van de bepalingen van voornoemd koninklijk besluit met betrekking tot de machtiging tot het verrichten van bankonderzoeken lijkt soms meer vragen op te roepen dan er worden opgelost.

Artikel 2 van onderhavig ontwerp versoepelt artikel 318, tweede lid, WIB 92 door voortaan aan de minister van Financiën de zorg voor deze aanwijzing toe te vertrouwen.

Art. 3

Onderhavig artikel wijzigt artikel 327, § 1, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 in die zin dat rekening wordt gehouden met de wijzigingen aangebracht aan het Gerechtelijk Wetboek bij de wet van 22 december 1998 (*BS* van 10 februari 1999) betreffende de verticale integratie van het openbaar ministerie, het federaal parket en de raad van de procureurs des Konings, meer in het bijzonder met die welke betrekking hebben op de functie en de bevoegdheden van de federale procureur.

Deze wijziging is noodzakelijk opdat de in artikel 327, § 1, eerste lid, van hetzelfde Wetboek beoogde ambtenaren inzage kunnen verkrijgen van de akten, stukken, registers en bescheiden of inlichtingen in verband met gerechtelijke procedures die onder de bevoegdheid van de federale procureur vallen.

Dit artikel heeft, inzake de inkomstenbelastingen, de verlenging van de bijzondere aanslagtermijn tot doel, wanneer uit ingewonnen inlichtingen bij een vreemde Staat doen blijken dat de belastingplichtige geen belastbare inkomsten heeft aangegeven in de loop van de vijf jaar die dat jaar vooraf gaan waarin de Belgische administratie kennis heeft gekregen van de inlichtingen.

Art. 4

In principe, moet, overeenkomstig artikel 353 en 359, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, de belasting worden gevestigd ten laatste op 30 juni van het jaar dat volgt op dat van het aanslagjaar.

Evenwel, overeenkomstig artikel 354 van hetzelfde wetboek, mag, bij niet-aangifte of bij laattijdige overlegging van aangifte, of wanneer een aanvullende belasting ten opzichte van de aangegeven inkomsten moet worden gevestigd, de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd gedurende drie jaar te rekenen vanaf 1 januari van het aanslagjaar.

A côté de ces délais ordinaires d'imposition, l'article 358 du code précité prévoit un délai spécial d'imposition de douze mois dans quatre cas bien précis:

– le contribuable a enfreint les dispositions du CIR 92 ou des arrêtés pris en exécution de celui-ci en matière de Pr. M ou de Pr. P au cours d'une des cinq années précédant l'année où l'infraction a été constatée;

– un pays ayant signé une convention préventive de double imposition avec la Belgique a envoyé des renseignements démontrant que des revenus imposables n'ont pas été déclarés en Belgique au cours d'une des cinq années précédant l'année au cours de laquelle les résultats du contrôle ou de l'enquête effectuée(e) par l'administration étrangère ont été communiqués à l'administration belge;

– une action en justice fait apparaître que des revenus imposables n'ont pas été déclarés au cours d'une des cinq années précédant l'année d'introduction de l'action;

– des éléments probants font apparaître que des revenus imposables n'ont pas été déclarés au cours d'une des cinq années précédant l'année où l'administration a été informée de ces renseignements.

La date de début du délai spécial d'imposition de 12 mois est:

- en ce qui concerne le premier tiret, la date à laquelle l'infraction en matière de Pr.M ou de Pr.P a été constatée à l'occasion d'un contrôle ou d'une enquête se rapportant à l'application des impôts sur les revenus dans le chef d'un contribuable déterminé;

- en ce qui concerne le deuxième tiret, la date à laquelle l'administration belge a eu connaissance des résultats d'un contrôle ou d'une enquête par les autorités compétentes d'un pays avec lequel la Belgique a conclu une convention préventive de la double imposition et se rapportant à un impôt visé par cette convention;

- en ce qui concerne le troisième tiret, la date à laquelle la décision judiciaire, statuant sur l'action qui a révélé les revenus éludés, devient définitive, ou la date à laquelle l'affaire a été classée après une enquête préliminaire;

- en ce qui concerne le quatrième tiret, la date à laquelle l'administration a eu connaissance des éléments probants.

Les conventions internationales préventives de la double imposition prévoient habituellement un échange centralisé d'informations entre autorités compétentes des États contractant.

Naast deze gewone aanslagtermijnen voorziet artikel 358 van voormeld wetboek een bijzondere aanslagtermijn van twaalf maanden in vier welbepaalde gevallen:

– de belastingplichtige de bepalingen van het WIB 92 of van de ter uitvoering ervan genomen besluiten inzake RV of BV heeft overtreden in de loop van één der vijf jaren vóór het jaar van de vaststelling van de overtreding;

– door een land waarmee België een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting heeft gesloten, inlichtingen worden toegezonden die uitwijzen dat belastbare inkomsten in België niet werden aangegeven in de loop van één der vijf jaren vóór het jaar waarin de resultaten van de controle of het onderzoek door de buitenlandse administratie aan de Belgische administratie werden medegedeeld;

– een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in één der vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld;

– bewijskrachtige gegevens uitwijzen dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in de loop van één der vijf jaren vóór het jaar waarin de administratie kennis krijgt van die gegevens.

De aanvangsdatum van de bijzondere aanslagtermijn van 12 maanden is:

- m.b.t. het eerste gedachtenstreepje, de datum waarop de overtreding inzake RV of BV werd vastgesteld ter gelegenheid van een controle of een onderzoek in verband met de toepassing van de inkomstenbelastingen ten name van een wel bepaalde belastingplichtige;

- m.b.t. het tweede gedachtenstreepje, de datum waarop de Belgische administratie kennis heeft gekregen van de uitslag van een controle of een onderzoek ingesteld door de bevoegde overheid van een land waarmee een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting werd gesloten in verband met een belasting waarop die overeenkomst van toepassing is;

- m.b.t. het derde gedachtenstreepje, de datum waarop de rechterlijke beslissing over de vordering die de bewimpelde inkomsten aan het licht bracht, definitief wordt of de datum waarop de zaak, na een opsporingsonderzoek, wordt geseponeerd;

- m.b.t. het vierde gedachtenstreepje, de datum waarop de administratie van de bewijskrachtige gegevens kennis krijgt.

De internationale overeenkomsten tot het vermijden van de dubbele belasting voorzien gewoonlijk in een gecentraliseerde uitwisseling van inlichtingen tussen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten.

Vu la nécessité de traiter ces informations (e.a. vérification de la validité de la réception des informations, traduction des informations obtenues de l'étranger, identification du contribuable, traitement des fichiers établis à l'aide de différents systèmes d'automatisation, cet échange centralisé des informations nécessaires à l'établissement de l'impôt entraîne un retard dans la transmission des données aux services de taxation compétents en manière telle que ces derniers viennent souvent à manquer du temps nécessaire à leur traitement.

La présente disposition a, dès lors, pour objectif d'allonger, en cette occurrence, le délai spécial d'imposition visé à l'article 358, § 2, 2°, précité afin d'éviter que le traitement des informations reçues de l'étranger n'aboutisse à une impossibilité d'établir l'impôt en raison de l'expiration du délai spécial d'imposition.

Art. 5

Cette disposition fixe l'entrée en vigueur de l'article 4 au 1er jour du mois qui suit celui de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 6

Cette disposition consiste en une règle de droit transitoire inspirée des principes relatifs à l'application de la loi dans le temps et applicables aux règles de procédure.

Elle prévoit que, lorsque le délai d'imposition prévu par l'ancienne loi n'est pas expiré à la date d'entrée en vigueur de la nouvelle règle, le délai spécial d'imposition se calcule conformément à la loi nouvelle.

Art. 7

Le présent article a pour objet l'allongement du délai de réclamation en matière d'impôt sur les revenus pour le porter à six mois à compter de l'envoi de l'avertissement extrait de rôle.

Sous l'empire de l'ancienne procédure fiscale, les réclamations devaient être présentées au plus tard le trente avril de l'année qui suivait celle au cours de laquelle l'impôt était établi sans que ce délai puisse être inférieur à six mois à partir de la date de l'avertissement extrait de rôle.

Deze gecentraliseerde uitwisseling van inlichtingen nodig voor de vestiging van de belasting brengt, gelet op de noodzakelijke behandeling van deze inlichtingen (o.m. verificatie van het rechtsgeldig ontvangen van de informatie, vertaling van de uit het buitenland verkregen inlichtingen, identificatie van de belastingplichtige, verwerken van op diverse automatiseringssystemen vervaardigde bestanden) een vertraging van de overdracht van gegevens aan de bevoegde taxatiediensten met zich mee dat deze laatste dikwijls in tijdsgebrek komen voor de noodzakelijke afhandeling.

Huidige bepaling heeft, bijgevolg, tot doel om in dit geval, de bijzondere aanslagtermijn bedoeld in voormeld artikel 358, § 2, 2°, te verlengen, ten einde te vermijden dat de behandeling van de uit het buitenland ontvangen inlichtingen, niet eindigen in de onmogelijkheid om de belasting te vestigen omwille van het verstrijken van de bijzondere aanslagtermijn.

Art. 5

Deze bepaling legt de inwerkingtreding van artikel 4 vast op de eerste dag van de maand die volgt op die van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 6

Deze bepaling bestaat uit een regel uit het overgangrecht gebaseerd op de beginselen betreffende de toepassing van de wet in de tijd en toepasselijk op de procedureregels.

Zij voorziet dat, wanneer de aanslagtermijn voorzien door de oude wet niet is verlopen op de datum van de inwerkingtreding van de nieuwe regel, de bijzondere aanslagtermijn berekend wordt overeenkomstig de nieuwe wet.

Art. 7

Dit artikel heeft de verlenging van de bezwaartermijn inzake de inkomstenbelastingen tot doel door hem te brengen op zes maanden te rekenen vanaf de verzending van het aanslagbiljet.

Onder het stelsel van de oude fiscale procedure moesten de bezwaarschriften worden voorgelegd uiterlijk de dertigste april van het jaar dat volgt op dat waarin de belasting was gevestigd zonder dat deze termijn korter mocht zijn dan zes maanden vanaf de datum van het aanslagbiljet.

La loi du 15 mars 1999 a ramené ce délai à trois mois à compter de l'envoi de l'avertissement extrait de rôle. Soucieux d'accélérer le traitement du contentieux fiscal, et, par conséquent, de ne pas prolonger la période d'incertitude pendant laquelle une cotisation peut être contestée, le législateur justifiait alors ce raccourcissement du délai de réclamation comme la contrepartie de l'octroi au contribuable d'un double degré de juridiction devant le pouvoir judiciaire.

Dès l'origine, et déjà au cours des travaux préparatoires des lois de réforme de la procédure fiscale, la trop grande brièveté de ce délai fut dénoncée. Ce sentiment est aujourd'hui unanimement partagé.

Dans sa recommandation officielle du 8 septembre 2003, le Collège des médiateurs fédéraux, estimant qu'il existe un déséquilibre entre le principe de sécurité juridique et les principes de bonne gouvernance et mettant en regard la brièveté du délai de réclamation, avec la longueur des délais (trois ans, voire cinq ans en cas de fraude) dont dispose l'administration pour établir l'impôt, a également demandé que le délai de réclamation soit allongé.

La disposition en projet entend faire voie à cette préoccupation justifiée et porte le délai de réclamation à six mois, soit, le délai minimal qui était applicable sous l'empire de l'ancienne procédure fiscale.

Art. 8

Cette disposition fixe l'entrée en vigueur de l'article 6 au 1er jour du mois qui suit celui de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 9

Directement inspirée des principes régissant l'application de la loi dans le temps, cette disposition de droit transitoire prévoit que lorsque le délai de réclamation existant sous l'empire de l'ancienne législation n'est pas expiré au jour de l'entrée en vigueur de la loi nouvelle, le redevable dispose du droit d'introduire sa réclamation dans le délai prévu par cette dernière.

De wet van 15 maart 1999 heeft deze termijn teruggebracht tot drie maanden te rekenen vanaf de verzending van het aanslagbiljet. Uit bezorgdheid de behandeling van de fiscale geschillen te versnellen, en, bijgevolg, de periode van onzekerheid niet te verlengen tijdens dewelke een belasting kan worden betwist, rechtvaardigde de wetgever deze verkorting van de bezwaartermijn als tegenprestatie voor de toekenning aan de belastingplichtige van een dubbele mogelijkheid inzake jurisdictie voor de rechterlijke macht.

Van in het begin en reeds tijdens de voorbereidende werkzaamheden van de wetten betreffende de hervorming van de fiscale procedure werd tegen deze zeer beperkte termijn geprotesteerd. Dit gevoel wordt vandaag unaniem gedeeld.

In zijn officiële aanbeveling van 8 september 2003 heeft het College van federale ombudsmannen, ervan uitgaande dat er een onevenwicht bestaat tussen het principe van rechtszekerheid en de principes van behoorlijk bestuur en uit de vergelijking van de beperkte duur van de bezwaartermijn met de duur van de termijnen (drie jaar, zelfs vijf jaar in geval van fraude) waarover de administratie beschikt voor de vestiging van de belasting, ook gevraagd dat de bezwaartermijn zou worden verlengd.

De bepaling in het ontwerp beoogt tegemoet te komen aan deze terechte bezorgdheid en brengt de bezwaartermijn op zes maanden, zijnde, de minimale termijn die van toepassing was onder de vroegere fiscale procedure.

Art. 8

Deze bepaling stelt de inwerkingtreding van artikel 6 vast op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 9

Naar het voorbeeld van de principes die de toepassing van de wet in de tijd beheersen, schrijft deze bepaling van overgangsrecht voor dat wanneer de bezwaartermijn die onder het stelsel van de vroegere wetgeving bestond niet verstreken is op de dag van de inwerkingtreding van de nieuwe wet, de belastingsschuldige over het recht beschikt om zijn bezwaarschrift in te dienen binnen de termijn bepaald door deze laatste.

Section 2

Code de la taxe sur la valeur ajoutée

Art. 10

Le présent article concerne une adaptation technique apportée à l'article 58, § 4, 7°, dernier alinéa, du Code de la T.V.A. en vue d'aligner le délai de conservation visé à cet article sur celui repris à l'article 60, § 1er, du Code de la T.V.A., modifié par la loi du 27 décembre 2005 (*MB* du 30 décembre 2005, 2e édition).

Art. 11

La question qui se pose, au regard de la restructuration des administrations et plus particulièrement de la suppression des grades de rang 16 et 17, est celle de déterminer quels sont les fonctionnaires compétents pour octroyer l'autorisation d'enquêtes en banque.

Cette question se situe certes dans le cadre plus général de celle relative aux dispositions attributives de compétences à des fonctionnaires déterminés au sein du SPF Finances. Elle a conduit à l'adoption de l'article 390, alinéa 2, de la loi-programme du 24 décembre 2002, aux termes duquel «Le Roi répartit les compétences et les pouvoirs attribués aux administrations et agents du Ministère des Finances respectivement entre les services et agents du SPF Finances.».

Pris en exécution de cette habilitation légale, l'arrêté royal du 31 mars 2003 dispose que chaque fois qu'une disposition mentionne l'administrateur général des impôts, il y a lieu de la lire comme mentionnant le titulaire de la fonction de management N-1 en charge de la matière concernée et que chaque fois qu'une disposition mentionne l'administrateur général adjoint des impôts ou le directeur général, il y a lieu de la lire comme mentionnant le ou les titulaires d'une fonction de management N-2 en charge de la matière concernée.

Appliquées à la matière de l'autorisation d'enquêtes en banque, les dispositions de l'arrêté royal précité semblent parfois poser plus de questions qu'elles n'en résolvent.

L'article 11 du présent projet amende l'article 62*bis* du Code de la T.V.A. dans le sens d'une plus grande souplesse en confiant désormais au ministre des Finances le soin de cette désignation.

Afdeling 2

Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde

Art. 10

Onderhavig artikel betreft een technische aanpassing aan artikel 58, § 4, 7°, laatste lid, van het BTW-Wetboek en heeft tot doel de in dit artikel bedoelde bewaartermijn te doen overeenstemmen met die bedoeld in artikel 60, § 1, van het BTW-Wetboek zoals gewijzigd bij de wet van 27 december 2005 (*BS* van 30 december 2005, 2de editie).

Art. 11

Wat de herstructurering van de administraties en meer in het bijzonder van de afschaffing van de graden van rang 16 en 17 betreft, is het de vraag welke ambtenaren bevoegd zijn voor het verlenen van de machtiging tot het verrichten van bankonderzoeken.

Deze vraag kadert in de meer algemene vraagstelling omtrent de bepalingen inzake de toekenning van bevoegdheden aan welbepaalde ambtenaren binnen de FOD Financiën. Dit heeft geleid tot het aannemen van artikel 390, tweede lid, van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt: «De Koning verdeelt de bevoegdheden en rechten toegekend aan de administraties en de ambtenaren van het Ministerie van Financien respectievelijk over de diensten en de ambtenaren van de FOD Financiën.».

Het koninklijk besluit van 31 maart 2003 genomen in uitvoering van deze wettelijke bevoegdverklaring, bepaalt dat telkens de administrateur-generaal van de belastingen wordt vermeld in een bepaling, deze moet worden gelezen alsof de houder van de managementfunctie N-1 wordt vermeld belast met de betrokken materie en telkens de adjunct-administrateur-generaal van de belastingen of de directeur-generaal wordt vermeld in een bepaling, deze moet worden gelezen alsof de houder(s) van een managementfunctie N-2 wordt of worden vermeld belast met de betrokken materie.

De toepassing van de bepalingen van voornoemd koninklijk besluit met betrekking tot de machtiging tot het verrichten van bankonderzoeken lijkt soms meer vragen op te roepen dan er worden opgelost.

Artikel 11 van onderhavig ontwerp wijzigt artikel 62*bis* van het BTW-Wetboek. Door voortaan aan de minister van Financiën de zorg toe te vertrouwen voor het aanwijzen van de bevoegde ambtenaar wordt ter zake met meer soepelheid opgetreden.

Il remplace également, par souci de précision, la dénomination de l'Office des Chèques postaux, devenue obsolète, par «la Banque de La Poste».

Art. 12

La présente article vise à introduire dans le Code de la taxe sur la valeur ajoutée une disposition autorisant les fonctionnaires compétents en la matière à représenter l'État devant les cours et tribunaux de l'ordre judiciaire.

Cette disposition reproduit dans le Code de la TVA le prescrit de l'article 379 du Code des impôts sur les revenus 1992, inséré par la loi du 10 décembre 2001 modifiant divers codes fiscaux en ce qui concerne le pourvoi en cassation et la représentation de l'État devant les cours et tribunaux.

En effet, malgré la généralité des termes utilisés par cette dernière disposition, des hésitations demeurent, en raison de sa situation dans le Code des impôts sur les revenus, sur la circonstance qu'elle puisse servir de fondement à la défense en justice par les fonctionnaires dans le contentieux judiciaire en matière de taxe sur la valeur ajoutée.

Or, il ne fait pas de doute que, dès la loi de réforme de la procédure fiscale du 15 mars 1999, l'intention du législateur était de confier au fonctionnaire taxateur la mission de défendre son dossier devant le juge et ce, dans le but de responsabiliser ce dernier. Cette intention fut, d'ailleurs, rappelée lors des travaux préparatoires de la loi précitée du 10 décembre 2001.

De surcroît, l'expérience menée depuis lors en matière d'impôts directs conduit généralement à la plus grande satisfaction des différents acteurs du contentieux judiciaire en matière fiscale (fonctionnaires, magistrats et avocats) en manière telle que rien ne s'oppose à ce qu'elle soit étendue à la matière de la taxe sur la valeur ajoutée.

Art. 13

Le présent article modifie l'article 93*quaterdecies*, § 1er, alinéa 3, du Code de la TVA dans le sens requis afin de respecter les modifications apportées au Code judiciaire par la loi du 22 décembre 1998 (MB du 10 février 1999) sur l'intégration verticale du ministère pu-

Dit artikel vervangt, ter verduidelijking, eveneens de achterhaalde benaming van het Bestuur van de Post-check in «de Bank van de Post».

Art. 12

Dit artikel beoogt een bepaling in het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde in te voegen die aan de ambtenaren bevoegd voor deze materie de bevoegdheid verleend om de Staat voor de rechtbanken en hoven van de rechterlijke orde te vertegenwoordigen.

Deze bepaling herneemt in het B.T.W.-wetboek, de bepaling van artikel 379 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ingevoegd door de wet van 10 december 2001 tot wijziging van verscheidene belastingwetboeken, wat de voorziening in cassatie betreft en de vertegenwoordiging van de Staat voor de hoven en rechtbanken.

Inderdaad, ondanks het algemeen karakter van de termen gebruikt in deze laatste bepaling, blijven twijfels, omwille van haar plaats in het Wetboek van de inkomstenbelastingen, over de omstandigheid dat zij zou kunnen dienen als grondslag voor de verdediging in rechte door de ambtenaren van de gerechtelijke geschillen inzake de belasting over de toegevoegde waarde.

Het lijkt echter geen twijfel dat, vanaf de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen, het de bedoeling van de wetgever was om aan de taxatieambtenaar de opdracht toe te vertrouwen zijn dossier voor de rechter te verdedigen en dit, met de bedoeling de eerste te responsabiliseren. Deze intentie werd trouwens in herinnering gebracht tijdens de voorbereidende werkzaamheden van de voormelde wet van 10 december 2001.

Bovendien, de sindsdien opgedane ervaring inzake directe belastingen leidt in het algemeen tot de grootste voldoening van de verschillende spelers van de gerechtelijke geschillen in de fiscale materie (ambtenaren, magistraten en advocaten) op dergelijke wijze dat niets belemmert dat deze zou uitgebreid worden tot de belasting over de toegevoegde waarde.

Art. 13

Onderhavig artikel wijzigt artikel 93*quaterdecies*, § 1, derde lid, van het BTW-Wetboek in die zin dat rekening wordt gehouden met de wijzigingen aangebracht aan het Gerechtelijk Wetboek bij de wet van 22 december 1998 (BS van 10 februari 1999) betreffende de ver-

blic, le parquet fédéral et le conseil des procureurs du Roi, plus particulièrement celles relatives à la fonction et les compétences du procureur fédéral.

La présente modification est nécessaire afin que les fonctionnaires visés à l'article 93 *quaterdecies* du Code de la TVA, puissent obtenir communication des actes, pièces, registres, documents ou renseignements relatifs à des procédures judiciaires qui relèvent de la compétence du procureur fédéral.

CHAPITRE 2

Taxe sur la valeur ajoutée – Mesures destinées à combattre les pratiques abusives et à instaurer une solidarité lors du non-paiement de la taxe

Le présent chapitre traduit l'engagement du gouvernement d'introduire dans le Code de la TVA une véritable mesure destinée à combattre des pratiques abusives, dans la mesure où la Cour de justice des Communautés européennes aura fait siennes les conclusions de l'avocat général, dans les affaires C-255/02 et C-223/03 selon lesquelles *«la sixième directive doit être interprétée comme ne conférant pas à un assujéti le droit à déduction ou à récupération de la TVA payée en amont, conformément au principe communautaire d'interprétation interdisant de faire un usage abusif des dispositions du droit communautaire si deux éléments objectifs sont déclarés comme réunis selon l'appréciation des juridictions nationales. Premièrement, les buts et résultats poursuivis par les dispositions juridiques qui génèrent formellement le droit seraient réduits à néant si le droit revendiqué était effectivement conféré, et deuxièmement, le droit invoqué découle d'activités économiques pour lesquelles il n'existe aucune autre justification que de créer le droit revendiqué.»*

Les arrêts ont été rendus le 21 février 2006. La Cour a ainsi dit pour droit que:

«1) Des opérations telles que celles en cause au principal constituent des livraisons de biens ou des prestations de services et une activité économique au sens de l'article 2, point 1, de l'article 4, paragraphes 1 et 2, de l'article 5, paragraphe 1, et de l'article 6, paragraphe 1, de la sixième directive 77/388/CEE du Conseil, du 17 mai 1977, en matière d'harmonisation des législations des États membres relatives aux taxes sur le chif-

ficale intégration van het openbaar ministerie, het federaal parket en de raad van de procureurs des Konings, meer in het bijzonder met die welke betrekking hebben op de functie en de bevoegdheden van de federale procureur.

Deze wijziging is noodzakelijk opdat de in artikel 93 *quaterdecies* van het BTW-Wetboek beoogde ambtenaren inzage kunnen verkrijgen van de akten, stukken, registers en bescheiden of inlichtingen in verband met gerechtelijke procedures die onder de bevoegdheid van de federale procureur vallen.

HOOFDSTUK 2

Belasting over de toegevoegde waarde – Maatregelen ter bestrijding van misbruiken en invoering van een hoofdelijke aansprakelijkheid bij niet-betaling van de belasting

Onderhavig hoofdstuk vertolkt het engagement van de regering om in het BTW-Wetboek een daadwerkelijke maatregel ter bestrijding van misbruiken in te voeren, in de mate waarin het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de conclusies van de advocaat-generaal in de zaken C-255/02 en C-223/03 zal bijtreden waarin hij van oordeel is dat *«de Zesde Richtlijn dient geïnterpreteerd te worden in die zin dat het, overeenkomstig het communautaire interpretatiebeginsel dat onrechtmatig gebruik van de bepalingen van het gemeenschapsrecht verbiedt, aan een belastingplichtige geen recht op aftrek of op teruggaaf van de voorbelasting verleent wanneer de nationale rechtscolleges van oordeel zijn dat twee objectieve elementen cumulatief aanwezig zijn. Ten eerste zou, indien het ingeroepen recht daadwerkelijk zou worden toegekend, elke betekenis worden ontnomen aan de doelstellingen en resultaten beoogd door de juridische bepalingen die het recht formeel doen ontstaan, en ten tweede vloeit het ingeroepen recht voort uit economische activiteiten waarvoor er geen enkele andere rechtvaardiging bestaat dan het doen ontstaan van het ingeroepen recht.»*

De arresten zijn gewezen op 21 februari 2006. Het Hof heeft alsdan voor recht verklaard dat:

«1) Handelingen zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, zijn leveringen van goederen of dienstverrichtingen en een economische activiteit in de zin van de artikelen 2, punt 1, 4, leden 1 en 2, 5, lid 1, en 6, lid 1, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toege-

fre d'affaires – Système commun de taxe sur la valeur ajoutée: assiette uniforme, telle que modifiée par la directive 95/7/CE du Conseil, du 10 avril 1995, dès lors qu'elles satisfont aux critères objectifs sur lesquels sont fondées lesdites notions, même lorsqu'elles sont effectuées dans le seul but d'obtenir un avantage fiscal, sans autre objectif économique.

2) La sixième directive doit être interprétée en ce sens qu'elle s'oppose au droit de l'assujetti de déduire la taxe sur la valeur ajoutée acquittée en amont lorsque les opérations fondant ce droit sont constitutives d'une pratique abusive.

La constatation de l'existence d'une pratique abusive exige, d'une part, que les opérations en cause, malgré l'application formelle des conditions prévues par les dispositions pertinentes de la sixième directive et de la législation nationale transposant cette directive, aient pour résultat l'obtention d'un avantage fiscal dont l'octroi serait contraire à l'objectif de ces dispositions. D'autre part, il doit également résulter d'un ensemble d'éléments objectifs que les opérations en cause ont pour but essentiel l'obtention d'un avantage fiscal.

3) Lorsque l'existence d'une pratique abusive a été constatée, les opérations impliquées doivent être redéfinies de manière à rétablir la situation telle qu'elle aurait existé en l'absence des opérations constitutives de cette pratique abusive.».

Les assujettis ne sauraient en effet frauduleusement ou abusivement se prévaloir des normes communautaires ou transposées en droit interne. L'application de ces normes ne saurait être étendue jusqu'à couvrir les pratiques abusives d'opérateurs économiques, c'est-à-dire les opérations qui ne sont pas réalisées dans le cadre de transactions normales, mais seulement dans le but de bénéficier abusivement des avantages prévus par le droit.

Dans les cas particulièrement complexes soumis à la Cour de justice des Communautés européennes, il s'agissait de s'opposer au droit de l'assujetti de déduire la TVA acquittée en amont lorsque les opérations en cause fondant ce droit sont constitutives d'une pratique abusive.

En fait, les pratiques abusives condamnées qui tendent à l'obtention d'un avantage fiscal ne se limitent pas à celles qui ont pour but une déduction. Il peut s'agir également de la réduction d'une obligation. Ainsi, à titre d'exemples, seraient considérés comme une pratique abusive lorsqu'un opérateur économique invite ses four-

voegde waarde: uniforme grondslag, zoals gewijzigd bij richtlijn 95/7/EG van de Raad van 10 april 1995, indien zij voldoen aan de objectieve criteria waarop genoemde begrippen zijn gebaseerd, zelfs wanneer zij zijn verricht met het uitsluitende doel een belastingvoordeel te verkrijgen, zonder ander economisch doel.

2) De Zesde richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen het recht van een belastingplichtige om de voorbelasting af te trekken indien de transacties waarop dit recht is gebaseerd een misbruik vormen.

Om te kunnen vaststellen dat sprake is van misbruik, is ten eerste vereist dat de betrokken transacties, in weerwil van de formele toepassing van de voorwaarden in de desbetreffende bepalingen van de Zesde richtlijn en de nationale wettelijke regeling tot omzetting daarvan, ertoe leiden dat in strijd met het doel van deze bepalingen een belastingvoordeel wordt toegekend. Ten tweede moet uit een geheel van objectieve factoren blijken dat het wezenlijke doel van de betrokken transacties erin bestaat een belastingvoordeel te verkrijgen.

3) Wanneer een misbruik is vastgesteld, moeten de in het kader daarvan verrichte transacties zo worden geherdefinieerd dat de situatie wordt hersteld zoals zij zou zijn geweest zonder de transacties die dit misbruik vormen.».

De belastingplichtigen mogen zich ingeval van fraude of misbruik inderdaad niet op gemeenschapsnormen of in het interne recht omgezette normen beroepen. Deze normen mogen inderdaad niet zo ruim worden toegepast dat het ook de misbruiken van ondernemers zou dekken, dat wil zeggen, dat het zich zou uitstrekken tot die handelingen die niet gerealiseerd worden in het kader van normale handelstransacties, maar uitsluitend met het doel om onrechtmatig van de door het recht voorziene voordelen te genieten.

De uitermate ingewikkelde gevallen die aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen werden voorgelegd hadden betrekking op het verzet tegen het recht van de belastingplichtige om de betaalde voorbelasting in aftrek te brengen wanneer de verrichtingen waarop dit recht is gebaseerd een misbruik vormen.

De veroordeelde misbruiken die ertoe strekken een belastingvoordeel te verkrijgen zijn trouwens niet beperkt tot deze die een aftrek tot doel hebben. Het kan eveneens gaan om het verminderen van een verplichting. Zo zal bijvoorbeeld als misbruik worden beschouwd, de situatie waarbij een ondernemer die zijn leveranciers

nisseurs à adresser les factures des biens ou des services qui lui sont normalement destinés vers un de ses établissements stables situé en dehors du pays, afin d'éviter de devoir acquitter un montant de taxe dont il ne pourrait obtenir tout ou partie de la déduction (usage abusif des règles de localisation des opérations) ou lorsqu'un opérateur économique qui effectue des opérations visées à l'article 44, § 3, 4° à 10° du Code de la TVA (opérations exonérées mais qui influencent négativement le droit à déduction des opérations en amont), adresse ses factures à une personne établie en dehors de la Communauté afin de bénéficier d'un droit à déduction plus important, alors que le véritable preneur des opérations est établi dans la Communauté (usage abusif de l'article 45, § 1er, 4°, du Code la TVA).

La portée de la mesure peut encore être illustrée par l'exemple suivant. Lors de la construction de bâtiments destinés à des activités qui ne permettent pas la déduction de la TVA grevant ces constructions (par exemple, une maison communale, une place communale, ...), un opérateur public (une commune, par exemple) conclut au profit d'un tiers (une régie communale autonome, par exemple) un contrat de location-financement au sens de l'article 44, § 3, 2°, b, du Code de la TVA et de l'arrêté royal n° 30, que ce tiers lui redonne en location simple. Ce type de pratique ou de mécanisme lui ouvrirait un droit à déduction totale de la taxe en amont, alors qu'en aval un montant de taxes très réduit serait perçu, étalé sur une quinzaine d'années.

La difficulté réside non tant dans le fait d'invoquer l'abus que dans la détermination des critères sur lesquels il doit se fonder où gouvernement les principes de légalité et de la sécurité juridique. La Cour a précisé les deux critères fondant la notion de pratiques abusives en TVA et le présent projet les fait siens.

Il convient toutefois au préalable de rappeler certains principes.

- C'est la nature objective d'une opération, c'est-à-dire la définition communautaire autonome de cette opération, qui doit être prise en compte pour la détermination du régime fiscal qui lui est applicable. Dès lors qu'une opération concernée satisfait aux critères objectifs sur lesquels sont fondées les notions de l'opération, la question de savoir si elle est effectuée dans le seul but d'obtenir un avantage fiscal, sans autre objectif économique, est sans aucune pertinence pour déterminer si elle constitue une livraison de biens ou une presta-

verzoekt om facturen voor leveringen van goederen of diensten, die eigenlijk voor hemzelf bestemd zijn, aan een vaste inrichting buiten het land te richten, ten einde te vermijden dat men een bedrag aan belasting zou moeten betalen dat men niet of slechts gedeeltelijk in aftrek zou kunnen brengen (onrechtmatig gebruik van de regels inzake de plaatsbepaling) of de situatie waarbij een ondernemer die handelingen verricht bedoeld in art. 44, § 3, 4° tot 10° van het BTW- Wetboek (vrijgestelde handelingen met een negatieve impact op het bedrag van voorbelasting dat in aftrek kan worden gebracht) facturen uitreikt aan een persoon gevestigd buiten de Gemeenschap ten einde een hoger recht op aftrek te kunnen genieten, terwijl de eigenlijk afnemer van de prestaties binnen de Gemeenschap is gevestigd (onrechtmatig gebruik van artikel 45, § 1, 4° van het BTW- Wetboek).

De draagwijdte van de maatregel kan nog worden verduidelijkt door het volgende voorbeeld. Bij de oprichting van gebouwen bestemd voor handelingen die geen recht op aftrek geven van de BTW die wordt geheven op deze verrichting (bijvoorbeeld een gemeentehuis, een gemeenteplein, ...) sluit een openbaar lichaam (bijvoorbeeld een gemeente) een overeenkomst inzake financieringshuur in de zin van artikel 44, § 3, 2°, b, van het BTW-Wetboek en het koninklijk besluit nr. 30 ten voordele van een derde (een autonoom gemeentebedrijf bijvoorbeeld), waarbij laatstgenoemde het gebouw terug in huur geeft aan het openbaar lichaam. Op deze wijze wordt de gehele voorbelasting in aftrek gebracht, terwijl aan de andere kant slechts een zeer beperkt bedrag aan belasting zal worden geheven, gespreid over een vijftiental jaar.

De moeilijkheid schuilt niet zozeer in het invoeren van het misbruik dan wel in het vastleggen van de criteria waarop het moet gebaseerd zijn waarbij het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel een belangrijke rol spelen. Het Hof heeft de twee fundamentele criteria vastgelegd waarop het begrip misbruik inzake BTW is gesteund en dit ontwerp neemt ze over.

Eerst dienen er een aantal principes in herinnering te worden gebracht:

- Het objectief karakter van een handeling, d.w.z. de autonome definitie van deze handeling in het gemeenschapsrecht, dient in aanmerking genomen te worden bij het bepalen van het fiscaal regime dat erop van toepassing is. Van zodra de desbetreffende handeling voldoet aan de objectieve criteria waarop de definitie van deze handeling is gebaseerd, is de vraag of de betrokken handeling werd verricht met het uitsluitend doel een belastingvoordeel te verkrijgen, zonder andere economisch doel, irrelevant voor de vaststelling dat die han-

tion de services et une activité économique. Du reste, une obligation pour l'administration fiscale de procéder à des enquêtes en vue de déterminer l'intention de l'assujetti serait contraire aux objectifs du système commun de TVA d'assurer la sécurité juridique et de faciliter les actes inhérents à l'application de la TVA par la prise en considération, sauf dans des cas exceptionnels, de la nature objective de l'opération concernée.

- Afin d'atteindre un objectif économique déterminé, l'opérateur a la pleine liberté dans le choix de ses opérations et il peut prendre sa décision en se basant notamment sur des considérations fiscales. Il résulte de la jurisprudence de la C.J.C.E. que le choix, pour un opérateur économique, entre des opérations exonérées et des opérations imposées peut se fonder sur un ensemble d'éléments, et notamment des considérations de nature fiscale tenant au régime objectif de TVA. Lorsque l'assujetti a le choix entre deux opérations, la sixième directive ne lui impose pas de choisir celle qui implique le paiement du montant de la TVA le plus élevé. Au contraire, l'assujetti a le droit de choisir la structure de son activité de manière à limiter sa dette fiscale. De même, lorsqu'un droit est exercé dans les limites imposées par les buts et les résultats poursuivis par les dispositions communautaires, il n'y a pas abus mais simplement un exercice légitime du droit.

- Mais l'opérateur doit tenir compte du régime objectif de la TVA, c'est-à-dire qu'il doit assumer toutes les conséquences fiscales du choix de ses opérations, quels qu'en soient les buts et les résultats.

L'interdiction de pratiques abusives n'est donc pas en elle-même pertinente lorsque les opérations en cause ont une justification autre que la simple obtention d'avantages fiscaux. Il s'agit en effet de comparer le but et les finalités de la norme avec les résultats de l'entreprise, de telle sorte qu'il n'y a pas abus si ces derniers découlent d'un choix entre deux possibilités légitimes. Par ailleurs, la pratique abusive qui suppose l'application formelle des conditions légales prévues, n'implique nullement un comportement frauduleux, lequel suppose une infraction commise avec une intention d'éluder ou de permettre d'éluder la taxe.

Quant au point 3 du dispositif de l'arrêt, (à savoir que lorsque l'existence d'une pratique abusive a été constatée, les opérations impliquées doivent ensuite être redéfinies de manière à rétablir la situation telle qu'elle

deling een levering van goederen of een dienstverrichting en een economische activiteit vormt. Daarenboven zou een verplichting voor de belastingadministratie om de intentie van de belastingplichtige te onderzoeken ingaan tegen de doelstellingen van het gemeenschappelijk BTW-stelsel om de rechtszekerheid te garanderen en de heffing van de BTW te vergemakkelijken door, uitzonderingsgevallen daargelaten, af te gaan op de objectieve aard van de betrokken handeling.

- Ten einde een welbepaald economisch doel te bereiken, beschikt de ondernemer over de volledige vrijheid in de keuze van zijn handelingen en kan hij zich bij het nemen van zijn beslissing ondermeer steunen op fiscale overwegingen. Uit de rechtspraak van het H.J.E.G. volgt dat een ondernemer zich bij zijn keuze tussen vrijgestelde en belaste handelingen kan laten leiden door een reeks van factoren waaronder fiscale overwegingen in verband met het objectieve BTW-stelsel. Wanneer de belastingplichtige kan kiezen tussen twee handelingen, legt de Zesde Richtlijn hem niet de verplichting op te kiezen voor de handeling waarvoor de hoogste BTW verschuldigd is. De belastingplichtige heeft integendeel het recht zijn activiteit zodanig te structureren dat de omvang van zijn belastingschuld beperkt blijft. Evenzo is er geen misbruik maar eenvoudigweg een rechtmatige uitoefening van een recht, wanneer een recht binnen de grenzen opgelegd door het doel en de resultaten nagestreefd door de door de bepalingen van het gemeenschapsrecht wordt uitgeoefend.

- Maar de ondernemer dient rekening te houden met het objectief stelsel van de BTW, met andere woorden, hij moet alle fiscale gevolgen dragen van de keuze van zijn handelingen, wat ook het doel en de resultaten ervan zijn.

Het verbieden van misbruiken is op zich derhalve niet relevant wanneer er voor de betrokken handelingen een andere verklaring bestaat dan de loutere verkrijging van belastingvoordelen. Het doel en de strekking van de rechtsnorm moeten immers worden vergeleken met de resultaten behaald door de onderneming zodanig dat er geen sprake is van misbruik als die resultaten voortvloeien uit de keuze tussen twee legitieme mogelijkheden. Misbruik, dat de formele toepassing van de wettelijke voorwaarden veronderstelt, houdt trouwens geenszins een frauduleus gedrag in, dat een inbreuk veronderstelt met de intentie om de belasting te ontduiken of om toe te laten de belasting te ontduiken.

Punt 3 van het beschikkend gedeelte van het arrest bepaalt dat, wanneer een misbruik is vastgesteld, de in het kader daarvan verrichte transacties zo worden geherdefinieerd dat de situatie wordt hersteld zoals zij

aurait existé en l'absence des opérations constitutives de ladite pratique abusive) il s'agit simplement de l'application normale du principe qui veut que les impôts ne tiennent compte ni des apparences ni des fictions mais se fondent sur la réalité, de sorte que l'administration s'attache à rectifier la situation fiscale de l'assujetti concerné en rejetant les avantages fiscaux que celui-ci a retiré des opérations en cause et/ou en imposant à cet assujetti les conséquences fiscales des opérations véritables.

Au demeurant, l'article 77, § 1er, 1°, du Code de la TVA prescrit déjà que la taxe est restituée à due concurrence lorsqu'elle est supérieure à celle qui est légalement due.

Art. 14

Compte tenu des considérations ci-dessus, il apparaît que, dans le domaine de la TVA, la constatation de l'existence d'une pratique abusive exige:

– en premier ressort, que les opérations en cause, malgré l'application formelle des conditions prévues par les dispositions pertinentes de la sixième directive et de la législation nationale transposant cette directive, aient pour résultat l'obtention d'un avantage fiscal dont l'octroi serait contraire à l'objectif poursuivi par ces dispositions. En d'autres termes, l'opérateur doit respecter la volonté du législateur, ce qui n'est pas le cas lorsque, sous le respect apparent des conditions posées par la norme, il recherche et arrive à un résultat opposé à ses prévisions;

– en second ressort, la constatation de l'existence d'une telle pratique doit résulter d'un ensemble d'éléments objectifs selon lesquels le but essentiel des opérations en cause est l'obtention d'un avantage fiscal, ou autrement dit que l'objet de l'opération n'a réellement d'autre explication que la création du droit revendiqué pour obtenir un bénéfice indu. Il peut ainsi être utile pour apprécier si des opérations en cause ont pour but essentiel l'obtention d'un avantage fiscal, de prendre notamment en considération le caractère purement artificiel de ces opérations (par ex.: contrat dépourvu de véritable contenu économique autonome et destiné à servir de couverture du bénéfice obtenu) ou encore les liens de nature juridique, économique et/ou personnelle entre les opérateurs impliqués dans le plan de réduction de la charge fiscale.

zou zijn geweest zonder de transacties die dit misbruik vormen. Dit komt in wezen neer op de normale toepassing van het principe volgens hetwelk inzake belastingen geen rekening wordt gehouden met schijn en ficties maar dat wordt uitgegaan van de realiteit, in de zin dat de administratie zich tot taak stelt de fiscale situatie van de betrokken belastingplichtige te herzien door de fiscale voordelen te verwerpen die deze laatste bekomen heeft door de handelingen in kwestie en/of door de belastingplichtige de fiscale gevolgen van de werkelijke handelingen op te leggen.

Artikel 77, § 1, 1°, van het BTW-Wetboek bepaalt overigens reeds dat de belasting tot beloop van het passende bedrag wordt teruggegeven wanneer ze het bedrag te boven gaat dat wettelijk verschuldigd is.

Art. 14

Gelet op de hiernavolgende overwegingen is het, om te kunnen vaststellen of er op BTW-gebied sprake is van misbruik, vereist:

– in de eerste plaats dat de betrokken handelingen, in weerwil van de formele toepassing van de voorwaarden die worden opgelegd door de desbetreffende bepalingen van de Zesde richtlijn en de nationale wettelijke regeling tot omzetting van deze richtlijn, ertoe leiden dat in strijd met het door deze bepalingen beoogde doel een belastingvoordeel wordt toegekend. Met andere woorden, de ondernemer moet de wil van de wetgever respecteren, wat niet het geval is als hij schijnbaar de voorwaarden van de rechtsnorm naleeft doch een resultaat nastreeft en behaalt dat indruist tegen de strekking van die norm;

– in de tweede plaats dat de vaststelling van dergelijk misbruik voortvloeit uit een geheel van objectieve factoren waaruit blijkt dat het wezenlijke doel van de betrokken verrichtingen erin bestaat een belastingvoordeel te verkrijgen, of, anders gezegd, dat het doel van de handeling in werkelijkheid niet anders kan worden verklaard dan door het in het leven roepen van een recht om een onrechtmatig voordeel te bekomen. Om te kunnen oordelen of de betrokken transacties in wezen tot doel hebben een belastingvoordeel te verkrijgen, kan het aldus nuttig zijn het louter artificiële karakter van deze handelingen in aanmerking te nemen (bvb. een overeenkomst zonder enige echte economische inhoud, zuiver bedoeld als dekmantel voor bekomen winsten) of nog de banden van juridische, economische en/of persoonlijke aard tussen de ondernemers die betrokken zijn bij de constructie ter verlaging van de belastingdruk.

En définissant ainsi les conditions d'application de la mesure destinée à combattre les mécanismes dits d'évasion fiscale, il n'est pas porté en soi atteinte au principe de la faculté de choix de la voie la moins imposée mais il en est fixé des limites.

Art. 15

Indépendamment de la constatation d'une pratique abusive au sens de l'article 1er, 10°, nouveau, du Code de la T.V.A., l'État se doit de réagir face aux comportements «déloyaux» des opérateurs et d'adopter des mesures destinées à le protéger contre les risques de pertes fiscales liées à l'impossibilité de recouvrer l'impôt auprès de celui qui en est le redevable normal. Or, ainsi que le permet l'article 21, § 3, de la sixième directive, les États membres peuvent prévoir que toute personne peut être solidairement tenue d'acquitter la T.V.A. avec toute personne qui en est redevable (en vertu de l'art. 21, §§ 1er ou 2, de la 6ème directive).

Une telle mesure doit néanmoins respecter les principes de sécurité juridique et de proportionnalité.

Elle ne peut porter atteinte à l'opérateur de bonne foi qui ignore qu'il se trouve placé dans une chaîne d'opérations plus vaste destinée à échapper à une obligation fiscale

Il convient donc de trouver un équilibre entre la nécessité d'assurer le recouvrement de la TVA et l'intérêt de garantir que les opérations normales des assujettis ne soient pas rendues déraisonnablement difficiles par la menace d'une responsabilité pour le non-paiement d'une TVA par un tiers.

Respecte ces principes la mesure qui ne tient pour solidairement redevable que l'opérateur qui, au moment où il a effectué l'opération, savait ou devait savoir que la T.V.A. n'a pas été versée ou ne sera pas versée au Trésor dans la chaîne des opérations.

La connaissance établie ou présumée de la réalisation de la fraude est en effet de nature à remettre en question la bonne foi de l'assujetti.

La preuve dont la charge repose sur l'administration peut découler de circonstances qui peuvent indiquer la réalisation d'une fraude à la T.V.A. que les opérateurs

Door de toepassingsvoorwaarden te definiëren van de maatregel die tot doel heeft de zogenaamde mechanismen van belastingontwijking te bestrijden, wordt er op zich geen afbreuk gedaan aan het beginsel van de keuze van de minst belaste weg, maar worden er wel grenzen aan gesteld.

Art. 15

Onafhankelijk van de vaststelling van een onrechtmatig handelen in de zin van artikel 1, 10°, nieuw van het BTW- Wetboek, moet de Staat optreden tegen «oneerlijke» gedragingen van ondernemers en maatregelen uitwerken om zich te beschermen tegen de risico's van fiscale verliezen die voortvloeien uit de onmogelijkheid om de belasting in te vorderen bij de normale schuldenaar van de belasting. Welnu, zoals toegelaten door artikel 21, § 3, van de Zesde richtlijn, kunnen de lidstaten erin voorzien dat om het even welke persoon hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de voldoening van de BTW met om het even welke persoon die er schuldenaar van is (krachtens artikel 21, §§ 1 en 2, van de Zesde BTW –richtlijn).

Een dergelijke maatregel moet evenwel het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel in acht nemen.

Zij mag geen schade berokkenen aan de ondernemer die te goeder trouw handelt en die niet weet dat hij deel uitmaakt van een langere ketting van handelingen bedoeld om te ontsnappen aan een fiscale verplichting.

Het is dus aangewezen een evenwicht te vinden tussen de noodzaak om de invordering van de BTW te verzekeren en het belang te waarborgen dat de normale handelingen van belastingplichtigen niet onredelijk worden bemoeilijkt door de dreiging aansprakelijk te worden gesteld voor de niet-betaling van de BTW door een derde.

Een maatregel die een hoofdelijke aansprakelijkheid instelt voor de ondernemer die, op het moment dat hij de handeling stelt, wist of moest weten dat de BTW niet aan de Schatkist werd of zal worden doorgestort in de ketting van handelingen, is niet strijdig met deze beginselen.

Het bewijs of het vermoeden dat de belastingplichtige op de hoogte was van de fraude, is immers van aard om zijn goede touw in twijfel te trekken.

Het bewijs, dat door de administratie moet geleverd worden, kan voortvloeien uit omstandigheden die erop kunnen wijzen dat er een BTW-fraude werd gepleegd

ne pouvaient ignorer. Ainsi la constatation d'une offre pour un prix anormal à celui pratiqué sur le marché devrait entraîner une obligation de vigilance et une obligation de s'inquiéter sur les origines des marchandises dont l'opérateur fait le commerce.

D'autres éléments peuvent tendre ou concourir à établir que l'assujetti savait ou devait savoir que la taxe n'a pas été ou ne sera pas payée dans la chaîne des opérations.

Citons les liens étroits sur le plan familial, économique ou juridique des parties cocontractantes, les quantités anormales de marchandises négociées, les montants anormalement en jeu eu égard à la capacité de l'opérateur, l'intervention d'un opérateur dans des opérations relatives à des biens dont il ne fait habituellement pas le commerce,

Cette obligation raisonnable de vigilance ne constitue pas en soi une charge particulièrement lourde pour les opérateurs qui prennent déjà naturellement les précautions nécessaires pour être en état de croire de bonne foi à la licéité de leurs opérations.

En outre la mesure n'entend pas organiser une telle solidarité lorsque le non-paiement de la TVA au Trésor apparaît comme étranger à une intention d'éluder l'impôt. Ainsi il ne saurait être question de solidarité lors de faillite ou de concordat qui n'ont pas de caractère frauduleux ou encore de simples difficultés financières auxquelles le redevable peut être confronté.

Enfin, les présomptions sur lesquelles les autorités fiscales se basent, sont bien entendu réfragables et il appartient en définitive aux juridictions de juger du bien-fondé des présomptions de l'administration.

Cette situation est bien entendu différente de celles qui font l'objet de l'article 51*bis*, § 1er, pour lesquelles est instaurée une solidarité liée au non respect d'une obligation factuelle et qui autorisent une décharge de la solidarité.

Art. 16

L'article 59, § 1er, du Code de la TVA est adapté de façon à autoriser l'administration à prouver toute infraction ou toute pratique abusive.

Le § 3 est en revanche abrogé.

waarvan de ondernemers zeker op de hoogte waren. Zo zou de vaststelling dat een goed wordt aangeboden voor een prijs die abnormaal afwijkt van de marktprijs moeten leiden tot de verplichting om waakzaam te zijn en zich vragen te stellen over de oorsprong van de goederen waarin de ondernemer handel drijft.

Andere elementen kunnen er toe leiden of bijdragen om aan te tonen dat de belastingplichtige wist of moest weten dat de belasting niet werd of zal worden betaald in de ketting van handelingen.

Er kan worden verwezen naar de nauwe banden op familiaal, economisch of juridisch vlak van de contracterende partijen, abnormale hoeveelheden verhandelde goederen, abnormale hoge bedragen in vergelijking met het vermogen van de ondernemer, de betrokkenheid van een ondernemer bij handelingen met betrekking tot goederen waarin hij gewoonlijk geen handel drijft,...

Deze redelijke verplichting tot waakzaamheid maakt op zich geen al te zware last uit voor de ondernemers die reeds van nature uit de nodige voorzorgen nemen om in staat te zijn te goeder trouw te kunnen geloven in de legitimiteit van hun handelingen.

Bovendien voorziet de maatregel niet de hoofdelijke aansprakelijkheid als de niet-betaling van de BTW aan de Schatkist niets te maken blijkt te hebben met de bedoeling om de belasting te ontduiken. Er zou ook geen sprake zijn van hoofdelijke aansprakelijkheid bij faillissement of gerechtelijk akkoord die geen frauduleus karakter hebben of nog gewone financiële problemen waarmee de schuldenaar van de belasting kan te maken krijgen.

Tenslotte zijn de vermoedens waarop de belastingdiensten zich baseren uiteraard weerlegbaar en het komt tenslotte de rechtbanken toe om te oordelen over de gegrondheid van de vermoedens van de administratie.

Deze situatie is vanzelfsprekend verschillend van de situaties die zijn bedoeld in artikel 51*bis*, §1, waarvoor een hoofdelijke aansprakelijkheid werd ingesteld die verbonden is aan het niet respecteren van een feitelijke verplichting en die een ontslag van aansprakelijkheid toelaten.

Art. 16

Artikel 59, § 1, van het BTW-Wetboek werd aangepast om de administratie toe te laten elke inbreuk of elk misbruik te bewijzen.

Paragraaf 3 werd daarentegen opgeheven.

Art. 17

Pour l'application de l'article 70, § 1er bis, du Code de la T.V.A., la déduction de la taxe doit être considérée comme «obtenue» par un assujetti tenu au dépôt d'une déclaration périodique à la TVA, dès lors qu'il a exercé la déduction de cette taxe, de la manière prévue par l'article 4, § 1er, de l'arrêté royal n° 3, de 10 décembre 1969, relatif aux déductions pour l'application de la taxe sur la valeur ajoutée, par l'inscription de ce montant dans sa déclaration. Cette amende est donc prévue même dans le cas où la déclaration dans laquelle la déduction a été opérée, donne lieu à un crédit d'impôt et que ce dernier est diminué, après contrôle de l'administration et avant même d'être remboursé, du montant de la déduction abusivement pratiquée.

Toutefois, une certaine jurisprudence tend à considérer que lorsqu'un assujetti inscrit une taxe déductible dans sa déclaration, il n'a pas bénéficié de la déduction si, à l'intervention d'un contrôle, il n'y a pas eu remboursement ou imputation. En somme, le fait de tenter d'obtenir une déduction indue n'est pas «sanctionnable» dès lors que l'assujetti n'a pas réellement obtenu le bénéfice de cette déduction, de par une intervention rapide et judicieuse de l'administration. Bien que cette dernière position soit des plus critiquables, il convient, pour plus de clarté, de substituer à l'obtention indue de la déduction l'exercice du droit à déduction indu.

Enfin, dans le cadre de la lutte contre les pratiques abusives, l'obligation de rembourser est la simple conséquence de la constatation de la pratique abusive et non une sanction pour laquelle une base claire et non ambiguë est nécessaire. L'article 70, § 1er bis, est également adapté pour permettre la sanction administrative qu'exige toute tentative d'obtenir le bénéfice d'un droit à déduction en créant artificiellement les conditions requises pour son obtention.

Art. 18

La constatation de l'existence d'une pratique abusive doit conduire à une obligation de remboursement, en tant que simple conséquence de ladite constatation, rendant indues, en partie ou en totalité, les déductions de la TVA payée en amont, sous le contrôle bien entendu des juridictions nationales.

Art. 17

Voor de toepassing van artikel 70, § 1 bis, van het BTW-Wetboek, moet het recht op aftrek van een belastingplichtige die periodieke BTW-aangiften indient als «verkregen» worden beschouwd, vanaf het moment dat hij zijn recht op aftrek van die belasting heeft uitgeoefend op de wijze zoals voorzien in artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit nr. 3 van 10 december 1969 met betrekking tot de aftrekgeregeling voor de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde, door het inschrijven van dit bedrag in zijn aangifte. Deze boete is dus van toepassing zelfs in het geval dat de aangifte waarin de aftrek werd uitgeoefend afsluit met een belastingkrediet en dit krediet na controle door de administratie en vóór teruggave ervan, wordt verminderd met het bedrag van de aftrek die onrechtmatig werd uitgeoefend.

Een bepaalde rechtspraak gaat er evenwel van uit dat een belastingplichtige die zijn aftrekbare belasting inschrijft in zijn aangifte, zijn aftrek niet heeft verkregen als er op het moment van een controle nog geen teruggave of toerekening is gebeurd. Samenvattend houdt dit in dat het trachten te bekomen van een onrechtmatige aftrek niet «sanctioneerbaar» is aangezien de belastingplichtige niet daadwerkelijk het voordeel van de aftrek heeft verkregen wegens een snelle en gevatte tussenkomst van de administratie. Alhoewel dit laatste standpunt sterk voor kritiek vatbaar is, is het aangewezen ter verduidelijking het onrechtmatig verkrijgen van de aftrek te vervangen door de onrechtmatige uitoefening van het recht op aftrek.

In het kader van de bestrijding van misbruiken is de verplichting tot teruggaaf tenslotte louter het gevolg van de vaststelling van het misbruik en geen sanctie waarvoor een duidelijke en ondubbelzinnige rechtsgrondslag noodzakelijk is. Artikel 70, § 1 bis, werd aangepast om de administratieve sanctie mogelijk te maken die vereist is bij elke poging om het voordeel van een recht op aftrek te verkrijgen door het kunstmatig creëren van de voorwaarden vereist voor het verkrijgen ervan.

Art. 18

De vaststelling het bestaan van een misbruik moet leiden tot een verplichting tot teruggave, louter als gevolg van dergelijke vaststelling. Hierdoor wordt de aftrek van de vooraf betaalde BTW geheel of gedeeltelijk onrechtmatig, uiteraard onder controle van de nationale rechtscolleges.

En effet, permettre à des assujettis de déduire la totalité de la TVA payée en amont alors que, dans le cadre de leurs transactions commerciales normales, aucune opération conforme ne leur aurait permis de déduire ladite TVA, ou ne leur aurait permis d'en déduire qu'une partie, serait contraire au principe de neutralité fiscale et, partant, contraire à l'objectif dudit régime.

Ce principe est cependant étranger à la règle selon laquelle l'exercice du droit à déduction ne s'étend pas à la taxe qui est due exclusivement parce qu'elle est mentionnée sur la facture. L'exercice du droit à déduction est en effet limité aux seules taxes dues, c'est-à-dire à celles correspondant à une opération soumise à la taxe ou acquittée dans la mesure où elles étaient dues. Il va donc de soi que, dans ce cas de figure, la déduction de la somme initialement pratiquée au titre de TVA doit être régularisée. Les critères objectifs sur lesquels sont fondées lesdites notions ne sont pas satisfaits en cas de fraude fiscale, par exemple si l'opérateur a fait usage de fausses déclarations ou de l'établissement de factures irrégulières. Ainsi la simple circulation de factures, sans véritable transfert de marchandises, est dépourvue du point de vue juridique de toute réalité. Des machinations de ce genre ne réunissent pas les caractéristiques des opérations imposables définies à l'article 5 de la 6ème directive, faute de s'inscrire dans le cadre du cycle commercial de l'opérateur.

La question se pose de savoir si l'article 79, § 2, nouveau, du Code de la TVA, trouve à s'appliquer dans le domaine de la fraude carousel.

Dans le cadre d'une fraude carousel, il est clair que les réseaux dans lesquels l'un des intervenants ne reverse pas au Trésor le montant de la TVA qu'il répercute et l'autre la déduit impliquent un abus, puisqu'une disposition juridique est utilisée pour obtenir un avantage contraire à sa finalité et qu'est réalisée une opération en dehors des conditions ordinaires du commerce, dans le but de s'enrichir indûment.

Si un assujetti intervient en connaissance de cause dans une opération de ce type qui est mise en œuvre dans le seul objectif de réduire une obligation fiscale, il y a bien abus et le système commun de la TVA exige que cet assujetti soit privé de son droit à déduction.

Belastingplichtigen toestaan de vooraf betaalde BTW volledig in aftrek te brengen daar waar zij in het kader van hun normale handelstransacties geen enkele conforme handeling hebben gesteld die hen zou hebben toegelaten deze BTW volledig in aftrek te brengen dan wel enkel een handeling te hebben gesteld die slechts toelaat een gedeelte in aftrek te brengen, zou strijdig zijn met het beginsel van fiscale neutraliteit en bijgevolg strijdig met het doel van deze regeling.

Dit beginsel blijft weliswaar vreemd aan de regel volgens dewelke de uitoefening van het recht op aftrek zich niet uitstrekt tot de belasting die alleen verschuldigd is omdat zij op de factuur werd vermeld. De uitoefening van het recht op aftrek is immers beperkt tot die belasting die daadwerkelijk verschuldigd is, dit wil zeggen tot de belasting die beantwoordt aan een handeling die aan de belasting onderworpen is of die is afgedragen in de mate dat ze verschuldigd was. Het spreekt aldus vanzelf dat in dat geval de aftrek van het bedrag die oorspronkelijk als BTW werd in aftrek gebracht geregulariseerd moet worden. De objectieve criteria waarop deze begrippen zijn gegrondvest zijn niet vervuld in geval van fiscale fraude, bijvoorbeeld als de ondernemer valse aangiften heeft gedaan of onregelmatige facturen heeft opgesteld. Zo staat het louter circuleren van facturen, zonder daadwerkelijke overdracht van goederen, vanuit juridisch oogpunt los van enige realiteit. Dergelijke kunstgrepen hebben niet de kenmerkende eigenschappen van de belastbare handelingen gedefinieerd in artikel 5 van de zesde richtlijn, omdat zij niet kaderen in de normale handelscyclus van de ondernemer.

De vraag is of het nieuwe artikel 79, § 2, van het BTW-Wetboek toepassing vindt op carouselfraude.

In het kader van een carouselfraude is het duidelijk dat de netwerken waarin één van de deelnemers het BTW-bedrag dat hij doorrekent niet aan de schatkist doorstort en een andere deelnemer dat bedrag in aftrek brengt een misbruik in zich dragen, aangezien een juridische bepaling wordt gebruikt om een voordeel te bekomen dat strijdig is met de finaliteit van die bepaling en er een handeling wordt gesteld buiten de normale commerciële voorwaarden om met het doel om zich onrechtmatig te verrijken.

Als een belastingplichtige welbewust tussenkomt in een dergelijke verrichting die is opgezet met als enig doel om een belastingschuld te verminderen, is er wel degelijk misbruik en het gemeenschappelijk stelsel van de BTW vereist dat die belastingplichtige zijn recht op aftrek wordt ontnomen.

Toutefois, dénier le droit à déduction à l'assujetti qui intervient dans une chaîne où, sans son concours et sans son consentement, un tiers intéressé ne reverse pas le montant de la TVA qu'il répercute reviendrait à ôter son caractère objectif au régime de la TVA. De ce fait, lorsque l'assujetti ignore qu'il se trouve placé dans une opération plus vaste, destinée à échapper à une obligation fiscale, ou bien que, le sachant il se maintient néanmoins à l'écart de l'entente illicite, son droit à déduction n'est pas affecté. Autrement dit, le droit d'un assujetti effectuant des opérations qui ne sont pas elles-mêmes entachées de fraude, de déduire la TVA acquittée en amont ne saurait être affecté par le fait que dans la chaîne des opérations, une autre opération, antérieure ou postérieure à l'opération réalisée par cet assujetti, est entachée de fraude à la TVA sans qu'il le sache ou puisse le savoir.

CHAPITRE 3

Sociétés de liquidités

L'État Belge est privé d'importantes recettes fiscales par les constructions frauduleuses des sociétés de liquidités vu qu'elles visent à créer par définition des sociétés sans aucun actif. Bien que depuis le 1er mai 2003 une cellule nationale «sociétés de liquidités» a été constituée au sein du SPF Finances avec comme objectif spécifique de mettre en œuvre des actions judiciaires contre les parties concernées par la construction afin d'accomplir un recouvrement réel, sa création ne suffit pas pour plusieurs raisons. Tout d'abord, puisqu'il n'y a pas de voie fiscale permettant de traiter le recouvrement, il faut mettre en œuvre des procédures civiles, ou bien se constituer partie civile devant le juge pénal. Cette situation a pour conséquence que le recouvrement peut seulement survenir à terme, d'autant plus qu'il y a une grande dépendance vis-à-vis des divers acteurs de la procédure. En outre, il est constaté sur le terrain qu'une initiative législative est nécessaire pour faciliter les possibilités de recouvrement.

Pour ces raisons, une action législative est essentielle afin de mettre un frein aux structures frauduleuses des sociétés de liquidités.

La structure frauduleuse précitée se caractérise d'une part par le fait que les actionnaires originaires de la société réalisent d'importants gains au dépens du fisc sous la forme du prix de l'aliénation des actions perçu qui est plus élevé que la valeur qui aurait été obtenue dans une relation économique normale et par ailleurs par le

Het ontzeggen van het recht op aftrek aan een belastingplichtige die, zonder zijn medewerking en buiten zijn medeweten, tussenkomt in een ketting waarin een derde belanghebbende partij het BTW- bedrag dat hij in rekening heeft gebracht niet doorstort zou er evenwel op neerkomen om het objectief karakter aan het BTW-stelsel te ontnemen. Als de belastingplichtige derhalve niet weet dat hij zich in het kader van een ruimere verrichting bevindt die is opgezet om aan een fiscale verplichting te ontsnappen, of, als hij zich hiervan wèl bewust is maar hij zich afzijdig houdt van de ongeoorloofde afspraken, dan wordt zijn recht op aftrek hierdoor niet beïnvloed. Anders gezegd, het recht van een belastingplichtige die handelingen verricht die zelf niet frauduleus zijn, om de betaalde voorbelasting in aftrek te brengen, komt niet in het gedrang door het feit dat een andere handeling in de ketting, voorafgaand aan of volgend op de handeling van die belastingplichtige frauduleus is zonder dat hij hiervan op de hoogte was of kon zijn.

HOOFDSTUK 3

Kasgeldvennootschappen

De Belgische Staat derft bij de frauduleuze constructies van kasgeldvennootschappen belangrijke belastinginkomsten gezien ze zich per definitie gesteld ziet tegenover een vennootschap zonder enig actief. Hoewel sinds 1 mei 2003 in de schoot van de FOD Financiën een Nationale Cel Kasgeldvennootschappen werd opgericht met als specifiek doel gerechtelijke acties op te starten tegen de bij de constructie betrokken partijen ten einde een reële inning te bewerkstelligen, volstaat haar oprichting om meerdere redenen niet. Vooreerst kan ze geen fiscale weg bewandelen die tot invordering leidt, doch dient ze burgerlijke vorderingen op te starten, dan wel zich burgerlijke partij te stellen voor de strafrechter. Zulks brengt mee dat de invordering slechts op termijn kan geschieden, temeer daar er een grote afhankelijkheid is van de diverse actoren in de procedure. Daarnaast wordt op het terrein vastgesteld dat er nood is aan een wetgevend initiatief om de invorderingsmogelijkheden te vergemakkelijken.

Om deze redenen is een wetgevend optreden noodzakelijk ten einde een halt toe te roepen aan de frauduleuze structuur van kasgeldvennootschappen.

Voornoemde fraudestructuur kenmerkt zich enerzijds door het feit dat de oorspronkelijke aandeelhouders van de vennootschap ten koste van de Fiscus belangrijke voordelen realiseren in de vorm van de door hen ontvangen vervreemdingsprijs van de aandelen die hoger is dan de waarde in het normale economische verkeer

fait que la structure mise en place autour des acheteurs des actions vide la société des sommes qui serviront à payer le prix des actions. Eu égard au fait que la récupération des dettes d'impôt de la société de liquidité est bien entendu illusoire et qu'une citation en responsabilité des dirigeants offre une solution insuffisante (hommes de paille, décharge etc.), l'option fondamentale est de rendre les actionnaires originaires – à condition que certaines conditions soient remplies – responsables étant donné que la construction est établie essentiellement dans leur intérêt et *in fine* les fonds de la société leur revient toujours, libre d'impôt.

Le présent chapitre vise à ajouter un article 442ter au CIR 1992, l'article est incorporé de manière logique sous le chapitre IX « Droits et privilèges du Trésor en matière de recouvrement » attendu que la société de liquidité a essentiellement comme objet d'échapper au recouvrement légitime de l'impôt.

Plus précisément, l'article 442ter est placé sous la section IV « Responsabilité et obligations de certains officiers ministériels, fonctionnaires publics et autres personnes » puisque l'article prévoit dans une obligation solidaire des actionnaires.

Le chapitre a un double fondement: d'une part il vise à envoyer un signal préventif par la création d'une obligation solidaire afin de décourager l'organisation de construction de sociétés de liquidités, d'autre part il vise à avoir un effet curatif afin d'offrir un instrument adéquat au fonctionnaire chargé du recouvrement si malgré tout il est encore créé une société de liquidité.

Le chapitre doit nécessairement être formulé de manière suffisamment large pour concerner un maximum de constructions de société de liquidité, par ailleurs il doit être libellé de telle sorte que les transactions bona fide ne soient pas visées.

Le présent chapitre est inspiré de l'article 40 de la loi néerlandaise du recouvrement de 1990, qui - certainement depuis son adaptation du 1er janvier 2001 - porte ses fruits dans la lutte contre la fraude concernant les sociétés de liquidités.

La remarque du Conseil d'État pour introduire la notion de bonne foi n'est pas suivie car l'ensemble des éléments qui font qu'il peut être question d'une construction de liquidité frauduleuse sont pris en considération de la manière la plus précise.

en anderzijds door het feit dat de opgezette structuur rond de kopers van de aandelen de vennootschap leeghaalt en hiermee de aankoop van de aandelen vol doet. Gezien een verhaal van de belastingschulden bij de kasgeldvennootschap uiteraard illusoir is, een aansprakelijkheidsstelling van de bedrijfsleiders onvoldoende soelaas biedt (stromannen, verleende kwijting enz), werd de fundamentele optie gemaakt de oorspronkelijke aandeelhouders – mits bepaalde voorwaarden zijn voldaan – aansprakelijk te stellen gezien de constructie essentieel in hun belang werd opgezet en *in fine* het steeds de vennootschapsgelden zijn dewelke belastingvrij naar hen terugvloeien.

Voorliggend hoofdstuk beoogt een artikel 442ter aan het WIB 1992 toe te voegen, logischerwijze ressorteert het artikel aldus onder Hoofdstuk IX « Rechten en voorrechten van de Schatkist inzake invordering » aangezien de kasgeldvennootschap essentieel als doel heeft aan de rechtmatige invordering van de belasting te ontsnappen.

Meer precies wordt artikel 442ter ondergebracht onder Afdeling IV « Aansprakelijkheid en plichten van sommige ministeriële officieren, openbare ambtenaren en andere personen » daar het artikel voorziet in een hoofdelijke gehoudenheid van aandeelhouders.

Het hoofdstuk heeft een dubbel uitgangspunt: enerzijds beoogt het door een hoofdelijke gehoudenheid in te stellen een belangrijk preventief signaal uit te zenden ten einde het opzetten van kasgeldconstructies te ontmoedigen, anderzijds beoogt het een curatief effect te sorteren ten einde een adequaat instrumentarium aan te bieden aan de met de invordering belaste ambtenaar mocht er alsnog een kasgeldvennootschap gecreëerd worden.

Het hoofdstuk diende noodzakelijkerwijze voldoende ruim geformuleerd te worden opdat de kasgeldconstructies er maximaal zouden onder ressorteren, daarnaast diende het voldoende eng gelibelleerd te worden opdat het geen bona fide transacties zou viseren.

Voorliggend hoofdstuk werd gestoeld op artikel 40 van de Nederlandse Invorderingswet 1990, waar het zeker sinds zijn aanpassing per 1 januari 2001 vruchten afwerpt in de strijd tegen de fraude met kasgeldvennootschappen.

De opmerking van de Raad van State om een notie van goede trouw in te bouwen wordt niet gevolgd, vermits het geheel van elementen die maken dat er sprake kan zijn van een frauduleuze kasgeldconstructie zo nauwkeurig mogelijk worden afgewogen.

Dans tous les cas, l'actionnaire de bonne foi a entre autres les possibilités suivantes pour s'armer contre un recours du fisc:

- il peut stipuler lors de la vente des actions une action récursoire contre l'acheteur des actions si sa responsabilité est mise en cause par le fisc.
- la vente de ses actions peut avoir lieu à la fin de l'année comptable pour laquelle il peut parfaitement valoriser son paquet d'actions
- il peut faire en sorte que la société effectue les versements anticipés correspondant aux impôts latents ou verse le montant équivalent à l'impôt latent sur un compte bloqué.

Art. 19

Le présent chapitre rend des actionnaires détenant au moins 33% des titres d'une société, de plein droit solidairement responsable de certaines dettes d'impôt de cette société.

Cet actionnaire peut aussi bien être une personne moral qu'une personne physique, dans ce dernier cas il est prévu – par analogie avec l'article 90, 9°, CIR 1992 – que la solidarité joue aussi lorsque l'ensemble des titres de 33% atteint par la réunion des titres possédés par son conjoint, son cohabitant légal, ses descendants, ascendants et collatéraux jusqu'au deuxième degré. Cette extension vise à éviter que l'on échappe à l'application de l'article en transmettant ses titres à un membre de la famille proche.

De même, il est prévu qu'il suffise que l'ensemble des titres soit «indirectement» de 33%.

Afin de tenir compte des situations où un actionnaire X possédant des titres dans la société A – qui à son tour possède au moins 33% des titres de la société B – peut être responsable des dettes de la société de liquidités B.

Le pourcentage de 33% est inséré par analogie à la loi néerlandaise du Recouvrement et vise les actionnaires importants disposant d'un réel pouvoir de décision au sein de l'assemblée générale.

La remarque du Conseil d'État est théoriquement correcte qu'on ne peut éviter la construction d'une société de liquidité avec 10 actionnaires propriétaires cha-

In ieder geval heeft een aandeelhouder te goeder trouw onder meer de volgende mogelijkheden om zich te wapenen tegen een verhaal van de fiscus:

- hij kan bij de verkoop van zijn aandelen een regresvordering stipuleren tegen de koper van de aandelen waarbij hij zich op zijn beurt keert tegen de koper mocht hij ooit worden aangesproken door de fiscus;
- hij kan de verkoop van zijn aandelen laten plaatsvinden op het einde van het boekjaar waarop hij de waarde van zijn aandelenpakket perfect kan valoriseren
- hij kan aansturen op het verrichten van voorafbetalingen dan wel een aan de latente belastingschuld beantwoordend bedrag op een geblokkeerde rekening laten storten.

Art. 19

Dit hoofdstuk stelt aandeelhouders met een aandelenpakket van minstens 33 percent van rechtswege hoofdelijk aansprakelijk voor bepaalde belastingschulden van de vennootschap.

Deze aandeelhouder kan zowel een rechtspersoon als een natuurlijk persoon zijn, in het laatste geval wordt – naar analogie van artikel 90,9^{de} WIB 1992 – voorzien dat de hoofdelijkheid ook speelt als het aandelenpakket van 33 percent bereikt wordt door samenvoeging van het aandelenbezit van zijn echtgeno(o)t(e), zijn wettelijk samenwonende partner, hun beider ascendenten, descendentes en zijverwanten tot en met de tweede graad. Deze uitbreiding beoogt te vermijden dat men aan de toepassing van het artikel ontsnapt door zijn aandelenpakket door te schuiven aan een nabij familielid.

Evenzo wordt voorzien dat het volstaat dat een aandelenpakket van 33 procent «middellijk» is.

Bedoeld worden die situaties waarbij een aandeelhouder X met een bepaald aandelenbezit in vennootschap A – die op haar beurt minstens 33 percent van de aandelen van vennootschap B bezit – aansprakelijk kan gesteld worden voor de belastingschulden van de kasgeldvennootschap B.

Het percentage van 33 percent werd ingevoegd naar analogie van de Nederlandse Invorderingswet en beoogt de belangrijke aandeelhouders met reële beslissingsmacht binnen de Algemene Vergadering te viseren.

De opmerking van de Raad van State dat per consequentie een kasgeldconstructie met 10 aandeelhouders van elk 10 percent niet ondervangen wordt is theore-

cun de 10% des actions. La pratique a cependant prouvé que pareille situation de fraude avec des sociétés de liquidités ne se produit que rarement du fait de l'implication d'un grand nombre d'acteurs (acheteurs d'actions, notaire, fiscaliste, homme de paille, établissements bancaires) qui fait que la mise en place de la construction ne peut se faire qu'avec un nombre limité d'actionnaires impliqués. En outre, il doit exister une certitude que tous les actionnaires acceptent de participer à la construction puisque le paiement des titres est effectué au moyen des liquidités de la société.

L'actionnaire précité est seulement responsable dans la mesure où il cède ses titres, totalement ou bien partiellement à concurrence de 75% au moins, au plus tard dans une période de 1 an. Le pourcentage de cession provient des articles 286, alinéa 4 et 558, alinéa 4, du Code des Sociétés et repose sur la considération qu'une modification des statuts est seulement entreprise quant au moins trois quart des voix est acquis.

Afin d'éviter qu'une cession des titres graduelle (où chaque cession en soi n'est pas constituée d'au moins 75% des titres, mais bien en totalité) échappe à l'application de l'article, une période d'un an est prise en considération pour évaluer la cession des titres.

Le projet prévoit une responsabilité solidaire de plein droit, de telle sorte qu'aucune discussion ne peut naître quant à l'éventuelle nécessité d'une autorisation judiciaire préalable.

La responsabilité solidaire vaut aussi bien pour les dettes d'impôts que pour ses accessoires (accroissements d'impôts, intérêts, amendes et frais).

Cependant l'actionnaire est uniquement responsable si l'actif de la société est, au plus tard le jour du paiement du prix des titres, constitué pour au moins 75% de créances, d'immobilisations financières, de placements de trésorerie et/ou de valeurs disponibles.

La limite de liquidité de 75% tient compte du tarif de l'impôt des sociétés (cfr article 215 CIR 1992), augmenté du pourcentage moyen des frais de mise en œuvre de la construction.

Les liquidités dont la société doit disposer pour au moins 75% de l'actif au plus tard le jour du paiement du prix des titres sont celles mentionnées sous les numé-

tisch correct. De praktijk heeft evenwel aangetoond dat dergelijke situatie in de fraude met kasgeldconstructies zich nagenoeg nooit voordeed omwille van het feit dat er een volledige orkestratie met diverse actoren noodzakelijk is (aankoper aandelen, notaris, fiscalist, stroman, (diverse) banken) wat maakt dat bij het opzetten van de constructie een beperkt aantal aandeelhouders betrokken is. Bovendien moet de zekerheid bestaan dat het volledige pakket aandelen in de constructie meegaat gezien de uitbetaling van de aandelen in fine geschiedt met het kapitaal van de vennootschap wat opnieuw maakt dat de constructie zich enkel leent voor beperkte aandeelhouderschappen.

Voorname aandeelhouder is enkel aansprakelijk voor zover hij zijn aandelen, dan wel partieel ten belope van minstens 75 percent, overdraagt uiterlijk in een tijdsspanne van 1 jaar. Het percentage van overdracht gaat terug op artikel 286, vierde lid, en 558, vierde lid, VennW. en stoelt op de overweging dat een statutenwijziging alleen aangenomen wordt wanneer minstens drie vierden van de stemmen wordt verkregen.

Ten einde te vermijden dat een trapsgewijze aandelenoverdracht (waarbij iedere overdracht op zich niet minstens 75 percent zou uitmaken, doch wel de totaliteit) zou ontsnappen aan de toepassing van het artikel, wordt een periode van één jaar naar voor geschoven waarbinnen de aandelenoverdracht moet plaatsvinden.

Het ontwerp voorziet een hoofdelijke aansprakelijkheid van rechtswege, zodat geen discussie kan ontstaan over de eventuele noodzaak van een voorafgaande rechterlijke toelating.

De hoofdelijke aansprakelijkheid geldt zowel voor de belastingschulden als haar toebehoren (belastingverhogingen, interesten, boeten en kosten).

Evenwel is de aandeelhouder enkel aansprakelijk indien het actief van de vennootschap uiterlijk op de dag van de betaling van de prijs van de aandelen voor minstens 75 percent bestaat uit vorderingen, financiële vaste activa, geldbeleggingen en/of liquide middelen.

Er wordt een «liquiditeitsgehalte» van 75 percent weerhouden omwille van het tarief van de vennootschapsbelasting (cfr artikel 215 WIB 1992), verhoogd met het gemiddeld percentage kostprijs om de constructie op het getouw te zetten.

De «liquiditeiten» waaruit de vennootschap dient te bestaan voor minstens 75 percent uiterlijk op de dag van de betaling van de prijs van de aandelen zijn deze

ros de compte 26, 28, 29, 40, 41 et tous les comptes de la classe 5 (cfr l'arrêté royal du 12 septembre 1983 déterminant la teneur en la présentation d'un plan comptable minimum normalisé).

Le Conseil d'État se pose des questions sur la nécessité de viser les immobilisations financières. Lors de la définition des éléments actifs, dont une société peut se composer au moment où elle se désagrège en société de liquidités, il a été examiné lesquels de ces éléments actifs peuvent être revalorisés dans un proche avenir. Dans la plus grande majorité des cas, les moyens de la société étaient réellement transposés en liquidités (avantage qu'une détermination parfaite du prix pour un asset deal est possible, que les vendeurs des actions acquièrent la plus grande sécurité juridique quand ils sont payés avec les actifs de la société lors de l'échange de chèques le jour de la fermeture). En pratique il paraît cependant que l'actif de la société n'a pas été activé en liquidités dans tous les dossiers.

En outre, il est important d'indiquer qu'en ne reprenant pas les immobilisations financières, cela pourrait mener à ce qu'on puisse très facilement contourner l'application de cet article en transposant l'actif des sociétés liées en paquet d'actions, sûrement dans le cadre de relations de sociétés mères-filles (la société-filles est la société de liquidités et la société-mère est vendue).

Les dettes d'impôts et accessoires, pour lesquels la responsabilité solidaire vaut, ont un lien avec la période imposable pendant laquelle la cession des titres a eu lieu et les 3 périodes imposables précédentes. Cette dernière extension est nécessaire pour éviter certaines possibilités d'échapper à l'application de l'article (raccourcissement des périodes imposables, insertion d'un intervalle de temps entre la cession des titres et le fait imposable).

Finalement, il faut aussi prendre en compte les taxations réalisées sur base de l'article 47, § 6, CIR 1992, taxation de plus-values qui survient nécessairement plus tard au moment où l'absence de emploi est établie.

On se rallie à la remarque de Conseil d'État. En analogie avec le § 1er, dernier alinéa, la même terminologie est cependant reprise, à savoir «au plus tard le jour de la cession des actions» à la place d' «avant la cession des actions».

Afin de ne pas former d'obstacle aux transactions faites de bonne foi et de ne pas entraver les transac-

dewelke vallen onder rekeningnummers 26, 28, 29, 40 en 41 en deze van klasse 5 van het K.B. van 12 september 1983 tot bepaling van de minimumindeling van een algemeen rekeningstelsel.

De Raad van State stelt zich vragen bij de noodzaak om tevens de financiële vaste activa te viseren. Bij de bepaling van de actiefbestanddelen waaruit een vennootschap kan bestaan op het ogenblik dat ze tot een kasgeldvennootschap verwordt, werd gekeken naar die actiefbestanddelen dewelke binnen afzienbare tijd konden gevaloriseerd worden. In de overgrote meerderheid der gevallen werden de middelen van de vennootschap werkelijk in liquiditeiten omgezet (voordeel dat een perfecte prijsbepaling voor de asset deal mogelijk is, dat de verkopers van de aandelen de grootste zekerheid verkrijgen betaald te worden met de activa van de vennootschap door de uitwisseling van de cheques op de closing day). Evenwel is in praktijk gebleken dat niet in alle dossiers het actief van de vennootschap werd geactiveerd in liquiditeiten.

Het is daarnaast belangrijk er op te wijzen dat het niet mee opnemen van financieel vaste activa er toe zou leiden dat men zich zeer makkelijk zou kunnen onttrekken aan de toepassing van het artikel door het actief om te zetten in aandelenpakketten van verbonden vennootschappen, zeker in het kader van de relatie tussen moeder-dochtervennootschappen (dochtervennootschap is kasgeldvennootschap en moedervennootschap wordt verkocht).

De belastingschulden en toebehoren waarvoor de hoofdelijke aansprakelijkheid geldt hebben betrekking op de belastbare tijdperken waarin de aandelenoverdracht heeft plaatsgehad en de drie eraan voorafgaande belastbare tijdperken. Laatstgenoemde uitbreiding is noodzakelijk om ontsnappingsmogelijkheden aan het artikel te verhinderen (inkorting belastbare tijdperken, instellen tijdsinterval tussen aandelenoverdracht en belastbaar feit).

Tenslotte dient ook een taxatie op grond van artikel 47, § 6, WIB 1992 ondervangen te worden, taxatie met betrekking tot de meerwaarden die zich noodzakelijkerwijze later voordoet op het ogenblik dat de niet-herbelegging komt vast te staan

De opmerking van de Raad van State wordt bijgetreden. Naar analogie met § 1, laatste lid, wordt evenwel dezelfde terminologie hernomen, m.n. uiterlijk op de dag van de overdracht van de aandelen in plaats van vóór de overdracht van de aandelen.

Ten einde geen hinderpaal te vormen voor bonafide transacties en het normaal economisch verkeer niet te

tions économiques normales, deux importants groupes de transactions de titres sont exclus de l'application de l'article car ces transactions ne sont pas susceptibles d'entraîner des fraudes dans le cadre des sociétés de liquidité, il s'agit des cessions concernant:

- les titres d'une entreprise qui se trouve sous la surveillance de la Commission bancaire, financière et des assurances (conformément à l'article 55 de la loi du 2 août 2002 concernant la surveillance du secteur financier et des services financiers);

- les sociétés cotées (cfr article 4 du Code des Sociétés).

Les autorités de surveillance existantes et l'appel au public forment des obstacles suffisants pour pouvoir établir une construction de société de liquidités.

CHAPITRE 4

Titrisation des créances fiscales de l'État

La présente section s'inscrit dans la politique du gouvernement de continuer à opter pour un équilibre budgétaire tout en réduisant progressivement la charge de la dette nationale. Dans le prolongement de l'opération de titrisation des créances en matière d'impôts sur les revenus effectuée avec succès en 2005, il permet de réaliser la même opération de titrisation avec une partie de l'arriéré d'impôts en matière de TVA.

Art. 20

A l'instar de ce qui est déjà autorisé par l'alinéa 1er de l'article 43 de la loi-programme du 11 juillet 2005 en matière d'impôts sur les revenus, la modification apportée au § 1er de cet article permet la cession, sous forme de vente, des créances fiscales en matière de taxe sur la valeur ajoutée. L'opération étant essentiellement identique à celle effectuée en 2005, il est renvoyé aux explications détaillées fournies à l'occasion de son élaboration (*Doc. Parl.*, Chambre, année 2004-2005, n° 1820/1, pp. 31 à 37, et n° 1820/12, pp. 37 à 46). Il va de soi que toutes les dispositions de l'article 43 s'appliqueront aux créances cédées en matière de taxe sur la valeur ajoutée. Il en résulte, notamment, que, nonobstant le transfert de la propriété et des risques des créances au véhicule de titrisation, la relation entre l'État et le contribuable n'est d'aucune manière affectée par la vente des celles-ci: l'État continuera à assurer le recouvrement de la TVA, il conservera ses prérogatives lui permettant ce

verhinderen werden twee belangrijke groepen van aandelentransacties uitgesloten van de toepassing van het artikel omwille van de non-fraudegevoeligheid voor kasgeldconstructies met name de aandelenoverdrachten m.b.t.:

- aandelen van een onderneming die onder het toezicht staat van de Commissie voor Bank-, Financie- en Assurantiewezen (conform artikel 55 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten);

- genoteerde vennootschappen (cfr. artikel 4 VennW.).

De bestaande sanctioneringsinstrumenten en het beroep doen op de markt vormen voldoende hinderpaal om een kasgeldconstructie te kunnen opzetten.

HOOFDSTUK 4

Effectisering van de fiscale vorderingen van de Staat

Deze afdeling past in het kader van het regeringsbeleid dat ertoe strekt verder te kiezen voor een begrotings-evenwicht waarbij de last van de openbare schuld stapsgewijs wordt verminderd. In het verlengde van de effectiseringsoperatie van schuldvorderingen uit de inkomstenbelastingen die met succes werd uitgevoerd in 2005, laat dit toe dezelfde effectiseringsoperatie te verrichten met een deel van de achterstallige belastingen inzake BTW.

Art. 20

In navolging van wat reeds is toegelaten door alinea 1 van het artikel 43 van de programmawet van 11 juli 2005 inzake inkomstenbelastingen, laat de wijziging aangebracht aan §1 van dit artikel de overdracht toe, onder de vorm van een verkoop, van fiscale schuldvorderingen inzake belasting op de toegevoegde waarde. Aangezien de operatie in essentie identiek is aan degene die uitgevoerd werd in 2005, wordt verwezen naar de gedetailleerde uitleg die gegeven werd bij de uitwerking daarvan (*Parl. St. Kamer*, 2004-2005, n° 1820/1, p. 31 tot 37, en n° 1820/12, p. 37 tot 46). Het spreekt voor zich dat al de bepalingen van artikel 43 toepasselijk zullen zijn op de schuldvorderingen die worden overgedragen inzake de belasting op de toegevoegde waarde. Daaruit volgt in het bijzonder dat, niettegenstaande de overdracht van de eigendom en risico's van de schuldvorderingen aan het effectiseringsvehikel, de relatie tussen de Staat en de

recouvrement, la cession est sans effet sur les droits des contribuables, etc.

Le § 7 qui est inséré à l'article 43 précité garantit l'absence d'effet de l'opération de titrisation sur les ressources dont disposent ou disposeront diverses personnes de droit public ou divers fonds auxquels sont affectés une partie des recettes TVA.

En effet, suite à la vente des créances, une partie de la TVA sera recouvrée pour le compte du véhicule de titrisation, de sorte que les montants recouverts revenant à l'État, seront diminués d'autant. Il importe cependant de souligner que, compte tenu du montant relativement marginal de l'opération par rapport aux recettes TVA (la valeur des créances cédées, à répartir sur les années durant lesquelles les créances seront recouvrées au profit du véhicule de titrisation, est de 600 millions d'Euros, à comparer avec des recettes TVA annuelles de l'ordre de 22 milliards d'Euros), le risque est théorique que le produit de la TVA diminué des montants appartenant au véhicule de titrisation puisse devenir inférieur aux montants affectés à ces personnes et à ces fonds. La présente loi a pour objet d'écarter tout risque, aussi théorique soit-il, que la validité de la vente puisse être contestée au motif qu'une partie du produit de la TVA est déjà affectée par la loi à certaines personnes ou certains fonds.

Il s'agit des Communautés, pour lesquelles l'opération n'aura absolument aucun effet, la loi ordinaire ne pouvant du reste modifier la loi spéciale de financement du 16 janvier 1989.

Il s'agit également de l'ONSS, à qui une partie de la TVA est attribuée en vertu de l'article 66 de la loi-programme du 2 janvier 2001. Le projet de loi vise aussi les subventions aux communes ou aux zones de police pluricommunales, qui sont prélevées sur le produit de la TVA en vertu de l'article 190 de la loi-programme du 24 décembre 2002, ainsi que le versement compensatoire effectué selon le mécanisme prévu à l'article 21ter de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité. Pour être complet, on rappellera qu'une des ressources propres de l'Union européenne est calculée sur la base de la TVA (décision 2000/597/CE du Conseil du 29 septembre 2000). Ceci n'empêche cependant aucune attribution impérative de la TVA à l'Union européenne.

belastingplichtige op geen enkele wijze wordt beïnvloed door de verkoop hiervan: de Staat zal nog steeds instaan voor de inning van de BTW, en hij behoudt hier toe zijn prerogatieven, de overdracht is zonder gevolgen voor de rechten van de belastingplichtigen, etc.

De § 7 die wordt ingevoegd in het voormelde artikel 43 verzekert de afwezigheid van enig effect van de effectiseringsoperatie op de middelen waarover verschillende personen van publiek recht of verschillende fondsen beschikken of zullen beschikken.

Inderdaad, ingevolge de verkoop van schuldvorderingen, zal een deel van de BTW worden geïnd voor rekening van het effectiseringsvehikel, zodat de geïnde bedragen die aan de Staat toekomen, in de mate zullen verminderen. Het is daarom van belang te benadrukken dat, rekening houdend met het relatief marginale bedrag van de operatie in verhouding tot de BTW-ontvangsten (de waarde van de overgedragen schuldvorderingen, te verdelen over de jaren gedurende de welke de schuldvorderingen zullen worden geïnd ten voordele van het effectiseringsvehikel, bedraagt 600 miljoen Euro, te vergelijken met de jaarlijkse BTW-ontvangsten van ongeveer 22 miljard Euro), het risico theoretisch is dat de opbrengsten van de BTW verminderd met de bedragen die toekomen aan het effectiseringsvehikel, lager zouden zijn dan de bedragen toegewezen aan deze personen en fondsen. Onderhavige wet heeft tot doel elk risico, hoe theoretisch ook, dat de geldigheid van de verkoop betwist zou kunnen worden omdat een deel van de BTW opbrengst reeds door de wet is toegewezen aan bepaalde personen of bepaalde fondsen, te vermijden.

Het betreft de Gemeenschappen, waarop de operatie helemaal geen invloed heeft, ook omdat een gewone wet de bijzondere financieringswet van 16 januari 1989 niet kan wijzigen.

Het gaat eveneens om de RSZ, aan wie een deel van de BTW is toegewezen krachtens artikel 66 van de programmawet van 2 januari 2001. Het wetsontwerp doelt ook op de toelagen aan de gemeenten of meergemeentepolitiezones die worden voorafgenomen op de opbrengst van de BTW krachtens artikel 190 van de programmawet van 24 december 2002, evenals de vergoeding gestort volgens het mechanisme bepaald in artikel 21ter van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt. Voor de volledigheid kan eraan worden herinnerd dat één van de eigen middelen van de Europese Unie berekend is op basis van de BTW (besluit 2000/597/EG van de Raad van 29 september 2000). Dit brengt echter geen enkele dwingende toewijzing van de BTW aan de Europese Unie met zich mee.

Afin d'éviter le risque, même théorique, que, suite à la vente d'une partie des créances fiscales au véhicule de titrisation, des ressources TVA insuffisantes doivent être réparties entre les personnes ou les fonds visés, la loi prévoit que si, en conséquence de la cession de créances, un déséquilibre survenait entre le produit de la TVA et les montants affectés à ces personnes ou à ces fonds, ceux-ci percevront un montant compensatoire à charge du Trésor.

Cette solution est logique, dans la mesure où c'est le Trésor qui, au jour de la cession des créances, percevra un prix égal à la valeur de ces créances.

Ce «montant compensatoire» sera égal au montant versé au véhicule de titrisation qui aurait été affecté au financement de ces personnes ou de ces fonds si la cession des créances n'avait pas eu lieu.

CHAPITRE 5

Caisse nationale des Calamités

Art. 21

Les indemnités de réparation payées par la Caisse nationale des calamités sont actuellement financées par des emprunts à court terme, dont le montant en cours s'élève à 18.000.000 EUR, et dont le remboursement doit être fait en 2006.

A ce montant, il faut ajouter une tranche de 2.000.000 EUR pour payer les indemnités de réparation du Fonds des Calamités agricoles jusqu'à la fin de l'année 2005.

Au début de l'année 2006 un montant de 420.0000 EUR d'intérêts sur ces emprunts doit être payé.

Pour l'année 2006 les dépenses de la Caisse nationale des calamités sont estimées comme suit:

- a) pour des calamités agricoles: 3.520.000 EUR;
- b) pour des calamités naturelles: 7.090.000 EUR.

Le montant des versements de la Loterie nationale pour les années 2005 et 2006, au total 4.338.000 EUR doit être soustrait du montant des besoins de la Caisse pour l'année 2006.

Om het, zelfs louter theoretische, risico te vermijden dat, na de verkoop van een deel van de fiscale schuldvorderingen aan het effectiseringsvehikel, onvoldoende BTW-middelen moeten worden verdeeld onder de bedoelde personen of fondsen, bepaalt de wet dat indien, als gevolg van de overdracht van de schuldvorderingen, een onevenwicht zou ontstaan tussen de opbrengst van de BTW en de bedragen toegewezen aan deze personen of fondsen, deze een bedrag ter vergoeding zullen ontvangen ten laste van de Schatkist.

Deze oplossing is logisch, omdat het de Schatkist is die, op de dag van de overdracht van de schuldvorderingen, een prijs gelijk aan de waarde van de schuldvorderingen zal ontvangen.

Het bedrag van de vergoeding zal gelijk zijn aan het deel van het bedrag gestort aan het effectiseringsvehikel dat zou zijn bestemd geweest voor de financiering van deze personen of fondsen indien de overdracht niet zou hebben plaatsgevonden.

HOOFDSTUK 5

Nationale Kas voor Rampenschade

Art. 21

De herstelvergoedingen betaald door de Nationale Kas voor Rampenschade worden momenteel gefinancierd door leningen op korte termijn, waarvan het uitstaande bedrag 18.000 000 EUR belooft en waarvan de terugbetaling moet gebeuren in 2006.

Hieraan moet nog een schijf van 2.000.000 EUR worden aan toegevoegd om de herstelvergoedingen voor het Fonds voor Landbouwrampen te kunnen betalen tot eind 2005.

Begin 2006 moet op deze leningen een bedrag van 420.000 EUR worden betaald aan intresten.

Voor het jaar 2006 worden de uitgaven van de Nationale Kas geraamd als volgt:

- a) voor landbouwrampen: 3.520.000 EUR;
- b) voor algemene rampen: 7.090.000 EUR.

Het bedrag van de stortingen van de Nationale Loterij voor de jaren 2005 en 2006, samen 4.338.000 EUR, dient in mindering te worden gebracht van de totale behoefte voor het jaar 2006.

Le crédit total nécessaire pour 2006 s'élève donc à 26.692.000 EUR, arrondis à 26.700.000 EUR.

Les moyens seront mis à la disposition de la Caisse nationale via un Fonds d'attribution.

Pour rencontrer les remarques du Conseil d'État, il est confirmé que les 26.700.000 EUR, provenant de la taxe annuelle sur les opérations d'assurance, sont affectés au Fonds d'attribution. Ces 26.700.000 EUR ne sont par conséquent pas comptabilisés dans le produit de la taxe sur les opérations d'assurance tel qu'il figure au budget des voies et moyens.

Art. 22

S'agissant d'un mode de financement nouveau pour la Caisse Nationale des Calamités Publiques, la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles est modifiée en conséquence.

S'agissant d'une mesure budgétaire et non fiscale, le Titre XII du Code des taxes assimilées au timbre n'a pas été modifié.

CHAPITRE 6

Garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux

1. Le présent chapitre s'inscrit dans la politique du gouvernement d'optimiser la gestion de son patrimoine immobilier tout en poursuivant la politique de maintien d'un équilibre budgétaire entamée il y a de nombreuses années

Il s'inscrit, en particulier, dans le cadre de l'opération, largement répercutée dans la presse, de constitution d'une société d'investissement immobilière à capital fixe (Sicafi) détenant des biens occupés par l'État. Ramenée à l'essentiel, l'opération se présente comme un transfert d'immeubles par l'État belge à cette Sicafi, dans laquelle l'État belge détiendra une partie du capital. Le solde des actions sera réparti entre un partenaire immobilier privé avec lequel l'État s'associera pour créer la Sicafi (et qui sera désigné au terme d'une procédure de marché public actuellement en cours), et les personnes qui participeront à l'introduction en bourse de cette société. Le transfert des biens immobiliers par l'État à

Het krediet nodig voor de Kas in het jaar 2006 bedraagt dus in totaal 26.692.000 EUR, afgerond 26.700.000 EUR.

De middelen zullen aan de nationale Kas ter beschikking worden gesteld via een toewijzingsfonds.

Om aan de opmerkingen van de Raad van State tegemoet te komen, wordt bevestigd dat de 26.700.000 EUR, afkomstig van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen, aan het Toewijzings-fonds wordt toegewezen. Die 26.700.000 EUR wordt bijgevolg niet geboekt in de opbrengst van de taks op de verzekeringsverrichtingen zoals die in de rijksmiddelenbegroting voorkomt.

Art. 22

Aangezien het om een nieuwe financieringswijze voor de Nationale Kas voor Rampenschade gaat, wordt de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade aan private goederen veroorzaakt door natuurrampen, bijgevolg gewijzigd.

Aangezien het om een begrotingsmaatregel en niet om een fiscale maatregel gaat, werd Titel XII van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen niet gewijzigd.

HOOFDSTUK 6

Verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingooderen

1. Dit hoofdstuk past in het regeringsbeleid om het beheer van het onroerend erfgoed te optimaliseren en tegelijk door te gaan met het beleid voor de handhaving van een begrotingsevenwicht dat vele jaren geleden werd ingezet.

Het past met name in het kader van de in de pers uitvoerig besproken operatie tot oprichting van een vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal (Vastgoedbevak), houder van goederen bezet door de Staat. In essentie is de operatie een overdracht van onroerend goed door de Staat aan deze Vastgoedbevak, waarin de Belgische Staat een gedeelte van het kapitaal zal houden. Het saldo van de aandelen zal worden verdeeld tussen een privé-partner vastgoed waarmee de Staat zich zal verenigen voor de oprichting van de Vastgoedbevak (en die zal worden aangeduid na afloop van een thans lopende openbare aanbestedingsprocedure), en de personen die aan de beursintroductie

la Sicafi sera accompagné de baux par lesquels la Sicafi mettra les bâtiments cédés à la disposition de l'État

Outre l'effet budgétaire positif de l'opération, la prise en location de biens dont l'État était auparavant propriétaire permettra une plus grande flexibilité dans l'organisation immobilière de l'État, ainsi qu'une répercussion sur le secteur privé des charges et des risques inhérents à la propriété.

Si, comme le relève à juste titre le Conseil d'État, l'adoption du présent chapitre s'inscrit dans le contexte particulier de l'opération «Sicafi 2006», le texte des articles 25 et 26 n'en revêt pas moins une portée plus large: pour des motifs notamment déduit du respect du principe d'égalité, la loi est le cas échéant susceptible de s'appliquer à des ventes autres que faites au profit de la Sicafi.

2. Le transfert portera sur des biens relevant tantôt du régime de la domanialité publique, tantôt du régime de la domanialité privée. Aucune définition légale de la domanialité publique n'existe cependant, de sorte que ses critères de délimitation restent difficilement applicables. En résumé, une jurisprudence ancienne de la Cour de cassation considère que le domaine public est constitué des biens affectés à l'usage de tous. A ce critère, une abondante doctrine et les juges du fond ont plus récemment ajouté celui de l'aménagement spécial des biens à l'exercice d'un service public. S'il est ainsi certain qu'un immeuble de bureaux ne relève pas du domaine public car il n'est ni destiné à l'usage de tous ni spécifiquement aménagé, il est dans d'autres cas difficile de déterminer le degré de spécialité que l'aménagement au service du bien requiert. Tel est le cas, par exemple, de certaines juridictions installées dans des immeubles ordinaires.

Malgré cette incertitude quant à la classification d'un bien dans l'une ou l'autre catégorie, il est généralement enseigné que les biens du domaine public sont notamment inaliénables, sauf désaffectation, tandis que les biens du domaine privé ne sont pas soumis aux mêmes restrictions.

3. Le régime du domaine public repose, fondamentalement, sur l'idée de protection de la continuité du service public qui s'y exerce, dont il ne constitue qu'une application particulière. Comme on a pu l'écrire avec

van deze vennootschap zullen deelnemen. De overdracht van het onroerend goed door de Staat aan de Vastgoedbevak zal gepaard gaan met huur-overeenkomsten waarmee de Vastgoedbevak de overgedragen gebouwen ter beschikking van de Staat zal stellen.

Behalve de positieve budgettaire weerslag van de operatie, zal het huren van goederen waarvan de Staat voordien eigenaar was, leiden tot een grotere flexibiliteit in de vastgoedorganisatie van de Staat, alsook tot een afwenteling op de privé-sector van de lasten en risico's verbonden aan de eigendom.

Hoewel de aanname van dit hoofdstuk, zoals de Raad van State terecht opmerkt, kadert in de bijzondere context van de operatie «Vastgoedbevak 2006», heeft de tekst van de artikelen 25 en 26 niettemin een ruimere draagwijdte: meerbepaald om redenen die afgeleid zijn uit het gelijkheidsbeginsel, kan de wet in voorkomend geval toepasselijk zijn op verkopen, andere dan ten voordele van de Bevak.

2. De overdracht zal betrekking hebben op onroerende goederen die nu eens onder het stelsel van de openbare domanialiteit vallen, dan weer onder het stelsel van de private domanialiteit. Evenwel bestaat er geen enkele wettelijke definitie van de openbare domanialiteit, zodat de afbakeningscriteria moeilijk toepasbaar blijven. Samenvattend is een oude rechtspraak van het Hof van Cassatie van oordeel dat het openbaar domein bestaat uit goederen die voor ieders gebruik zijn bestemd. Aan dit criterium hebben een uitvoerige rechtsleer en de feitenrechters dat van de bijzondere inrichting van goederen voor de uitoefening van openbare dienst toegevoegd. Is het aldus voor een kantoorgebouw zeker dat het niet tot het openbaar domein behoort omdat het noch voor ieders gebruik is bestemd noch specifiek werd ingericht, toch is het in andere gevallen moeilijk te bepalen welke specialisatiegraad van inrichting de dienst vereist. Dit is bijvoorbeeld het geval voor bepaalde rechtscolleges die in gewone gebouwen zijn gehuisvest.

Ondanks deze onzekerheid bij het onderbrengen van een goed in de ene of andere categorie, wordt doorgaans onderwezen dat de goederen van het openbaar domein onder meer onvervreemdbaar zijn, behalve bij desaffectatie, terwijl de goederen van het privaat domein niet aan dezelfde beperkingen zijn onderworpen.

3. Het stelsel van het openbaar domein rust, in hoofdzaak, op de idee van de vrijwaring van de continuïteit van de openbare dienst die er wordt uitgeoefend, waarvan het slechts een bijzondere toepassing is. Zoals men

raison, «*ce n'est jamais le domaine public qui est inaliénable, mais seulement son affectation*» (Ph. Flamme, «*Crise ou cure de jouvence de la domanialité publique*», *J.T.*, 1991, p. 454). Ce qui compte en effet, c'est la qualité et la permanence du service public assuré par l'État, au-delà de la propriété du bien dans lequel ce service s'exerce.

En ayant le respect de cette règle fondamentale du service public comme point d'ancrage, le présent projet de loi tend à abolir, dans la mesure qu'elle précise et pour les catégories de biens visés, le régime de la domanialité publique, au profit d'un régime moins flou et mieux adapté garantissant la continuité du service par des mécanismes de protection éprouvés dans d'autres lois.

La présente loi adopte ainsi une position similaire à celle du conseil constitutionnel français qui, à l'occasion d'importantes décisions récentes, a validé la désaffectation de biens restant affectés à un service public, à la condition qu'une loi prévoie en parallèle les mesures de nature à garantir la continuité du service public. Autrement dit, l'appartenance au domaine public des biens affectés à un service public n'est pas obligatoire; seule l'est la soumission de ces biens à un régime de nature à préserver la continuité du service, ce régime pouvant être celui de la domanialité publique ou un régime construit spécifiquement pour une catégorie de biens déterminés (Conseil constitutionnel français, décision 2005-513 DC, 14 avril 2005).

Si, comme le relève le Conseil d'État, la conciliation d'un régime de propriété privée avec un régime garantissant la continuité du service public peut à première vue apparaître «difficile» et soulever «une série de questions nouvelles», il n'apparaît cependant pas que ces deux régimes soient intrinsèquement antagonistes. Comme on a pu le constater, de nombreux services publics sont depuis longtemps exercés, en tout ou en partie, sur des biens appartenant à des personnes privées, la continuité du service public étant alors assurée par des règles plus souples qu'une interdiction absolue d'aliéner les biens concernés (voy. les exemples cités par P. Boucquey et V. Ost, «La domanialité publique à l'épreuve des partenariats public-privé», ds B. Lombaert (éd.), *Les partenariats public-privé (P.P.P.): un défi pour le droit des services publics*, Bruges, La Charte, 2005, p.248 à 256). A l'heure du développement des partenariats public-privé, cette tendance à la mobilisation de ressources privées pour l'accomplissement de services publics sera sans doute amenée à se développer, à charge alors pour l'État, comme en l'espèce, de prévoir

terecht schreef, «*ce n'est jamais le domaine public qui est inaliénable, mais seulement son affectation*» (Ph. Flamme, «*Crise ou cure de jouvence de la domanialité publique*», *J.T.*, 1991, p. 454). Wat immers telt, is de kwaliteit en de permanentie van de openbare dienst die de Staat verzekert, los van de eigendom over het goed waarin die dienst wordt uitgeoefend.

Met de naleving van deze fundamentele regel van de openbare dienst als ankerpunt, beoogt dit wetsontwerp de afschaffing, in de mate die het bepaalt en voor de categorieën van bedoelde goederen, van het stelsel van de openbare domanialiteit, ten gunste van een stelsel dat minder vaag is en beter aangepast en dat de continuïteit van de dienst waarborgt door beschermingsmechanismen die in andere wetten zijn beproefd.

Deze wet neemt een standpunt in gelijkaardig aan dat van de Franse *conseil constitutionnel* die, naar aanleiding van recente belangrijke beslissingen, de desaffectatie heeft bekrachtigd van goederen die voor een openbare dienst bestemd blijven, op voorwaarde dat een wet parallel voorziet in maatregelen die van aard zijn de continuïteit van de openbare dienst te vrijwaren. Met andere woorden, goederen die voor een openbare dienst worden bestemd, hoeven niet tot het openbaar domein te behoren; ze moeten enkel onderworpen zijn aan een stelsel dat de continuïteit van de dienst kan handhaven. Het kan gaan om het stelsel van de openbare domanialiteit of een stelsel dat specifiek is ingericht voor een categorie van welbepaalde goederen (Franse *conseil constitutionnel*, beslissing 2005-513 DC, 14 april 2005).

Hoewel, zoals de Raad van State opmerkt, het moeilijk lijkt om een stelsel van private eigendom te verzoenen met een stelsel dat de continuïteit van de openbare dienst verzekert, en dit een reeks van nieuwe vragen oproept, zijn deze twee stelsels echter niet intrinsiek tegenstrijdig. Zoals men heeft kunnen vaststellen, worden tal van openbare diensten al geruime tijd, geheel of gedeeltelijk, uitgeoefend in gebouwen toebehorend aan privé-personen, waarbij de continuïteit van de openbare dienst wordt gevrijwaard door soepelere regels dan een absoluut verbod van vervreemding van de betrokken goederen (zie de voorbeelden aangehaald door P. Boucquey en V. Ost, «La domanialité publique à l'épreuve des partenariats public-privé», in B. Lombaert (éd.), *Les partenariats public-privé (P.P.P.): un défi pour le droit des services publics*, Brugge, Die Keure, 2005, p.248 tot 256). In een tijd waar de publiek-private samenwerking ontwikkeld wordt, zal deze trend waarbij private middelen worden aangewend om de openbare dienst te vervullen, ongetwijfeld ertoe leiden dat er zich, door toedoen van de Staat, zoals in voorliggend geval,

les mécanismes adéquats de garantie du service public.

En l'espèce, le présent projet est précisément le fruit d'un équilibre entre les prérogatives du propriétaire et les nécessités du service public. La conformité du régime mis en place à l'article 1er du 1er Protocole additionnel à la CEDH ne fait aucun doute. La loi ne fait en effet que définir les termes d'un contrat à laquelle la personne privée souscrita volontairement, de sorte que cette disposition n'est en soi pas applicable. Même si elle était applicable, les dispositions prévues par la loi n'apparaissent pas excessives, et n'auront d'ailleurs qu'un impact marginal sur la valorisation des immeubles concernés. Les dispositions détaillées protègent également de manière adéquate le service public, en évitant que l'État puisse être contraint de quitter les lieux au terme du bail, et en conférant à l'État un droit de préemption.

4. C'est ainsi que, en résumé, le présent chapitre prévoit la possibilité que des immeubles appartenant à l'État, pour autant qu'ils soient spécialement aménagés en vue de l'exercice du service public de la justice, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail auquel s'appliqueront, de manière impérative, les dispositions protectrices de la loi en projet. Ces dispositions prévoient au profit de l'État, aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, le droit d'obtenir le renouvellement du bail, ainsi que celui d'exercer un droit de préemption en cas de décision du bailleur de vendre l'immeuble ou de céder son droit d'emphytéose.

Les dispositions relatives au renouvellement du bail sont inspirées de la loi sur les baux commerciaux. Les modalités d'exercice du droit de préemption sont quant à elles inspirées de la loi sur le bail à ferme. De la même manière que la continuité de l'activité commerciale et celle de l'exploitation agricole sont garanties par ces dispositions, le projet de loi garantit, au profit de l'État, la permanence du service public qu'il assure, dans un bien qu'il a certes vendu, cédé en emphytéose ou apporté à une société, mais qu'il a concomitamment pris à bail en bénéficiant de garanties qui lui assurent la sécurité et la flexibilité nécessaires.

5. Le projet ne concerne que la cession d'immeubles qui sont à la fois spécialement aménagés et qui sont affectés au service public de la justice. On ne peut

doeltreffende mechanismen voorzien worden die de openbare dienst verzekeren.

In voorliggend geval is dit ontwerp precies het resultaat van een afweging tussen de prerogatieven van de eigenaar, en de benodigdheden van de openbare dienst. De overeenstemming van het ingerichte stelsel met artikel 1 van het eerste Protocol bij het EVRM, lijdt geen twijfel. De wet doet immers niets anders dan de voorwaarden van een overeenkomst te bepalen waar een private persoon vrijwillig mee zal instemmen, zodat deze bepaling op zich niet toepasselijk is. Zelfs indien zij toepasselijk zou zijn, lijken de bepalingen van de wet niet buitensporig, en zullen zij bovendien slechts een minimale impact hebben op de waardering van de betrokken gebouwen. Gedetailleerde bepalingen waarborgen eveneens op voldoende wijze de openbare dienst, door te vermijden dat de Staat zou kunnen verplicht zijn de lokalen bij het verstrijken van de huurovereenkomst te verlaten, door aan de Staat een voorkeurrecht toe te kennen.

4. Zo bepaalt dit hoofdstuk in hoofdzaak dat gebouwen die aan de Staat toebehoren, voor zover ze specifiek zijn ingericht voor de uitoefening van de openbare dienst van het gerecht, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat de verkoop, de inbreng of de erfpacht gepaard gaat met het afsluiten van een huurovereenkomst waarbij de beschermende bepalingen van de wet in ontwerp, op een dwingende wijze worden toegepast. Deze bepalingen voorzien, ten gunste van de Staat, zolang het gehuurde goed voor de openbare dienst wordt bestemd, in het recht op hernieuwing van de huurovereenkomst, alsook in de uitoefening van een recht van voorkoop in het geval dat de verhuurder beslist om het gebouw te verkopen of zijn erfpachtrecht over te dragen.

De bepalingen met betrekking tot de hernieuwing van de huurovereenkomst zijn ontleend aan de Handelshuurovereenkomstenwet. De wijze van uitoefening van het recht van voorkoop is ontleend aan de Pachtwet. Zoals de continuïteit van de handelsactiviteit en van het landbouw-bedrijf door deze bepalingen wordt gewaarborgd, vrijwaart het wetsontwerp, ten gunste van de Staat, de bestendigheid van de openbare dienst die de Staat verzekert, in een goed dat hij weliswaar heeft verkocht, in erfpacht gegeven of in een vennootschap ingebracht, maar die hij gelijktijdig daarmee heeft gehuurd met waarborgen die hem de nodige zekerheid en flexibiliteit verzekeren.

5. Het ontwerp heeft enkel betrekking op de overdracht van gebouwen die tegelijk specifiek zijn ingericht en bestemd voor de openbare diensten van het ge-

en effet exclure que, dans certains cas, ce service public puisse être exercé dans des locaux qui n'ont pas fait l'objet d'un aménagement spécifique. La cession de tels immeubles ne relève pas de la présente loi. Les immeubles qui ne sont pas spécifiquement aménagés en vue de l'exercice d'un service public restent donc aliénables, conformément au régime de droit commun de la domanialité privée. Compte tenu toutefois de l'incertitude quant au degré de spécificité de l'aménagement requis pour que le bien fasse partie du domaine public (incertitude inhérente au régime de la domanialité publique, et que le présent projet de loi ne pourrait résoudre), dans le cadre spécifique de l'opération Sicafi 2006, l'ensemble des biens occupés par des juridictions qui seront transférés feront l'objet de baux conformes à la présente loi.

Art. 23

Le paragraphe 1er subordonne l'aliénabilité des immeubles visés à la conclusion concomitante d'un bail au profit de l'État, présentant des garanties particulières. Si le transfert du bien n'est pas accompagné d'un bail au profit de l'État, il est nul. Si le transfert est accompagné d'un bail qui ne prévoit pas de droit au renouvellement du bail et de droit de préemption conforme aux §§ 2 et 3, ceux-ci s'appliqueront d'office en tant que dispositions d'ordre impératif. Postérieurement à la conclusion du bail, l'État pourrait toutefois, par exemple s'il souhaite quitter l'immeuble avant l'échéance des baux, décider de renoncer à l'une de ces garanties.

En dehors de ces garanties particulières, le bail est régi par les règles de droit commun des articles 1714 et suivants du Code civil, qui sont, en règle, supplétives, et auxquelles les parties pourront donc déroger.

Les biens occupés par les juridictions ont été choisis pour être transférés à la Sicafi sur la base d'analyses économiques réalisées par les experts désignés par l'État et sur la base de considérations d'opportunité permettant d'assurer la bonne fin de l'opération. Si, comme le relève le Conseil d'État en citant l'avis de l'inspecteur des finances, d'autres catégories de biens du domaine public ont été envisagées, seuls certains biens occupés par des juridictions ont été sélectionnés pour l'opération Sicafi 2006. Le transfert de biens relevant d'autres

recht. Men mag namelijk niet uitsluiten dat, in bepaalde gevallen, deze openbare diensten worden uitgeoefend in lokalen die geen voorwerp waren van een specifieke inrichting. De overdracht van dergelijke gebouwen valt niet onder deze wet. De gebouwen die niet op specifieke wijze zijn ingericht met het oog op de uitoefening van een openbare dienst blijven dus vervreemdbaar, overeenkomstig het stelsel van de private domanialiteit. Gelet evenwel op onzekerheid over de specialisatiegraad van de inrichting die vereist is opdat het goed tot het openbaar domein behoort (onzekerheid die inherent is aan het stelsel van de openbare dienst, en die het voorliggend wetsontwerp niet kan oplossen), zal, in het bijzondere kader van de operatie Vastgoedbevak 2006, het geheel van de goederen die door de rechtscolleges worden betrokken en die zullen worden overgedragen, het voorwerp uitmaken van huurovereenkomsten die beantwoorden aan de huidige wet.

Art. 23

Paragraaf 1 onderwerpt de vervreemdbaarheid van het bedoelde onroerend goed aan het gelijktijdig afsluiten van een huurovereenkomst ten gunste van de Staat, die bijzondere waarborgen biedt. Als de overdracht van het goed niet gepaard gaat met een huurovereenkomst ten gunste van de Staat, is ze nietig. Als de overdracht gepaard gaat met een huurovereenkomst die niet voorziet in een recht op hernieuwing van de huurovereenkomst of een recht van voorkoop overeenkomstig de §§ 2 en 3, zullen deze rechten ambtshalve toepasselijk zijn als dwingende bepalingen. Na het afsluiten van de huurovereenkomst, zou de Staat evenwel kunnen beslissen om afstand te doen van één van deze waarborgen, bijvoorbeeld wanneer hij het gebouw wil verlaten vóór de vervaldatum van de huurovereenkomsten.

Buiten deze bijzondere waarborgen wordt de huurovereenkomst geregeld door de regels van gemeen recht van artikel 1714 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, die in de regel van aanvullend recht zijn waarvan de partijen dus kunnen afwijken.

De goederen betrokken door de rechtscolleges werden gekozen om naar de Vastgoedbevak te worden overgedragen op basis van economische analyses die werden verricht door de deskundigen die door de Staat werden aangeduid en op basis van opportuiniteitsoverwegingen die toelaten de goede afloop van de operatie te verzekeren. Hoewel, zoals de Raad van State opmerkt door het advies van de inspecteur van financiën te citeren, andere categorieën goederen van het openbare domein bedoeld zijn, werden enkel bepaalde

catégories (immeubles de la protection civile, musées, ...) n'est donc pas possible sans adaptation du texte.

Ce deuxième paragraphe est inspiré, moyennant les adaptations nécessaires, des articles 13 et suivants de la loi sur le bail commercial. La différence principale est qu'en l'espèce, le droit au renouvellement est susceptible d'être exercé par l'État un nombre illimité de fois, si telle est la volonté de l'État.

Au terme de chaque bail successif, un mécanisme de révision des conditions du bail est mis en place. Ce mécanisme s'ouvre par une demande adressée par l'une ou l'autre partie de renouveler le bail, le cas échéant à des conditions différentes. Il est à noter qu'en l'absence d'une telle notification par l'une ou l'autre partie dans le délai prévu par la loi, le bail est renouvelé aux mêmes conditions. A cet égard, la protection de l'État locataire est donc supérieure à celle offerte au commerçant locataire par l'article 14 de la loi sur le bail commercial, qui prévoit qu'en cas d'absence de demande de renouvellement notifiée au bailleur dans les délais légaux, le bail n'est pas renouvelé.

A défaut d'accord quant aux conditions du nouveau bail, le juge de paix, compétent en vertu de l'article 591,1°, du Code judiciaire, pourra être saisi par la partie la plus diligente. Le projet énonce les critères auxquels le juge se référera pour trancher le litige. Contrairement à ce qu'énonce le Conseil d'État, le texte précise explicitement qu'les critères qu'il détermine devront être appliqués non seulement en cas de désaccord quant au montant du loyer, mais aussi en cas de désaccord «quant aux autres modalités du nouveau bail». Concrètement, si le différend porte sur le montant du loyer, le juge devra se référer aux conditions du marché (qui devront sans doute être déterminées par un bureau d'expertise immobilière reconnu). Si le différend porte sur un élément autre que le prix (exemple: travaux importants à réaliser dans l'immeuble), le juge de paix devra tenir compte de la nécessaire continuité du service public et l'équilibre des prestations réciproques. Le jugement ayant été rendu, le cas échéant sur la base d'un rapport d'expertise approfondi, l'État dispose de la faculté de renoncer au bail, par exemple parce que les conditions fixées dans le jugement ne l'agrément pas. En ce cas, il pourra encore disposer des lieux pendant 6 mois à compter de la notification du jugement définitif. A l'instar de la période de grâce prévue par la loi sur les

goederen die betrokken zijn door de rechtscollleges geselecteerd voor de operatie Vastgoedbevak 2006. De overdracht van goederen die vallen onder andere categorieën (gebouwen van de civiele bescherming, musea,...) is dus niet mogelijk zonder een aanpassing van de tekst.

Paragraaf 2 is, met de nodige aanpassingen, ontleend aan artikel 13 en volgende van de Handelshuurovereenkomstenwet. Het voornaamste verschil is dat in dit geval, het recht op hernieuwing een onbeperkt aantal keren door de Staat kan worden uitgeoefend, als de Staat dit wenst.

Bij het verstrijken van elke opeenvolgende huurovereenkomst wordt een mechanisme voor de herziening van de huurvoorwaarden ingesteld. Dit mechanisme treedt in werking door een verzoek door één van beide partijen om de huurovereenkomst te hernieuwen, in voorkomend geval onder verschillende voorwaarden. Het dient opgemerkt dat zonder een dergelijke kennisgeving door één van beide partijen binnen de wettelijk voorziene termijn, de huurovereenkomst onder dezelfde voorwaarden wordt hernieuwd. In dit opzicht is de bescherming van de Staat als huurder dus sterker dan de bescherming geboden aan de handelaar-huurder bij artikel 14 van de Handelshuurovereenkomstenwet, dat bepaalt dat als de verhuurder niet binnen de wettelijke termijn van de aanvraag tot hernieuwing in kennis wordt gesteld, de huurovereenkomst niet wordt hernieuwd.

Bij gebrek aan eensgezindheid over de voorwaarden van de nieuwe huurovereenkomst, zal de meest gerede partij zich tot de vrederechter die bevoegd is overeenkomstig artikel 591,1°, van het Gerechtelijk Wetboek kunnen wenden. Het ontwerp vermeldt de criteria die de rechter zal hanteren om een uitspraak over het geschil te doen. In tegenstelling tot wat de Raad van State opmerkt, bepaalt de tekst uitdrukkelijk dat de criteria die het vastlegt niet enkel moeten worden toegepast ingeval van onenigheid over de huurprijs, maar eveneens ingeval van onenigheid over de «andere voorwaarden van de nieuwe huur». Concreet, indien het geschil slaat op het bedrag van de huurprijs, zal de rechter moeten verwijzen naar de marktvoorwaarden (die ongetwijfeld zullen worden vastgesteld door een erkend vastgoedexpertisekantoor). Indien het geschil een ander element dan de prijs betreft (bijvoorbeeld grote werken die in het gebouw dienen te worden uitgevoerd), dan moet de vrederechter rekening houden met de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en de gelijkheid van de wederzijdse verbintenissen. Na het vellen van het vonnis, en eventueel op basis van een uitvoerig expertiseverslag, beschikt de Staat over de mogelijkheid om de huurovereenkomst op te zeggen, bijvoorbeeld omdat de in het vonnis bepaalde voorwaarden hem niet bevallen. In dat geval kan

baux de résidence principale, le juge peut, si la continuité du service public l'exige, porter cette période à 18 mois maximum. Entre le terme du bail venu à échéance et la date de départ des lieux, les conditions fixées par le juge sont applicables, rétroactivement si le jugement est prononcé postérieurement au terme du bail.

Ce troisième paragraphe est directement inspiré de la section 11 de la loi sur le bail à ferme. Le droit de préemption légalement accordé à l'État se justifie pour lui permettre, en cas de vente ou de cession de son droit d'emphytéose par le bailleur, de réacquérir la propriété ou la pleine propriété du bien affecté au service public. L'État ne peut donc en faire usage que si le bailleur décide de vendre ou de céder son droit d'emphytéose, sans qu'il ne doive cependant motiver l'exercice de ce droit.

Ce droit de préemption s'exerce tant en cas de vente de gré à gré qu'en cas de vente publique, selon des modalités très similaires à celles de la loi sur le bail à ferme. De même, la méconnaissance du droit de préemption ouvre à l'État une option identique à celle prévue par la loi précitée (indemnité de 20% du prix de vente ou subrogation dans les droits de l'acquéreur).

Art. 24

Cet article insère dans les lois sur la comptabilité de l'État, coordonnées par arrêté royal du 17 juillet 1991, des dispositions identiques à celles prévues à l'article précédent.

Nonobstant l'avis du Conseil d'État, cette répétition est rendue nécessaire pour les motifs suivants:

- les lois coordonnées par l'arrêté royal du 17 juillet 1991 sont toujours en vigueur, à défaut pour la loi du 22 mai 2003 portant organisation du budget et de la comptabilité de l'État fédéral d'être elle-même en vigueur;
- la loi du 31 mai 1923 relatives à l'aliénation des immeubles domaniaux est également toujours en vigueur, à défaut d'avoir été abrogée par les lois coordonnées par les lois coordonnées de 1991;

hij nog over het goed beschikken gedurende 6 maanden vanaf de kennisgeving van het definitieve vonnis. Naar het voorbeeld van de gratieperiode die de wet op de huur-overeenkomst voor de hoofdverblijfplaats voorziet, kan de rechter, als de continuïteit van de openbare dienst het vereist, deze periode verlengen tot ten hoogste 18 maanden. Tussen het einde van de vervallen huurovereenkomst en de dag waarop de plaatsen worden verlaten, zijn de door de rechter bepaalde voorwaarden van toepassing, met terugwerkende kracht als de uitspraak na afloop van de huur wordt gedaan.

Paragraaf 3 is rechtstreeks ontleend aan afdeling 11 van de Pachtwet. Het recht van voorkoop dat bij wet aan de Staat wordt verleend, is gerechtvaardigd teneinde de Staat toe te laten, in geval van verkoop door de verhuurder of overdracht van zijn erfpachtrecht, de eigendom of de volle eigendom over het voor de openbare dienst aangewende goed opnieuw te verwerven. De Staat kan er dus enkel gebruik van maken als de verhuurder beslist om het goed te verkopen of zijn erfpachtrecht toe te staan, zonder dat hij de uitoefening van dit recht moet rechtvaardigen.

Dit recht van voorkoop wordt zowel in geval van een onderhandse verkoop als in geval van een openbare verkoop uitgeoefend, op een wijze die sterk op die van de Pachtwet lijkt. Op gelijke wijze geeft de miskennis van het recht van voorkoop de Staat recht op een optie die identiek is aan die voorzien bij de voornoemde wet (vergoeding van 20% van de prijs van de verkoop of subrogatie in de rechten van de koper).

Art. 24

Dit artikel voegt in de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 17 juli 1991, bepalingen in die identiek zijn aan die voorzien bij het voorgaand artikel.

Niettegenstaande het advies van de Raad van State, is deze herhaling is om de volgende redenen noodzakelijk:

- de wetten die bij het koninklijk besluit van 17 juli 1991 zijn gecoördineerd, zijn nog steeds van kracht, waarbij de wet van 22 mei 2003 houdende organisatie van de begroting en van de comptabiliteit van de federale Staat zelf niet van kracht is;
- de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen is nog steeds van kracht, en werd niet opgeheven bij de gecoördineerde wetten van 1991;

– au plan de la sécurité juridique, l'usage est de se référer aux lois coordonnées de 1991, vu qu'il n'existe pas de version aisément accessible de la loi de 1923, tenant des modifications dont elle a fait l'objet.

En outre, lorsque la loi du 22 mai 2003 entrera en vigueur, elle abrogera les lois de 1991 et uniquement l'article 5 de la loi du 31 mai 1923 (voir articles 127 et 128, 5°, de la loi du 22 mai 2003 et *Doc. Parl.*, Chambre, 2001-2002, n° 1870/1, p. 20, p.148, p. 153, pp. 156-157, et p. 226).

Art. 25

Cet article vise à faire exception, dans le cadre précis de l'opération Sicafi 2006, notamment à l'approbation législative figurant à l'article 87, alinéa 3, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991, à l'article 88 du même arrêté ainsi qu' à l'article 1er, alinéa 3, et à l'article 2 de la loi du 31 mai 1923. Légistiquement, l'incohérence relevée par le Conseil d'État est résolue. En résumé, le transfert des biens à la Sicafi ne devra plus être approuvé par le Parlement. Dans les faits, cette approbation législative est donnée des années après que la vente ait eu lieu, et revêt donc un aspect essentiellement formel. En l'espèce, il serait inconcevable que la validité de l'opération – en ce compris la mise en bourse des titres de la Sicafi – soit soumise à un risque, aussi théorique soit-il, que cette approbation ne soit pas donnée. Telle est la raison pour laquelle il est nécessaire que le Parlement approuve préalablement l'opération par l'adoption de cet article. Cette façon de procéder respecte donc mieux les prérogatives du Parlement, puisque l'opération Sicafi 2006 lui est soumise dès aujourd'hui (et non pas *a posteriori*), et créatrice d'une plus grande sécurité juridique pour toutes les parties concernées par cette opération.

TITRE III

AFFAIRES SOCIALES

CHAPITRE PREMIER

Véhicules de société – Cotisation de solidarité

Le présent chapitre vise une meilleure perception de la cotisation de solidarité sur les véhicules de société.

Le croisement des banques de données de la Déclaration Multifonctionnelle (DMFA) et de la direction de

– wat de rechtszekerheid betreft, is het gebruikelijk te verwijzen naar de gecoördineerde wetten van 1991, omdat er geen eenvoudig toegankelijke versie bestaat van de wet van 1923 die de wijzigingen bevat waarvan zij het voorwerp uitmaakt.

Bovendien zelfs wanneer de wet van 22 mei 2003 in werking zal treden, zal ze de wetten van 2001 en enkel artikel 5 van de wet van 31 mei 1923 opheffen (zie artikel 127 en 128, 5°, van de wet van 22 mei 2003 en *Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, nr. 1870/1, p. 20, p.148, p. 153, pp. 156-157, et p. 226).

Art. 25

Dit artikel beoogt een uitzondering te creëren, in het specifieke kader van de operatie Vastgoedbevak 2006, meerbepaald voor de goedkeuring bij wet vermeld in artikel 87, derde lid, van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 in artikel 88 van hetzelfde besluit evenals in artikel 1, derde lid, en artikel 2 van de wet van 31 mei 1923. Vanuit legistiek oogpunt is de incoherentie opgelost die werd opgeworpen door de Raad van State. Samenvattend zal de overdracht naar de vastgoedbevak niet meer moeten worden goedgekeurd door het Parlement.. In feite wordt deze goedkeuring gegeven bij wet jaren na de verkoop en heeft ze dus hoofdzakelijk een formele rol. In dit geval zou het ondenkbaar zijn dat de geldigheid van de operatie – waaronder de beursintroductie van de effecten van de Vastgoedbevak – zou onderworpen zijn aan het, zij het theoretisch, risico dat deze goedkeuring niet wordt gegeven. Om die reden moet het Parlement de operatie vooraf goedkeuren via de goedkeuring van dit artikel. Deze manier van werken waarborgt dus beter de prerogatieven van het Parlement, aangezien de operatie Vastgoedbevak 2006 aan hem wordt voorgelegd vanaf heden (en niet *a posteriori*), en scheidt een grotere rechtszekerheid voor alle partijen die betrokken zijn bij deze operatie.

TITEL III

SOCIALE ZAKEN

HOOFDSTUK 1

Bedrijfsvoertuigen - Solidariteitsbijdrage

Dit hoofdstuk heeft een betere inning van de solidariteitsbijdrage op de bedrijfsvoertuigen tot doel.

De kruising van de gegevensbanken van de Multifunctionele Aangifte (DMFA), van de dienst voor inschrij-

l'immatriculation des véhicules (DIV) ainsi que des sociétés de leasing, dans le cadre de la perception de la cotisation de solidarité des véhicules de société permet d'établir un meilleur relevé des véhicules devant être soumis à la cotisation de solidarité.

Une campagne d'information intensive est menée à travers tout le pays et auprès de tous les acteurs concernés, tels que les secrétariats sociaux, les associations d'employeurs, pour que les employeurs régularisent leur situation concernant la déclaration et le paiement de la cotisation de solidarité, sans que la nouvelle sanction du doublement des cotisations ne leur soit appliquée. Les employeurs ont pour ce faire jusqu'au 30 juin 2006.

L'employeur qui n'a pas fait usage de cette possibilité et à l'égard duquel il est établi qu'il n'a pas déclaré un ou plusieurs véhicules soumis à la cotisation de solidarité ou qu'il a fourni des informations ayant abouti au paiement d'une cotisation inférieure au montant dû en application de la disposition en cause se verra réclamer une indemnité forfaitaire égale à un doublement de la cotisation normalement due.

Il s'agit donc d'une nouvelle sanction civile applicable à tout employeur ayant omis de déclarer un ou plusieurs véhicules soumis à la cotisation de solidarité. Toute fausse déclaration visant à éluder le paiement de la cotisation ou partie de celui-ci est aussi visée.

L'entrée en vigueur de la loi au 1er janvier 2005 se justifie aux motifs que la sanction visée n'est pas de nature pénale et au regard de la possibilité dont dispose l'employeur de régulariser sa situation jusqu'au 30 juin 2006.

Art. 26

Cet article définit la notion de travailleur afin d'éviter toute controverse juridique. Sont entre autres désormais également visés les employeurs occupant des étudiants dans le cadre de l'article 17*bis* de l'arrêté royal du 28 novembre 1969 pris en exécution de la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs.

Certaines références doivent être corrigées suite à plusieurs modifications de l'article.

ving van de voertuigen (DIV) en van de leasingmaatschappijen in het kader van de inning van de solidariteitsbijdrage op de bedrijfsvoertuigen maakt het mogelijk om een beter overzicht te krijgen van de voertuigen die onderworpen moeten worden aan de solidariteitsbijdrage.

Er is een intensieve informatiecampagne gevoerd in het hele land en bij alle betrokken actoren, zoals de sociale secretariaten en de werkgeversverenigingen, opdat de werkgevers hun situatie met betrekking tot de aangifte en de betaling van de solidariteitsbijdrage zouden regulariseren, zonder dat op hen de nieuwe sanctie van de verdubbeling van de solidariteitsbijdrage wordt toegepast. De werkgevers hebben hiervoor tijd tot 30 juni 2006.

Van de werkgever die geen gebruik maakt van deze mogelijkheid en ten aanzien van wie vastgesteld wordt dat hij één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet heeft aangegeven of die inlichtingen verschaft heeft die aanleiding hebben gegeven tot de uitbetaling van een lagere bijdrage dan het bedrag verschuldigd krachtens de toepasselijke bepaling, zal een forfaitaire vergoeding gevorderd worden die gelijk is aan het dubbel van de normaal verschuldigde bijdrage.

Het gaat dus om een nieuwe burgerlijke sanctie die van toepassing is op alle werkgevers die verzuimd hebben één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage aan te geven. Alle valse aangiften met het oog op het ontduiken van de betaling van de bijdrage of een deel ervan worden eveneens beoogd.

De inwerkingtreding van de wet op 1 januari 2005 is gegrond op het feit dat de beoogde sanctie niet van strafrechtelijke aard is en op het feit dat de werkgever de mogelijkheid heeft om zijn situatie te regulariseren tot 30 juni 2006.

Art. 26

Dit artikel definieert het begrip werknemer om elke juridische discussie te vermijden. Voortaan worden onder meer ook de werkgevers beoogd die studenten tewerkstellen in het kader van artikel 17*bis* van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Bepaalde verwijzingen moeten gecorrigeerd worden als gevolg van verschillende wijzigingen van het artikel.

Au vu des dernières modifications législatives (loi du 10 mai 2006) pour le transport collectif concernant les véhicules N1, il n'est plus opportun de laisser au Roi la compétence de prévoir des exceptions à cette catégorie de véhicule, et l'alinéa 9 peut dès lors être supprimé.

Cet article prévoit le doublement des cotisations de solidarité éludées à titre de sanction civile pour omission de déclaration ou fausse déclaration, sans préjudice de l'application des autres sanctions civiles et des dispositions pénales.

Les employeurs concernés disposent jusqu'au 30 juin 2006 pour régulariser leur situation vis-à-vis du paiement de la cotisation de solidarité pour la période allant du 1er janvier 2005 au 31 mars 2006. Les employeurs ayant fait usage de cette possibilité ne se verront pas appliquer la sanction du doublement des cotisations de solidarité éludées.

Tenant compte de la remarque du Conseil d'État quant aux objections constitutionnelles à l'égard d'une délégation au ministre, l'alinéa en cause a été supprimé.

La suppression implique que les employeurs du secteur public bénéficient du même délai que les employeurs du secteur privé pour régulariser leur situation en matière de cotisation de solidarité «véhicules de société». Ils disposent donc d'un délai supplémentaire (jusqu'au 30 juin 2006) par rapport à ce qui était prévu dans la circulaire du 6 avril 2006 (30 avril 2006) pour effectuer la déclaration.

Par contre, les modalités de déclaration spécifiques prévues dans la circulaire précitée pour les employeurs du secteur public qu'ils aient ou non recours au S.C.D.F. pour introduire leurs déclarations sont maintenues. Tenant compte de la modification du délai pour régulariser les déclarations, une adaptation de la circulaire précitée a été publiée.

Les modalités spécifiques se justifient certainement pour les employeurs qui ont recours au S.C.D.F. dans la mesure où celui-ci n'est pas en mesure – à ce jour – d'introduire des déclarations rectificatives de sécurité sociale.

Art. 27

Etant donné qu'un délai supplémentaire est accordé aux employeurs pour déclarer les véhicules de société, l'article 28 produit ses effets le 1er janvier 2005.

Met het oog op de laatste wetwijzigingen (wet van 10 mei 2006) voor het collectief vervoer met betrekking tot de voertuigen N1, is het niet langer opportuun om de Koning de bevoegdheid te laten om uitzonderingen te voorzien op deze categorie van voertuigen en kan het negende lid dan ook worden opgeheven.

Dit artikel voorziet in de verdubbeling van de ontrokken solidariteitsbijdragen als burgerlijke sanctie voor het verzuim van aangifte of valse aangifte, onverminderd de toepassing van de andere burgerlijke sancties en strafbepalingen.

De betrokken werkgevers hebben tot 30 juni 2006 de tijd om hun situatie met betrekking tot de betaling van de solidariteitsbijdrage te regulariseren voor de periode van 1 januari 2005 tot 31 maart 2006. Op de werkgevers die van deze mogelijkheid gebruik maken, zal de sanctie waarbij de ontrokken solidariteitsbijdragen worden verdubbeld, niet worden toegepast.

Rekening houdend met de opmerking van de Raad van State met betrekking tot grondwettelijke bezwaren ten aanzien van een bevoegdheidsdelegatie aan de minister werd het desbetreffende lid geschrapt.

De schrapping impliceert dat de werkgevers van de openbare sector over dezelfde termijn als de werkgevers van de private sector beschikken om hun toestand met betrekking tot de solidariteitsbijdrage «bedrijfsvoertuigen» te regulariseren. Zij beschikken over een bijkomende termijn (tot 30 juni 2006) ten aanzien van de termijn bepaald in de omzendbrief van 6 april 2006 (tot 30 april 2006) om de aangifte te doen.

Daartegen blijven de specifieke aangiftemodaliteiten van toepassing die voor de werkgevers van de openbare sector ongeacht of zij al dan niet beroep doen op de C.D.V.U. in de voormelde omzendbrief voorzien zijn. Rekening houdend met de wijziging van de termijn om de aangiften te regulariseren werd een aanpassing van voormelde omzendbrief gepubliceerd.

De specifieke modaliteiten zijn zeker verantwoord ten aanzien van de werkgevers die beroep doen op de C.D.V.U. in de mate dat deze dienst tot nu toe niet in staat is wijzigende aangiften van sociale zekerheid in te dienen.

Art. 27

Aangezien aan de werkgevers uitstel wordt verleend om de bedrijfsvoertuigen aan te geven, heeft artikel 28 uitwerking met ingang van 1 januari 2005.

Le Conseil d'État estime que la justification donnée à l'effet rétroactif de la sanction prévue lorsque l'employeur ne déclare pas un ou plusieurs véhicules soumis à la cotisation de solidarité est insuffisante et que cette rétroactivité ne répondrait pas à un but d'intérêt général. L'objectif de la mesure est d'une part de contribuer à l'équilibre financier de la sécurité sociale et d'autre part de veiller à lutter contre la concurrence déloyale entre employeurs. Il s'agit bien d'un but d'intérêt général.

CHAPITRE 2

Lutte contre la fraude aux allocations sociales

Le présent chapitre vise à permettre une lutte plus efficace contre la fraude aux allocations familiales.

Art. 28

Cette disposition impose aux institutions du secteur public qui versent des allocations familiales à leur personnel, d'intégrer et de mettre à jour, au sein de la banque de données gérée par l'ONAFTS dans le cadre de la législation relative à la Banque-carrefour, certains types de données relatives aux paiements qu'elles effectuent.

Cette obligation tend à normaliser les échanges de données entre les institutions de sécurité sociale et, ainsi, à prévenir la fraude sociale. L'intégration dans un seul et même répertoire, de données relatives à l'ensemble des acteurs visés par la législation relative aux allocations familiales pour travailleurs salariés, permet aux organismes de paiement d'intervenir en toute connaissance de cause et, partant, d'effectuer des paiements corrects.

Art. 29

Cette disposition règle l'entrée en vigueur.

CHAPITRE 3

Allocations familiales – Délai de prescription

Le présent chapitre vise à modifier les délais de prescription applicables dans le régime des allocations familiales pour travailleurs salariés et dans le régime des prestations familiales garanties.

De Raad van State is van oordeel dat de aangehaalde motivering met betrekking tot de terugwerkende kracht van de sanctie ten laste van de werkgever die één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet aangeeft onvoldoend is en dat deze retroactiviteit niet aan een doelstelling van algemeen belang zou beantwoorden. De doelstelling van de maatregel is enerzijds tot de financiële evenwicht van de sociale zekerheid bijdragen en anderzijds de strijd tegen oneerlijke concurrentie tussen werkgevers voeren. Het gaat wel degelijk om een doelstelling van algemeen belang.

HOOFDSTUK 2

Strijd tegen de uitkeringsfraude

Dit hoofdstuk heeft tot doel een doeltreffendere strijd tegen de fraude inzake kinderbijslag te kunnen voeren.

Art. 28

Deze bepaling legt aan de overheidsinstellingen die zelf de kinderbijslag betalen aan hun personeel, de verplichting op bepaalde types van gegevens in verband met de betalingen te integreren en bij te werken in de databank beheerd door de RKW in het kader van de wetgeving betreffende de Kruispuntbank.

Daarmee wordt de normalisering beoogd van de gegevensuitwisselingen tussen de socialezekerheidsinstellingen en daardoor ook de preventie van sociale fraude. Als de gegevens van alle actoren die ressorteren onder de wetgeving betreffende de kinderbijslag voor werknemers in eenzelfde repertorium geïntegreerd zijn, kunnen de betaalinstanties hun taak met volledige kennis van zaken vervullen en dus de gezinsbijslag correct betalen.

Art. 29

Deze bepaling regelt de inwerkingtreding.

HOOFDSTUK 3

Kinderbijslag - Verjaringstermijn

Dit hoofdstuk heeft tot doel de verjaringstermijnen te wijzigen die van toepassing zijn in de kinderbijslagregeling voor werknemers en de gewaarborgde gezinsbijslagregeling.

Art. 30

Cette disposition, suite à l'arrêt n° 13/2005 du 19 janvier 2005 de la Cour d'Arbitrage, réduit les délais de prescription relatifs aux récupérations d'allocations familiales indûment payées, actuellement de 5 et 10 ans, à 3 et 5 ans.

De plus, cette disposition ramène le délai de 5 ans à un an lorsque l'organisme d'allocations familiales a commis une faute. Cette réduction drastique du délai dans lequel le recouvrement peut intervenir met un terme à l'actuelle insécurité juridique qui découle d'une jurisprudence récente estimant que le montant indu ne peut plus du tout être récupéré.

Cette dernière disposition est justifiée par des motifs budgétaires (insuffisance des fonds de réserve des caisses d'allocations familiales), mais également en raison de la gestion administrative particulièrement complexe des situations familiales sans cesse changeantes (activités professionnelles des parents, composition du ménage...).

Art. 31

Cet article transpose, dans la loi du 20 juillet 1971 instituant des prestations familiales garanties, les dispositions prévues à l'article 30.

Art. 32

Cette disposition règle l'entrée en vigueur de façon à permettre aux organismes d'allocations familiales de prendre les mesures organisationnelles nécessaires au suivi minutieux de la prescription et du recouvrement dans le cadre des nouveaux délais raccourcis.

Vu la remarque formulée par le Conseil d'État à l'encontre de la disposition transitoire qui était soumise à son avis, cette disposition transitoire a été supprimée. La suppression de la disposition transitoire a pour effet que les nouveaux délais de prescription sont applicables à toute demande de récupération introduite à partir du 1er octobre 2006, que le paiement indu soit effectué avant ou au plus tôt à partir de cette date. Lorsque la demande de récupération est introduite par l'organisme d'allocations familiales avant le 1er octobre 2006, la prescription est interrompue conformément à l'article 120*bis* L.C. actuel. Le paiement de la dette devient donc exigible à la date à laquelle cet organisme réclame l'indu. Si, après le 30 septembre 2006, la somme indue n'est pas remboursée par l'assuré social (dossier en cours), l'or-

Art. 30

Naar aanleiding van het arrest nr. 13/2005 van 19 januari 2005 van het Arbitragehof, brengt deze bepaling de verjaringstermijnen betreffende de terugvordering van ten onrechte uitgekeerde kinderbijslag, momenteel van vijf en tien jaar, terug op drie en vijf jaar.

Bovendien herleidt die bepaling de termijn van vijf tot een jaar wanneer een kinderbijslaginstelling een fout maakt. Deze drastisch herleide termijn waarbinnen toch nog kan worden teruggevorderd wil aldus een einde maken aan de huidige rechtsonzekerheid die voortvloeit uit recente rechtspraak die oordeelt dat het onverschuldigd betaalde in het geheel niet meer kan worden teruggevorderd.

Deze laatste bepaling is gewettigd door begrotingsredenen (ontoereikende reserve-fondsen van de kinderbijslagfondsen), maar ook wegens het bijzonder complexe administratieve beheer van de onophoudelijk veranderende gezinssituaties (beroepsactiviteiten van de ouders, samenstelling van het gezin...).

Art. 31

Dit artikel brengt de bepalingen voorzien in artikel 30 over in de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de geëerborgde gezinsbijslag.

Art. 32

Deze bepaling regelt de inwerkingtreding die de kinderbijslaginstellingen in staat moet stellen de passende organisatorische maatregelen te nemen tot bewaking van de verjaring en de terugvordering binnen de nieuwe herleide termijnen.

Rekening houdend met de opmerking van de Raad van State opzichte van de overgangsbepaling die aan zijn advies voorgelegd was, werd die overgangsbepaling geschrapt. Deze schrapping heeft tot gevolg dat de nieuwe verjaringstermijnen toepasselijk zijn op alle terugvorderingverzoeken ingediend vanaf 1 oktober 2006 ongeacht het feit dat de ten onrechte uitbetaling al dan niet vóór of ten vroegste vanaf deze datum plaats heeft gehad. Indien het terugvorderingverzoek vóór 1 oktober 2006 door het kinderbijslagfonds ingediend wordt, wordt de verjaring gestuit overeenkomstig huidige artikel 120*bis* van de gecoördineerde wetten. Indien het ten onrechte uitbetaalde bedrag na 30 september 2006 door de sociale verzekerde niet terugbetaald is (lopend dossier), kan het kinderbijslagfonds de nieuwe

ganisme d'allocations familiales pourra interrompre la nouvelle prescription dont le délai est fixé par la disposition en projet. Lorsque la demande de récupération est introduite au plus tôt à partir du 1er octobre 2006, le délai de prescription est toujours celui fixé par l'article 30 ou 31 du projet soumis et le paiement indu peut, le cas échéant, avoir été effectué avant le 1er octobre 2006.

CHAPITRE 4

Gestion globale et financement alternatif de la sécurité sociale

Section première

Gestion globale

La présente section vise à prévoir une nouvelle source de financement pour l'Office National de l'Emploi qui doit supporter les coûts de l'accord de coopération relatif à l'économie sociale et des cellules de mise à l'emploi. Jusqu'à aujourd'hui l'ONEm recevait des moyens venant uniquement du financement alternatif de la sécurité sociale pour financer l'accord de coopération visé. Cette section crée un flot de financement supplémentaire de l'O.N.S.S.-gestion globale de la sécurité sociale vers l'Office National de l'Emploi. En ce qui concerne les cellules de mise à l'emploi, l'ONEm est seulement compensé de la gestion globale. En effet, le financement alternatif pour les cellules de mise à l'emploi, visé à cette loi-programme, n'est pas versé à l'ONEm, mais à l'O.N.S.S.-gestion globale. Cette section permet que les moyens nécessaires soient versés de la gestion globale à l'ONEm. Le Roi peut déterminer, le cas échéant, le montant exigé de l'O.N.S.S.-gestion globale pour le financement de l'accord de coopération relatif à l'économie sociale et pour les cellules de mise à l'emploi.

Art. 33

L'article 33 vise à donner la possibilité au Roi de fixer, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, le montant prélevé sur les moyens disponibles à l'Office national de sécurité sociale – gestion globale et attribué à l'Office national de l'Emploi pour financer l'accord de coopération relatif à l'économie sociale ainsi que le coût des cellules de mise à l'emploi. Les cellules de mise à l'emploi visées à cet article sont les cellules qui remboursent l'indemnité de reclassement, visé à l'arrêté royal du 9 mars 2006 relatif à la gestion active des res-

verjaringstermijn bepaald door de voorgelegde bepaling stuiten. Indien het terugbetalingverzoek ten vroegste vanaf 1 oktober 2006 ingediend wordt, is de verjaringstermijn bepaald door artikel 30 of 31 van het voorgelegde ontwerp altijd van toepassing en de ten onrechte uitbetaling kan eventueel vóór 1 oktober 2006 plaats hebben gevonden.

HOOFDSTUK 4

Globaal beheer en alternatieve financiering van de sociale zekerheid

Afdeling 1

Globaal beheer

Deze afdeling heeft tot doel om te voorzien in een nieuwe financieringsbron voor de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening die de kosten van het samenwerkingsakkoord betreffende de sociale economie en van de tewerkstellingscellen moet dragen. Tot op vandaag kreeg de RVA ter financiering van het bedoelde samenwerkingsakkoord enkel middelen toebedeeld vanuit de alternatieve financiering van de sociale zekerheid. Deze afdeling creëert een bijkomende financierings-stroom vanuit het globaal beheer van de sociale zekerheid naar de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Voor wat betreft de financiering van de tewerkstellingscellen wordt de RVA enkel vergoed vanuit het globaal beheer. De in deze programmawet voorziene alternatieve financiering voor de tewerkstellingscellen wordt immers niet overgemaakt aan de RVA, maar aan de R.S.Z.-globaal beheer. Deze afdeling maakt het mogelijk om vanuit het globaal beheer de nodige middelen over te maken aan de RVA. De Koning kan, indien nodig, het vereiste bedrag vanuit het globaal beheer voor de financiering van het samenwerkingsakkoord betreffende de sociale economie en voor de tewerkstellingscellen bepalen.

Art. 33

Artikel 33 heeft tot doel de Koning de mogelijkheid te geven om, via een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het bedrag vast te stellen, voorafgenomen uit de beschikbare middelen bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid – Globaal Beheer en toegekend aan de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening voor de financiering van het samenwerkingsakkoord betreffende de sociale economie alsook van de tewerkstellingscellen. De in dit artikel bedoelde tewerkstellingscellen zijn de cellen die de inschakelingsvergoeding, bedoeld in het

structurations, les coûts des interventions, visé à l'arrêté royal du 16 juillet 2004 visant à promouvoir l'emploi de travailleurs licenciés dans le cadre de restructurations.

Section 2

Financement alternatif

La présente section vise à fournir la base légale nécessaire afin que l'État puisse transférer les moyens nécessaires à la sécurité sociale.

Ainsi la base juridique pour le financement supplémentaire des «cellules de mise à l'emploi» est ici introduite.

De même les montants relatifs: à l'augmentation pour 2006 du financement alternatif pour le Fonds de Sécurité auprès de l'ONSS-APL; à la réduction du financement alternatif pour le régime des travailleurs indépendants pour les années 2006 à 2009 (reprise de la dette de la sécurité sociale); à l'augmentation pour l'année 2006 et à partir de l'année 2007 du financement alternatif du statut social des travailleurs indépendants (l'économie GRAPA suite à l'augmentation des pensions minimales des travailleurs indépendants et décisions du Conseil des ministres extraordinaire de Gembloux); sont ici précisés. Les éventuels surplus, tant dans le régime des salariés que dans le régime des indépendants, ne pourront être utilisés pour des mesures nouvelles mais devront contribuer au maintien du solde à financer.

Finalement, la deuxième source de financement du système des titres-services dans le cadre de l'aide à la maternité des travailleuses indépendantes est déterminée dans le texte néerlandais.

Art. 34

L'article 34 vise à accorder au Roi la possibilité de majorer le montant du financement alternatif afin de garantir le financement des cellules de mise à l'emploi qui sont établies dans le cadre de la restructuration d'une entreprise. Les cellules de mise à l'emploi visées sont les cellules visées à l'arrêté royal du 9 mars 2006 relatif à la gestion active des restructurations et à l'arrêté royal du 16 juillet 2004 visant à promouvoir l'emploi de travailleurs licenciés dans le cadre de restructurations.

koninklijk besluit van 9 maart 2006 betreffende het activerend beleid bij herstructureringsen, en de outplacementkosten, bedoeld in het koninklijk besluit van 16 juli 2004 tot bevordering van de tewerkstelling van werknemers ontslagen in het kader van herstructureringsen, terugbetalen.

Afdeling 2

Alternatieve financiering

Deze afdeling zorgt ervoor dat de nodige rechtsbasis wordt gegeven opdat de overheid de nodige middelen kan overdragen aan de sociale zekerheid.

Zo wordt de juridische basis voor de bijkomende financiering van de «tewerkstellingscellen» ingevoerd.

Zo zijn ook de bedragen inzake: de verhoging voor 2006 van de alternatieve financiering voor het Veiligheidsfonds bij de RSZ-PPO; de vermindering van de alternatieve financiering voor het stelsel van de zelfstandigen voor de jaren 2006 tot 2009 (overname socialezekerheidsschuld); de verhoging voor het jaar 2006 en vanaf het jaar 2007 van de alternatieve financiering van het sociaal statuut van de zelfstandigen (besparingen IGO ten gevolge van de verhoging van de minimumpensioenen van zelfstandigen en de maatregelen van de bijzondere Ministerraad van Gembloers); hier gepreciseerd. De eventuele overschotten zowel van het stelsel werknemers als van het stelsel zelfstandigen zullen niet voor nieuwe maatregelen aangewend worden maar zullen wel moeten bijdragen tot het in de hand houden van het te financieren saldo.

Ten slotte wordt in de Nederlandse tekst nog de tweede financieringsbron bepaald van het systeem van de dienstencheques in het kader van het moederschap bij zelfstandigen.

Art.34

Artikel 34 beoogt de Koning de mogelijkheid te geven om het bedrag van de alternatieve financiering te verhogen teneinde de financiering van de tewerkstellingscellen die opgericht worden in het kader van de herstructurering van een onderneming te verzekeren. De beoogde tewerkstellingscellen zijn de cellen bedoeld in het koninklijk besluit van 9 maart 2006 betreffende het activerend beleid bij herstructureringsen, en het koninklijk besluit van 16 juli 2004 tot bevordering van de tewerkstelling van werknemers ontslagen in het kader van herstructureringsen.

Art. 35

Cet article apporte deux modifications dans l'article 66, § 2, de la loi-programme du 2 janvier 2001.

En premier lieu, le montant qui est, en exécution du Conseil des ministres du 22 avril 2005, accordé à l'Office National de Sécurité Sociale des administrations provinciales et locales aux fins de financer les initiatives autres que les initiatives policières visées à l'article 1er, § 2^{quater}, de la loi du 1er août 1985 portant des dispositions sociales, est augmenté pour l'année 2006 de 700 milliers d'EUR. Vu que ce financement est explicitement limité à l'année 2006, cet article ne constitue pas une base légale pour une augmentation récurrente du financement alternatif visé. Pour les années à venir, devra donc être décidée chaque année une augmentation éventuelle, tenant compte de la situation budgétaire de ce moment.

En outre, cet article détermine l'attribution à l'O.N.S.S.-gestion globale de la majoration du financement alternatif en vue du financement du coût des cellules de mise à l'emploi qui est prévue dans l'article 37 de la présente loi-programme.

Art. 36 et 40

Ces articles corrigent l'erreur matérielle qui était repris dans l'article 88, 1°, de la loi du 23 décembre 2005 concernant le Pacte de solidarité entre les générations. Cet article visait une modification des montants diminuant le financement alternatif pour le régime des indépendants, suite à la reprise de la dette de la sécurité sociale par l'État fédéral, pour les années 2006 à 2009. L'article 88, 1°, de la loi précitée du 23 décembre 2005 exécutait incorrectement cette modification à l'article 66, § 3bis, alinéa 2, de la loi-programme du 2 janvier 2001, au lieu de l'article 66, § 3, 2°, de la même loi-programme.

L'article 36 vise à modifier le bon article de la loi-programme du 2 janvier 2001, ce dernier étant l'article 66, § 3, 2°. Les montants ont été adaptés pour tenir compte des nouvelles possibilités de remboursement anticipatif de la dette du passé de l'INASTI en fonction des dernières prévisions budgétaires pour 2006.

Cet article prévoit également le remboursement intégral du solde de cette dette du passé (94 254 milliers EUR) grâce aux moyens de trésorerie résultant du boni de l'exercice 2005. Cela signifie que la dette de l'INASTI

Art. 35

Dit artikel voorziet in twee wijzigingen in artikel 66, § 2, van de programmawet van 2 januari 2001.

Vooreerst wordt, in uitvoering van de beslissing van de Ministerraad van 22 april 2005, het bedrag dat toegekend wordt aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten voor de financiering van de andere dan politionele initiatieven bedoeld in artikel 1, § 2^{quater}, van de wet van 1 augustus 1985 houdende sociale bepalingen, voor het jaar 2006 verhoogd met 700 duizend euro. Aangezien deze extra financiering uitdrukkelijk beperkt wordt tot het jaar 2006, biedt dit artikel geen wettelijke basis voor een recurrenente verhoging van de bedoelde alternatieve financiering. Voor de komende jaren zal dus telkens opnieuw beslist moeten worden over een eventuele verhoging, rekening houdende met de budgettaire toestand van dat moment.

Daarnaast regelt dit artikel de toewijzing aan de R.S.Z.-globaal beheer van de verhoging van de alternatieve financiering met het oog op de financiering van de kostprijs van de tewerkstellingscellen die voorzien wordt in artikel 37 van de huidige programmawet.

Art. 36 en 40

Deze artikelen zetten de materiële fout recht die opgenomen was in artikel 88, 1°, van de wet van 23 december 2005 betreffende het generatiepact. Dit artikel beoogde een aanpassing van de bedragen ter vermindering van de alternatieve financiering voor het stelsel van de zelfstandigen, ingevolge de overname van de socialezekerheidsschuld door de federale Overheid, voor de jaren 2006 tot 2009. Het artikel 88, 1°, van de voornoemde wet van 23 december 2005 voerde deze wijziging verkeerdelijk door in artikel 66, § 3bis, tweede lid, van de programmawet van 2 januari 2001, in plaats van in artikel 66, § 3, 2°, van dezelfde programmawet.

Artikel 36 beoogt het correcte artikel van de programmawet van 2 januari 2001, zijnde artikel 66, § 3, 2°, te wijzigen. De bedragen werden aangepast om rekening te houden met de nieuwe mogelijkheden qua vervroegde terugbetaling van de schuld uit het verleden van het RSVZ gelet op de laatste budgettaire vooruitzichten voor 2006.

Dit artikel voorziet ook de integrale terugbetaling van het saldo van de schuld uit het verleden (94 254 duizend EUR) dankzij de thesauriemiddelen die voortvloeien uit het boni van het boekjaar 2005. Dit betekent

à l'égard de l'État fédéral sera intégralement remboursée en 2006 au lieu de 2009 comme cela était prévu initialement.

L'article 40 a pour objet de rapporter l'article 88, 1°, de la loi du 23 décembre 2005 concernant le Pacte de solidarité entre les générations. Cela signifie que l'article perd sa force obligatoire dès son entrée en vigueur, de telle sorte que le texte est censé n'avoir jamais eu force obligatoire.

Art. 37

Cet article précise le montant supplémentaire pour l'année 2006 et à partir de l'année 2007 du financement alternatif des travailleurs indépendants. Pour l'année 2006 le montant de l'économie pour la garantie de revenus aux personnes âgées (GRAPA) est porté de 4.120 milliers d'EUR à 7.920 milliers d'EUR et le financement des décisions du Conseil des ministres extraordinaire de Gembloux est porté de 50.000 milliers d'EUR à 75.000 milliers d'EUR. Ces montants sont portés respectivement à 11.740 milliers d'EUR et à 100.000 milliers d'EUR à partir de l'année 2007.

Les montants de 33.000 milliers d'EUR et de 44.000 milliers d'EUR, accordés en 2005 comme augmentation spécifique et augmentation complémentaire pour assurer l'équilibre du régime, ne changent pas pour l'année 2006 ni à partir de l'année 2007.

Art. 38

Cet article a pour objet d'apporter une amélioration au texte néerlandais de l'article 66, § 3sexies, alinéa 4, de la loi-programme du 2 janvier 2001. Contrairement au texte français, le texte néerlandais ne mentionne pas que le montant de 2.400 milliers d'EUR pour le financement des titres-services octroyés aux travailleuses indépendantes dans le cadre de l'aide à la maternité doit être prélevé sur le TVA. Cet article remédie à ce manque de clarté.

Art. 39

Cet article a pour but de modifier le montant du financement alternatif destiné au paiement, par l'INAMI, de la part «État» du financement du prix de journée des hôpitaux, des habitations protégées et des institutions psychiatriques.

Il s'agit d'une diminution de financement qui correspond à une diminution des dépenses. En effet l'ensem-

dat de schuld van het RSVZ tegenover de Federale Staat integraal terugbetaald zal zijn in 2006 in plaats van in 2009 zoals oorspronkelijk voorzien was.

Artikel 40 heeft tot doel artikel 88, 1°, van de wet van 23 december 2005 betreffende het generatiepact in te trekken. Dit betekent dat het artikel zijn bindende kracht verliest vanaf de inwerkingtreding ervan, zodat het geacht wordt nooit bestaan te hebben.

Art. 37

Dit artikel bepaalt het bijkomende bedrag voor het jaar 2006 en vanaf het jaar 2007 van de alternatieve financiering van de zelfstandigen. Voor het jaar 2006 wordt het bedrag van de besparing voor de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) verhoogd van 4.120 duizend EUR naar 7.920 duizend EUR en wordt de financiering van de maatregelen genomen naar aanleiding van de bijzondere Ministerraad van Gembloux verhoogd van 50.000 duizend EUR naar 75.000 duizend EUR. Vanaf het jaar 2007 worden deze bedragen respectievelijk verhoogd naar 11.740 duizend EUR en 100.000 duizend EUR.

De bedragen van 33.000 duizend EUR en 44.000 duizend EUR die in 2005 als specifieke en aanvullende verhoging werden toegekend teneinde het begrotings-evenwicht van het stelsel te verzekeren, wijzigen niet voor het jaar 2006 en evenmin vanaf het jaar 2007.

Art. 38

Dit artikel heeft tot doel een verbetering aan te brengen in de Nederlandse tekst van artikel 66, § 3sexies, vierde lid, van de programmawet van 2 januari 2001. In tegenstelling tot de Franse tekst, vermeldt de Nederlandse tekst niet dat het bedrag van 2.400 duizend EUR ter financiering van de dienstencheques toegekend aan zelfstandige vrouwen in het kader van de hulp bij moederschap dient voorafgenomen te worden op de BTW. Dit artikel verhelpt aan deze onduidelijkheid.

Art. 39

Dit artikel heeft tot doel het bedrag van de alternatieve financiering bestemd voor de betaling, door het RIZIV, van het gedeelte van de «Staat» voor de financiering van de ligdagprijs van ziekenhuizen, beschut wonen en psychiatrische instellingen, te wijzigen.

Het gaat om een vermindering van de financiering die overeenstemt met een vermindering van de uitga-

ble des dépenses effectuées au titre des détenus ne peut être prise en charge par l'INAMI par la nature de certaines dépenses (sécurité etc.). Il s'agit d'une opération neutre puisque les dépenses non prises en charge par l'INAMI seront, à nouveau, prises en charge par le SPF Justice.

CHAPITRE 5

INAMI et Gestions Globales

Un fonds provisionnel a été créé à l'INAMI afin de couvrir les éventuels dépassement du budget des dépenses en médicaments. Dans un esprit de cohérence le produit des versements destinés audit fonds est transféré aux sources principales de financement des dépenses «soins de santé», à savoir les gestions globales des travailleurs salariés et indépendants.

Evidemment lorsqu'il devra être fait appel au fonds, dans les cas prévus lors de la création de celui-ci, les gestions globales devront l'alimenter des montants nécessaires.

Ce fonds pourra seulement être utilisé lorsque le mécanisme, prévu à l'article 191, alinéa 1er, point 15° octies, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994, sera activé.

Lorsqu'il devra être fait appel au fonds, dans les cas prévus lors de l'installation de ce fonds, les gestions globales devront évidemment l'alimenter des montants nécessaires et les paiements qui en découleront seront effectués par les Gestions globales.

Cette mesure, qui améliore le solde budgétaire 2006 de la Gestion globale de 75.768 K euros et des indépendants de 3.232 K euros, ne modifie en rien les droits et obligations des parties concernées, tels que prévus par l'article 191, alinéa 1er, point 15° octies de la loi précitée.

Art. 41

Cet article transfère le produit 2006 des contributions alimentant le fonds provisionnel prévu à l'article 191, alinéa 1er, point 15° octies, de la loi INAMI.

ven. Het geheel van de gedane uitgaven voor de gedefinieerden kan immers niet ten laste genomen worden door het RIZIV wegens het karakter van bepaalde uitgaven (veiligheid enz.). Het gaat om een neutrale operatie aangezien de uitgaven die niet door het RIZIV gedragen worden door de FOD Justitie ten laste genomen worden.

HOOFDSTUK 5

RIZIV en Globale Beheren

Bij het RIZIV werd een provisiefonds ingesteld om de eventuele overschrijdingen van het budget voor geneesmiddelenuitgaven te dekken. Met het oog op de nodige samenhang wordt de opbrengst van de stortingen bestemd voor dit fonds overgeschreven naar de voornaamste financieringsbronnen voor de uitgaven «geneeskundige verzorging», namelijk de globale beheren van de werknemers en van de zelfstandigen.

Wanneer het fonds moet worden aangesproken, in de bij de installatie van dit fonds voorziene gevallen, moeten de globale beheren dit fonds vanzelfsprekend opnieuw spijzen met de nodige middelen.

Dit fonds zal slechts aangeboord kunnen worden wanneer het mechanisme, voorzien in artikel 191, eerste lid, 15° octies, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, zal worden geactiveerd.

Wanneer het fonds moet worden aangesproken, in de bij de instelling van dit fonds voorziene gevallen, moeten de globale beheren dit fonds vanzelfsprekend opnieuw spijzen met de nodige middelen en de eruit voortvloeiende betalingen zullen worden verzekerd door de Globale Beheren.

Deze maatregel, die het begrotingsaldo 2006 van het Globale Beheer verbetert met 75.768 K euro en dat de zelfstandigen met 3.232 K euro, wijzigt geenszins de rechten en plichten van de betrokken partijen, zoals voorzien in artikel 191, 5, van voornoemde wet.

Art. 41

Dit artikel voorziet in de overschrijving van de opbrengst 2006 van de bijdragen die het in artikel 191, eerste lid, punt 15° octies, van de RIZIV-wet bedoeld provisiefonds spijzen.

Ce produit est transféré vers les gestions globales des travailleurs salariés et des travailleurs indépendants selon une clé de répartition.

Lorsqu'il devra être fait appel au fonds, comme prévu par l'article 191, alinéa 1er, point 15^octies, de la loi INAMI, les gestions globales devront transférer audit fonds les moyens nécessaires. Chaque gestion globale participera selon une clé identique au transfert initial «2006».

CHAPITRE 6

INAMI et lutte contre les assuétudes

On vise ici à élargir le spectre d'action du «fonds de lutte contre le tabagisme» à l'ensemble des assuétudes. Le besoin de financement de ce nouveau «fonds de lutte contre les assuétudes» est fixé à 5 millions d'euros par an.

Art. 42

Cet article transforme, dès 2006, le fonds de lutte contre le tabagisme en fonds de lutte contre les assuétudes.

Vu l'élargissement du champ d'action les moyens budgétaires sont augmentés de 3 millions d'euros.

Pour répondre à la remarque du Conseil d'État, l'article 116, § 2, de la loi-programme du 22 décembre 2003, modifié par la loi-programme (I) du 27 décembre 2004 est remplacé par une nouvelle disposition qui entre en vigueur le 1er janvier 2006.

CHAPITRE 7

Réductions des cotisations

Section 1ère

Modifications à la loi-programme du 24 décembre 2002 et à la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations

La présente section vise à apporter des améliorations techniques aux textes législatifs de la nouvelle réduction groupe-cible pour les jeunes travailleurs qui a été instaurée par le Pacte de solidarité entre les générations.

Deze opbrengt wordt volgens een verdeelsleutel overgeschreven in de globale beheren van de werknemers en van de zelfstandigen.

Wanneer het provisiefonds moet worden aangesproken zoals voorzien in artikel 191, eerste lid, punt 15^octies, van de RIZIV-wet, moeten de globale beheren de nodige geldmiddelen naar dit fonds overschrijven. Elk globaal beheer zal bijdragen volgens dezelfde verdeelsleutel als voor de oorspronkelijke overschrijving «2006».

HOOFDSTUK 6

RIZIV en bestrijding tegen de verslavingen

De bedoeling is hier de actieradius van het «fonds tot bestrijding van het tabaksgebruik» naar alle verslavingen te verbreden. De financieringsbehoefte van het nieuwe «fonds tot bestrijding van de verslavingen» wordt op 5 miljoen euro per jaar vastgelegd.

Art. 42

Dit artikel verandert vanaf 2006 het fonds tot bestrijding van het tabaksgebruik in het fonds tot bestrijding van de verslavingen.

Gezien de actieradiusuitbreiding wordt het begrotingsvermogen met 3 miljoen euro verhoogd.

Om aan de opmerking van de Raad van State tegemoet te komen wordt artikel 116, § 2, van de programmawet van 22 december 2003, zoals gewijzigd door de programmawet (I) van 27 december 2004, door een nieuwe bepaling vervangen die op 1 januari 2006 uitwerking heeft.

HOOFDSTUK 7

Bijdrageverminderingen

Afdeling 1

Wijzigingen aan de programmawet van 24 december 2002 en aan de wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact

Deze afdeling beoogt technische verbeteringen aan te brengen in de wetteksten van de nieuwe doelgroepvermindering voor jonge werknemers die werd ingevoerd door het Generatiepact.

Art. 44

Cet article corrige deux erreurs matérielles dans l'article 336 de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002.

La modification apportée à l'article 336, 1er alinéa du texte néerlandais corrige une erreur grammaticale. Bien entendu, les montants forfaitaires G1, G2 et G3 ne peuvent pas être appliqués simultanément à une même réduction groupe-cible.

L'adjonction du mot «EUR» dans l'article 336, alinéa 4, clarifie qu'il s'agit d'un montant en euro.

Art. 45

Cet article apporte quelques modifications à l'article 346, § 1er, de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002.

Dans l'article 346, § 1er, alinéa 1er, la limite d'âge ultérieure est modifiée de manière telle que l'employeur ait droit plus longtemps à la réduction groupe-cible «générale» pour des jeunes travailleurs. Auparavant, l'employeur avait seulement droit à une réduction des cotisations patronales jusqu'au dernier jour du trimestre (le texte néerlandais mentionnait erronément «année civile») où le jeune travailleur n'avait pas encore 29 ans. Maintenant, cette réduction reste d'application jusqu'au dernier jour du trimestre qui précède celui au cours duquel il a 30 ans.

Les modifications dans l'article 346, § 1er, alinéa 3 et 4, doivent clarifier que seulement la réduction groupe-cible 'générale' pour des jeunes travailleurs ne peut pas être octroyée aux employeurs du secteur non-marchand. Auparavant, il n'était pas clair si le législateur excluait le secteur non-marchand seulement de cette réduction groupe-cible 'générale' pour des jeunes travailleurs ou s'il l'excluait également de la réduction groupe-cible 'Rosetta' (pour des jeunes bénéficiant d'une convention de premier emploi).

Art. 46

Cet article reporte la date d'entrée en vigueur de l'article 346, § 5, de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002, adopté par l'article 77 de la loi du 23 décembre 2005 concernant le Pacte de solidarité entre les générations au 1er janvier 2007. Le cumul de la réduction groupe-cible «générale» et «Rosetta» pour des jeunes travailleurs n'est donc pas permis en 2006. Par consé-

Art. 44

Dit artikel zet twee materiële vergissingen recht in artikel 336 van de programmawet (I) van 24 december 2002.

De aanpassing aangebracht in artikel 336, eerste lid, van de Nederlandse tekst, verbetert een grammaticale fout. De forfaitaire bedragen G1, G2 en G3 kunnen uiteraard niet tegelijkertijd toegepast worden op een zelfde doelgroep-vermindering.

De toevoeging van het woord «EUR» in artikel 336, vierde lid, maakt duidelijk dat het om een bedrag in euro gaat.

Art. 45

Dit artikel brengt een aantal wijzigingen aan in artikel 346, § 1, van de programmawet (I) van 24 december 2002.

In artikel 346, § 1, eerste lid, wordt de bovenste leeftijdsgrens aangepast zodat de werkgever langer recht heeft op de «algemene» doelgroep-vermindering voor jonge werknemers. Voordien had de werkgever slechts recht op een vermindering van de werkgeversbijdragen tot op de laatste dag van het kwartaal (de Nederlandse tekst vermeldde verkeerdelijk «kalenderjaar») waarin de jonge werknemer nog geen 29 jaar was geworden. Nu blijft deze vermindering gelden tot de laatste dag van het kwartaal dat voorafgaat aan het kwartaal waarin hij 30 jaar wordt.

De aanpassingen in artikel 346, § 1, derde en vierde lid, moeten verduidelijken dat enkel de algemene doelgroepvermindering voor jonge werknemers niet toegekend kan worden aan de werkgevers van de social profitsector. Voordien was het niet duidelijk of de wetgever de social profitsector enkel van deze algemene doelgroepvermindering voor jonge werknemers of ook van de 'Rosetta' doelgroep-vermindering (voor jongeren tewerkgesteld met een startbaanovereenkomst) uitsloot.

Art. 46

Dit artikel stelt de datum van inwerkingtreding van artikel 346, § 5, van de programmawet (I) van 24 december 2002, ingevoerd door artikel 77 van de wet van 23 december 2005 betreffende het generatiepact, uit tot 1 januari 2007. De cumulatie van de «algemene» en de «Rosetta» doelgroepvermindering voor jonge werknemers is dus niet toegestaan in 2006. Bijgevolg zal het

quent, le principe du bonus jeunes (cotisations négatives) ne pourra démontrer son avantage qu'à partir de cette date.

Art. 47

Cet article fixe la date d'entrée en vigueur de l'article 44 jusqu'à l'article 46.

Section 2

Modification à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944

La présente section vise à supprimer l'interdiction de cumuler une allocation de travail octroyée dans le cadre d'une mesure d'activation avec une convention de premier emploi. Ainsi, l'arrêté royal du 29 mars 2006 d'exécution de l'article 7, § 1er, alinéa 3, m, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 relatif à la sécurité sociale des travailleurs pour la promotion de mise à l'emploi des jeunes moins qualifiés ou très peu qualifiés peut pleinement sortir ses effets. De même, le bonus social auquel le Gouvernement a décidé dans le cadre du Pacte de solidarité entre génération, peut être converti en une activation qui profite à vraiment tous les jeunes entrant en ligne de compte pour ce bonus.

Art. 48

L'article 48 abroge la disposition de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 relatif à la sécurité sociale des travailleurs qui interdit le cumul d'allocations de travail avec une convention de premier emploi.

Art. 51

L'article 49 prévoit que l'abrogation de l'interdiction de cumul précitée a effet rétroactif au 1er avril 2006, à savoir la même date que celle de l'entrée en vigueur de l'arrêté royal du 29 mars 2006 d'exécution de l'article 7, § 1er, alinéa 3, m, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 relatif à la sécurité sociale des travailleurs pour la promotion de mise à l'emploi des jeunes moins qualifiés ou très peu qualifiés. De cette façon, cet arrêté peut pleinement sortir ses effets. Cet effet rétroactif ne met nullement en cause – au contraire – les droits que les employeurs et les travailleurs concernés peuvent faire valoir sur base de l'arrêté précité du 29 mars 2006.

principe van de jongerenbonus (negatieve bijdragen) dus pas vanaf die datum zijn nut kunnen bewijzen.

Art. 47

Dit artikel regelt de datum van inwerkingtreding van de artikelen 44 tot en met 46.

Afdeling 2

Wijziging aan de besluitwet van 28 december 1944

Deze afdeling heeft tot doel het verbod om werkuitkeringen in het kader van activeringsmaatregelen te combineren met een startbaanovereenkomst, op te heffen. Aldus kan het koninklijk besluit van 29 maart 2006 tot uitvoering van artikel 7, § 1, derde lid, m, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ter bevordering van de tewerkstelling van laaggeschoolde of erg laag geschoolde jongeren zijn volle uitwerking hebben en kan tevens de sociale bonus waartoe de Regering in het kader van het Generatiepact beslist heeft, omgezet worden in een activering ten voordele van alle jongeren die voor die bonus in aanmerking komen.

Art. 48

Artikel 48 heft de bepaling op die in de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders het cumulatieverbod tussen werkuitkeringen en startbaanovereenkomsten voorziet.

Art. 49

Artikel 49 voorziet dat de opheffing van genoemd cumulatieverbod met terugwerkende kracht ingaat op 1 april 2006, dezelfde datum van inwerkingtreding als het koninklijk besluit van 29 maart 2006 tot uitvoering van artikel 7, §1, derde lid, m, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ter bevordering van de tewerkstelling van laaggeschoolde of erg laag geschoolde jongeren. Op die manier kan dit besluit zijn volle uitwerking hebben. Deze terugwerkende kracht stelt niet in vraag – integendeel – de rechten die de werkgevers en de betrokkene jongeren kunnen laten gelden op basis van voornoemd besluit van 29 maart 2006.

CHAPITRE 8

Accord social – Secteurs fédéraux de la Santé

Art. 50

L'accord social relatif aux secteurs fédéraux de la santé conclu pour la période du 1er octobre 2005 au 30 septembre 2010 prévoit l'instauration d'un deuxième pilier de pension pour les travailleurs du secteur privé et du secteur public, ainsi que pour les infirmiers et infirmières indépendants du secteur des soins à domicile.

Dans cette perspective, des fonds d'épargne sectoriels seront constitués via un versement de l'INAMI à l'ONP qui les thésaurisera.

La neutralité de l'opération en termes SEC est assurée par le transfert des montants prévus au sein du périmètre de la gestion globale des travailleurs salariés ainsi qu'au sein de la gestion globale des indépendants.

Titre IV

DISPOSITIONS DIVERSES

CHAPITRE PREMIER

Théâtre royal de La Monnaie

Le présent article vise à apporter une solution à la problématique des pensions complémentaires payées par le Théâtre royal de la Monnaie et de la conformité des règles des lois des 6 avril 1995 et 28 avril 2003 en la matière.

Le Théâtre royal de la Monnaie (La Monnaie), créé par la loi du 19 avril 1963, applique depuis 1967 un système de pensions complémentaires permettant au personnel de l'institution soumis au régime des contrats de travail de bénéficier d'une pension complémentaire s'ajoutant à la pension légale payée par l'ONP et calculée de la même manière que pour les fonctionnaires du secteur public.

Les 3 mai 1967 et 16 septembre 1976, le Conseil d'Administration du Théâtre royal de la Monnaie a fixé le mode de calcul dans ces termes: «*het bijkomend pensioen zal als volgt worden berekend: de KMS neemt ten zijne laste het eventueel verschil tussen het wettelijke privé-pensioen en 1/60e van het gemiddelde salaris van de laatste 5 jaar, vermenigvuldigd met het aantal*

HOOFDSTUK 8

Sociaal akkoord – Federale gezondheidssectoren

Art. 50

Het sociaal akkoord met betrekking tot de federale gezondheidssectoren gesloten voor de periode van 1 oktober 2005 tot 30 september 2010 voorziet in de invoering van een tweede pensioenpijler voor de werknemers van de private en publieke sector, als ook voor de verpleegkundigen en de zelfstandige verpleegkundigen van de sector thuisverzorging.

In dit vooruitzicht, zullen er sectorale spaarfondsen opgericht worden via een storting van het RIZIV naar de RVP die deze fondsen zal thesauriseren.

De neutraliteit van deze operatie in ESER normen is verzekerd door de transfer van deze voorziene bedragen in de perimeter van het globaal beheer van de werknemers alsook in de perimeter van het globaal beheer van de zelfstandigen.

Titel IV

DIVERSE BEPALINGEN

HOOFDSTUK 1

Koninklijke Muntchouwborg

Dit artikel strekt ertoe om een oplossing te bieden aan de problematiek van de aanvullende pensioenen bij de Koninklijke Muntchouwborg en de conformiteit aan de regels van de Wet van 6 april 1995 en van 28 april 2003 ter zake.

Sinds 1967 bestaat bij de Koninklijke Muntchouwborg (De Munt), opgericht bij de wet van 19 april 1963, een regeling van aanvullende pensioenen zodat het personeel van de instelling, dat onder het regime van de arbeidsovereenkomsten valt, van een bijkomend pensioen kan genieten boven op het wettelijk pensioen, uitbetaald door de RWP, volgens dezelfde berekeningswijze als ambtenaren in de openbare sector.

De berekeningswijze werd vastgesteld door de Raad van Bestuur van de Koninklijke Muntchouwborg op 3 mei 1967 en 16 september 1976 als volgt: «*het bijkomend pensioen zal als volgt worden berekend: de KMS neemt ten zijne laste het eventueel verschil tussen het wettelijke privé-pensioen en 1/60e van het gemiddelde salaris van de laatste 5 jaar, vermenigvuldigd met het*

dienstjaren bij de KMS. Geen enkel rustpensioen mag echter meer bedragen dan 3/4e van de bezoldiging die als basis diende voor de uitkering».

La Monnaie a toujours réservé une partie de ses moyens de fonctionnement au paiement de cette pension complémentaire qu'elle a inscrite chaque année à son budget.

La loi du 6 avril 1995 (la loi Colla) a offert aux travailleurs un certain nombre de garanties relatives au «deuxième pilier» et plus particulièrement la garantie que les réserves d'une pension complémentaire de ce type sont acquises et cessibles. Le 28 octobre 1998, l'Office de contrôle des assurances a jugé que le régime des pensions complémentaires, tel qu'instauré par le Conseil d'administration de la Monnaie, relevait du champ d'application de ladite loi. Ceci impliquait notamment que même les travailleurs quittant la Monnaie avant l'âge de la pension avaient droit à une indemnité ou à un capital.

C'est pourquoi le protocole d'accord du 11 septembre 1998 conclu entre le gouvernement fédéral et La Monnaie précisait que dans les 3 ans, donc pour fin 2001, une solution devait être élaborée pour répondre à la problématique des pensions du personnel de La Monnaie. Les tentatives visant à convertir ces assurances complémentaires via des fonds de pension ou une assurance de groupe se sont avérées irréalisables d'un point de vue technique ou financier, et la solution est restée en suspens.

La loi du 28 avril 2003 relative aux pensions complémentaires et au régime fiscal de celles-ci et de certains avantages complémentaires en matière de sécurité sociale (art. 5) impose aux employeurs l'obligation de séparer de leur patrimoine les réserves qu'ils constituent en vue du paiement des pensions complémentaires, c'est-à-dire d'«externaliser» les réserves. Sur la base de cette nouvelle loi, la poursuite du paiement de pensions complémentaires sur les moyens de fonctionnement n'est absolument plus possible.

Dans une circulaire du 3 mai 2004, la CBFA précise cependant qu'il est possible d'être dispensé de l'obligation d'externaliser les réserves pour autant que certaines conditions soient remplies: la prise en charge de ces pensions complémentaires par une dotation des autorités publiques ou la garantie offerte par ces dernières. Le fondement juridique de cette dispense trouve son origine dans la loi du 17 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances (notamment dans l'art. 2, § 3, 6°, b) et dans la LPC du 28 avril 2003 (art. 5, § 3, al. 2).

aantal dienstjaren bij de KMS. Geen enkel rustpensioen mag echter meer bedragen dan 3/4^e van de bezoldiging die als basis diende voor de uitkering».

Dit aanvullend pensioen werd door De Munt betaald vanuit haar werkingsmiddelen en jaarlijks ingeschreven in de begroting.

De wet van 6 april 1995 (de Wet Colla), verstrekte aan de werknemers een aantal waarborgen inzake de «tweede pijler», onder andere het feit dat de reserves van dergelijk aanvullend pensioen verworven en overdraagbaar zijn. Op 28 oktober 1998 oordeelde de Controledienst der Verzekeringen dat het regime van aanvullende pensioenen, zoals die door de Raad van Bestuur was ingevoerd in De Munt, onder toepassing viel van deze wet. Dit hield in onder andere in dat ook de werknemers die De Munt verlieten voor de pensioenleeftijd, recht hadden op een uitkering of een kapitaal.

In het protocolakkoord tussen de federale regering en De Munt van 11 september 1998 wordt dan ook bepaald dat binnen de 3 jaar, dus tegen eind 2001, een oplossing moest uitgewerkt zijn voor de pensioensproblematiek van het personeel van De Munt. Pogingen om deze aanvullende verzekeringen om te vormen via pensioenfondsen of groepsverzekering blijken technisch of financieel niet haalbaar en een oplossing blijft voorlopig uit.

De wet van 28 april 2003 betreffende de aanvullende pensioenen en het belastingstelsel van die pensioenen en van sommige aanvullende voordelen inzake sociale zekerheid (art. 5) verplicht de werkgevers om de reserves die zij aanleggen met het oog op de betaling van de aanvullende pensioenen moeten afscheiden van hun vermogen, het «externaliseren» van de reserves. Een voortzetting van de betaling van de aanvullende pensioenen uit de lopende werkingsmiddelen is op basis van deze nieuwe wet helemaal niet meer mogelijk.

In een omzendbrief van 3 mei 2004 licht de CBFA echter de mogelijkheid toe om ontslagen te worden van de verplichting tot externalisering van de reserves als aan een aantal voorwaarden is voldaan: namelijk dat de last van deze aanvullende pensioenen gedragen of gewaarborgd wordt door een publieke overheid. De juridische grondslag van deze vrijstelling vindt zijn oorsprong in de wet van 17 juli 1975 over de controle op ondernemingen (meer bepaald art. 2, § 3, 6°, b) en de WAP van 28 april 2003 (art. 5, § 3, al. 2).

A la demande de La Monnaie, la CBFA a confirmé le 20 mai 2005 que cette option peut également être applicable à La Monnaie si les conditions, telles que définies dans la circulaire, sont remplies, en insistant toutefois auprès de l'institution pour qu'il légalise sans tarder sa situation en matière de pensions complémentaires.

L'urgence de cette question est, d'une part, motivée par le fait que, depuis l'entrée en vigueur au 1er janvier 1996 de la loi du 6 avril 1995 relative aux régimes de pensions complémentaires, l'Office de contrôle des assurances et plus tard la Commission bancaire, financière et des assurances, a insisté à plusieurs reprises auprès du Théâtre royal de la Monnaie pour qu'il se mette en règle en lui envoyant une dernière mise en demeure en mai 2005, et, d'autre part, par la pression croissante exercée par le personnel du Théâtre royal de la Monnaie pour trouver une solution aux garanties offertes aux travailleurs par la loi précitée, ainsi que par la loi du 28 avril 2003 précitée, garanties confirmées par un arrêt du 18 novembre 2005 de la Cour d'Appel de Bruxelles créant ainsi un précédent juridique.

Face à l'urgence de la solution à réserver à ce dossier des pensions complémentaires du Théâtre Royal de la Monnaie, le gouvernement souhaite offrir à l'institution toutes les garanties nécessaires pour être dispensé de l'externalisation des réserves afin qu'il puisse continuer à réserver une partie de ses moyens de fonctionnement au paiement des pensions complémentaires.

CHAPITRE 2

Intérieur - Modification de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police, confirmé par la loi du 26 avril 2002 relative aux éléments essentiels du statut des membres du personnel des services de police et portant diverses autres dispositions relatives aux services de police

Artt. 52 et 53

L'objectif de l'insertion du nouvel alinéa est de créer une sécurité juridique et de clarifier la situation des membres des services de police qui - en droit transitoire - bénéficient du logement et doivent quitter celui-ci pour des raisons indépendantes de leur volonté, entre autres lorsque la Régie des Bâtiments veut vendre ledit logement ou que la police veut l'utiliser pour son propre

Op vraag van De Munt bevestigt de CBFA op 20 mei 2005 dat deze optie ook op De Munt van toepassing kan zijn als aan de voorwaarden, vernoemd in de omzendbrief voldaan wordt maar maant de instelling tegelijkertijd aan om onverwijld haar situatie inzake de aanvullende pensioenen te legaliseren.

De hoogdringendheid van deze vraag wordt ingegeven enerzijds door het feit dat, sinds de wet van 6 april 1995 betreffende de aanvullende pensioenen van kracht werd op 1 januari 1996, de Controledienst voor Verzekeringen en naderhand de Controledienst voor Banken, Financieuzen en Assurantiën, de Koninklijke Munt-schouwborg herhaalde malen heeft aangemaand om zich in regel te stellen en een laatste ingebrekestelling heeft gestuurd in mei 2005, anderzijds door de toenemende druk die vanuit het personeel van de Koninklijke Munt-schouwborg groeit om een oplossing te vinden voor de waarborgen die door voornoemde wet, alsook de voornoemde wet van 28 april 2003, aan de werknemers werden verleend en waarvan een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 18 november 2005 de bevestiging heeft gegeven, zodat er een juridisch precedent is.

Gezien deze hoogdringendheid waarmee dit dossier van aanvullende pensioenen bij de Koninklijke Munt-schouwborg dient te worden opgelost, wil de regering aan de instelling de garantie bezorgen die nodig is om vrijgesteld te worden van de externalisering van de reserves, waardoor de betaling van de aanvullende pensioenen kan blijven gebeuren vanuit de werkingsmiddelen van de instelling.

HOOFDSTUK 2

Binnenlandse Zaken - Wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten

Artt. 52 en 53

Door de invoeging van het nieuwe lid wordt betracht om duidelijkheid en rechtszekerheid te scheppen voor de toestand waarin leden van de politiediensten die - in overgangsrecht - een logement genieten, dit logement om redenen buiten hun wil moeten verlaten, inzonderheid omdat de Regie der Gebouwen het wil verkopen of omdat de politie het voor eigen gebruik wil aanwenden.

usage. Cela permet aussi d'établir une base légale pour la Régie et la police afin d'instaurer une politique plus dynamique et plus économique dans ce cadre (sans que le droit aux logements des actuels bénéficiaires s'en retrouve compromis). En effet, ceci offre également à la Régie la possibilité de libérer intégralement des bâtiments - composés de plusieurs logements/appartements - et dès lors augmenter les possibilités de vente et de rapport (prix).

Il va de soi qu'il n'est pas exclu que l'acheteur accepte que le membre du personnel des services de police continue à occuper le logement, à condition de payer une location conventionnelle. L'autorité veillera bien entendu à une telle possibilité lors d'éventuelles transactions de vente - d'achat.

La modification de la première phrase du dernier alinéa a pour objet, d'une part, de clarifier le texte existant et, d'autre part, d'établir légalement le message transmis lors des négociations relatives au statut de la police, c'est-à-dire que les anciens gendarmes insérés comme officier mais qui bénéficient de facto dans une première phase, d'une échelle de traitement du cadre moyen (M7), peuvent continuer d'habiter leur logement pour une durée d'au moins six ans après l'entrée en vigueur du nouveau statut.

La détermination d'un délai minimum de six ans est nécessaire pour garantir, à tous les membres du personnel concernés par cette partie de texte, le même délai minimum (en application de l'article XII.VII.14, le délai normal de six ans pourrait, en effet, être ramené à quatre pour un nombre très restreint de la catégorie de personnel visée).

Les membres du personnel qui ne sont pas au 1 avril 2001 mais qui, en vertu de diverses règles de promotion, sont ou seront plus tard nommés officiers, bénéficieront, de facto, d'un droit au logement gratuit d'une durée supérieure au délai minimum de six ans.

En ce qui concerne l'observation du Conseil d'État, il faut remarquer que, dans le dernier alinéa, aucune distinction n'est en réalité faite entre les officiers qui bénéficient d'un logement et de l'échelle de traitement M7 via la clause de sauvegarde. La deuxième phrase de cet alinéa ne concerne en effet que les membres du personnel qui sont nommés officier en vertu de l'article XII.VII.16; cette possibilité était d'application jusqu'au 30 mars 2006 et il est apparu qu'aucun membre du personnel disposant d'un logement n'a été promu en vertu de cette mesure, dès lors que la distinction faite, constatée a posteriori, n'a connu aucune application.

Het biedt ook een wettelijke basis aan de Regie en de politie om in dit raam een dynamischer en economischer beleid te voeren (zonder dat evenwel het recht op inwoning van de actuele begunstigden in het gedrang wordt gebracht). Hierdoor wordt voor de Regie immers ook de mogelijkheid geschapen om gebouwen - bestaande uit meerdere logementen/appartementen - integraal vrij te maken en aldus de verkoopbaarheid en de mogelijke opbrengst (prijs) te vergroten.

Het spreekt voor zich dat het niet is uitgesloten dat de koper de verdere bewoning door het personeelslid van de politiediensten zou aanvaarden mits conventioneel te betalen huurprijs. Uiteraard zal de overheid ook oog hebben bij eventuele verkoop - koop - transacties voor een dergelijke mogelijkheid.

De vervanging van de eerste zin van het laatste lid strekt ertoe, enerzijds, om de bestaande tekst te verduidelijken en, anderzijds, om de boodschap die is gegeven bij de onderhandeling van het politiestatuut, namelijk dat de gewezen rijkswachters die zijn ingeschaald als officier doch in een eerste fase de facto een middenkaderloonschaal (M7) genieten, hun logement mogen blijven bewonen tot minstens zes jaar na de inwerkingtreding van het nieuwe statuut, wettelijk vast te leggen.

De vaststelling van de minimale termijn van zes jaar is noodzakelijk om alle personeelsleden waarop dit tekstgedeelte van toepassing is eenzelfde minimale duurtijd te garanderen (door toepassing van artikel XII.VII.14 zou de termijn voor deze personeelsleden - een zeer beperkt aantal in bedoelde personeelscategorie - immers teruggebracht worden van de normale zes jaar naar tot vier).

Personeelsleden die niet op 1 april 2001 doch later, krachtens diverse overgangsmaatregelen officier zijn geworden of zullen worden, zullen de facto trouwens langer recht op de gratis inwoning hebben dan de minimale termijn van zes jaar.

Met betrekking tot de beschouwing van de Raad van State, moet worden opgemerkt dat in het laatste lid eigenlijk geen enkel onderscheid wordt gemaakt tussen officieren die door de vrijwaringsclausule de loonschaal M7 en die een logement genieten. De tweede zin van dat lid betreft immers enkel personeelsleden die krachtens artikel XII.VII.16 tot officier worden benoemd; deze mogelijkheid gold slechts tot 30 maart 2006 en het is gebleken dat geen enkel personeelslid met een logement krachtens die maatregel is bevorderd, zodat het gemaakte onderscheid, a posteriori beschouwd, geen toepassing heeft gekend.

CHAPITRE 3

Défense - Modification de la loi organique du 27 décembre 1990

Ce chapitre a pour but d'adapter la loi organique créant des fonds budgétaires.

Art. 54

La mesure proposée vise à résoudre techniquement le problème du délai important entre l'engagement d'une dépense sur le fonds concerné et l'ordonnancement de dépenses consécutif à cet engagement.

Afin de pouvoir couvrir les engagements relatifs aux investissements de la Défense durant la programmation 2006-2015 dans le cadre de cette mesure, il est proposé de recourir à l'article 45, § 4, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État et de donner une autorisation d'engagement sur le fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de matériels, de matières ou de munitions excédentaires faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, inscrit en 16-2 au tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires.

Pour rappel, l'article 45, § 4, stipule qu' «Il ne peut être pris d'engagement ni d'ordonnancement à charge d'un fonds budgétaire au-delà du crédit disponible qu'il présente. La loi organique visée au § 1er peut cependant autoriser que des engagements soient pris à charge d'une autorisation d'engagement accordée dans la loi. Le cas échéant, les ordonnancements s'effectuent seulement à concurrence du crédit disponible que présente ce fonds.».

Le plafond d'engagement sera déterminé dans la loi budgétaire.

Art. 55

La mesure proposée vise à résoudre techniquement le problème du délai important entre l'engagement d'une dépense sur le fonds concerné et l'ordonnancement de dépenses consécutif à cet engagement.

Afin de pouvoir couvrir les engagements relatifs aux investissements de la Défense durant la programmation 2006-2015 dans le cadre de cette mesure, il est

HOOFDSTUK 3

Landsverdediging - Wijziging van de organieke wet van 27 december 1990

Dit hoofdstuk heeft tot doel de organieke wet van 27 december 1990 tot oprichting van begrotingsfondsen aan te passen.

Art. 54

De voorgestelde maatregel heeft tot doel het probleem van de lange termijn tussen de vastlegging en de ordonnanciering van een uitgave op het betrokken begrotingsfonds technisch op te lossen.

Om de vastleggingen betreffende de investeringen van Landsverdediging gedurende de programmatie 2006-2015 in het kader van deze maatregel te kunnen dekken, wordt voorgesteld om artikel 45, § 4, van het koninklijk besluit van 17 juli 1997 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit in te roepen en om de toestemming te geven voor een vastleggingsmachtiging op het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van overtollig geworden materieel, waren en munitie die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium, ingeschreven op 16-2 in de tabel in bijlage bij de organieke wet van 27 december 1990 tot oprichting van begrotingsfondsen.

Ter herinnering, artikel 45, § 4, bepaalt het volgende: «Er mag geen vastlegging, noch ordonnanciering worden gedaan ten bezware van een begrotingsfonds boven het op dit fonds beschikbare krediet. De in § 1 bedoelde organieke wet kan echter toestaan dat vastleggingen mogen worden aangegaan ten bezware van een in de wet toegestane vastleggingsmachtiging. In voorkomend geval geschieden de ordonnancieringen slechts ten beloop van het op dit fonds beschikbare krediet.».

Het vastleggingsplafond zal bepaald worden in de begrotingswet.

Art. 55

De voorgestelde maatregel heeft tot doel het probleem van de lange termijn tussen de vastlegging en de ordonnanciering van een uitgave op het betrokken begrotingsfonds technisch op te lossen.

Om de vastleggingen betreffende de investeringen van Landsverdediging gedurende de programmatie 2006-2015 in het kader van deze maatregel te kunnen

proposé de recourir à l'article 45, § 4, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État et de donner une autorisation d'engagement sur le fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de biens immeubles faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, inscrit en 16-3 au tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires.

Pour rappel, l'article 45, § 4, stipule qu' «Il ne peut être pris d'engagement ni d'ordonnancement à charge d'un fonds budgétaire au-delà du crédit disponible qu'il présente. La loi organique visée au § 1er peut cependant autoriser que des engagements soient pris à charge d'une autorisation d'engagement accordée dans la loi. Le cas échéant, les ordonnancements s'effectuent seulement à concurrence du crédit disponible que présente ce fonds.».

Le plafond d'engagement sera déterminé dans la loi budgétaire.

CHAPITRE 4

Politique scientifique

Art. 56

En application de l'article 5, § 2, de l'Accord de coopération entre l'État fédéral et la Région flamande concernant la recherche sur l'influence des activités d'exploration et d'exploitation sur le Plateau continental de la Belgique sur les dépôts de sédiments et l'environnement marin, il convient de compléter le tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990.

L'article 5, § 2, prévoit de répartir la redevance accordée au Fonds pour l'extraction de sable à raison de 3/5 pour ledit fonds et 2/5 pour le Département de la Pêche maritime.

Ce dernier relevant de la compétence de la Région flamande, il convient de permettre explicitement au fonds budgétaire, inscrit sur le budget du SPF Economie pour l'extraction de sable, de reverser la partie des recettes revenant à la Région flamande.

Pour cela, il est nécessaire d'ajouter cette possibilité dans la liste des dépenses admissibles du fonds.

dekken, wordt voorgesteld om artikel 45, § 4, van het koninklijk besluit van 17 juli 1997 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit in te roepen en om de toestemming te geven voor een vastleggingsmachtiging op het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van onroerende goederen die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium, ingeschreven op 16-3 in de tabel in bijlage bij de organieke wet van 27 december 1990 tot oprichting van begrotingsfondsen.

Ter herinnering, artikel 45, § 4, bepaalt het volgende: «Er mag geen vastlegging, noch ordonnanciering worden gedaan ten bezware van een begrotingsfonds boven het op dit fonds beschikbare krediet. De in § 1 bedoelde organieke wet kan echter toestaan dat vastleggingen mogen worden aangegaan ten bezware van een in de wet toegestane vastleggingsmachtiging. In voorkomend geval geschieden de ordonnancieringen slechts ten beloop van het op dit fonds beschikbare krediet.».

Het vastleggingsplafond zal bepaald worden in de begrotingswet.

HOOFDSTUK 4

Wetenschapsbeleid

Art. 56

Krachtens artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest betreffende het onderzoek naar de invloed van de exploratie- en exploitatieactiviteiten op het Belgisch continentaal plat op de sedimentafzettingen en op het maritieme milieu, moet de bij de organieke wet van 27 december 1990 toegevoegde tabel aangevuld worden.

Artikel 5, § 2, voorziet om de vergoeding die aan het Fonds voor Zandwinning toegekend wordt te verdelen op basis van 3/5 voor bovengenoemd fonds en 2/5 voor het Departement Zeevisserij.

Dit laatste is een bevoegdheid van het Vlaams Gewest. Dus is het nodig om expliciet het budgettaire fonds voor Zandwinning, ingeschreven op de begroting van SPF Economie, toe te laten om het deel van de inkomsten aan het Vlaamse Gewest kunnen terug te storten.

Daarom dient die mogelijkheid te worden toegevoegd aan de lijst van de toegestane uitgaven.

CHAPITRE 5

Classes moyennes – BIRB

Suite aux règlements européens, les organes de paiement nationaux de la politique agricole européenne doivent satisfaire pour le 1er janvier 2008 à la norme ISO/IEC17799 en matière de protection de l'information. Pour satisfaire à cette norme, le BIRB doit mettre sur pied une structure organisationnelle appropriée pour la protection de l'information, doit réaliser une analyse de risques approfondie des systèmes informatiques qui soutiennent les activités de gestion du BIRB et doit élaborer une gestion formelle en matière de protection de l'information. La disposition proposée doit permettre de combler le retard encouru par le BIRB dans la réalisation de son plan informatique afin de satisfaire à la norme au 1er janvier 2008.

CHAPITRE 6

Pensions – La «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen»

L'article 161, § 2, de la loi-programme du 27 décembre 2005 prévoit que l'arrêté royal du 28 décembre 2005 réglant la reprise des obligations de pension de la «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen», pris en vertu de l'article 159 de la même loi, cesse de produire ses effets s'il n'est pas confirmé par la loi dans les douze mois qui suivent la date de son entrée en vigueur.

Le présent article confirme l'arrêté royal du 28 décembre 2005.

CHAPITRE 7

Entreprises publiques

Art. 59

L'article 161, § 2, de la loi-programme du 27 décembre 2005 prévoit que l'arrêté royal du 28 décembre 2005 relatif à la reprise des obligations de pension de la SNCB-Holding par l'État belge, pris en vertu des articles 159 et 160 de la même loi, cesse de produire ses effets s'il n'est pas confirmé par la loi dans les douze mois qui suivent la date d'entrée en vigueur.

HOOFDSTUK 5

Middenstand – BIRB

Ingevolge Europese verordeningen moeten de nationale betaalorganen van de Europese landbouwpolitiek tegen 1 januari 2008 voldoen aan de ISO-IEC 17799-norm inzake informatiebeveiliging. Om te voldoen aan deze norm moet het BIRB een gepaste organisatiestructuur opzetten voor informatiebeveiliging, een grondige risicobeoordeling uitvoeren van de informatiesystemen die de bedrijfsactiviteiten van het BIRB ondersteunen en een formeel beleid inzake informatiebeveiliging opstellen. De voorgestelde bepaling moet toelaten om de vertraging die het BIRB opgelopen heeft in de uitvoering van zijn informaticaplan in te halen ten einde tegen 1 januari 2008 te voldoen aan de norm.

HOOFDSTUK 6

Pensioenen – Het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen

Artikel, 161, § 2, van de programmawet van 27 december 2005, voorziet dat het koninklijk besluit van 28 december 2005 tot overname van de pensioenverplichtingen van het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen, genomen krachtens artikel 159 van dezelfde wet, ophoudt uitwerking te hebben tenzij het bij wet is bekrachtigd binnen twaalf maanden na de datum van zijn inwerkingtreding.

Dit artikel bekrachtigt het koninklijk besluit van 28 december 2005.

HOOFDSTUK 7

Overheidsbedrijven

Art. 59

Artikel 161, § 2, van de programmawet van 27 december 2005 voorziet dat het koninklijk besluit van 28 december 2005 betreffende de overname van de pensioenverplichtingen van de NMBS-Holding door de Belgische Staat, genomen krachtens de artikelen 159 en 160 van dezelfde wet, ophoudt uitwerking te hebben tenzij het bij wet is bekrachtigd binnen twaalf maanden na de datum van hun inwerkingtreding.

Voici, Mesdames et Messieurs, la portée des dispositions que le gouvernement a l'honneur de soumettre à votre approbation.

Le premier ministre,

G. VERHOFSTADT

Le ministre des Finances,

D. REYNDERS

La ministre du Budget,

F. VAN DEN BOSSCHE

Le ministre de l'Intérieur,

P. DEWAEEL

Le ministre de la Défense,

A. FLAHAUT

Le ministre de la Politique scientifique,

M. VERWILGHEN

Le ministre des Affaires sociales et de la Santé publique,

R. DEMOTTE

La ministre des Classes moyennes,

S. LARUELLE

Le ministre de la Mobilité,

R. LANDUYT

Dit is, Dames en Heren, de draagwijdte van het ontwerp dat de regering de eer heeft aan uw goedkeuring voor te leggen.

De eerste minister,

G. VERHOFSTADT

De minister van Financiën,

D. REYNDERS

De minister van Begroting,

F. VAN DEN BOSSCHE

De minister van Binnenlandse Zaken,

P. DEWAEEL

De minister van Landsverdediging,

A. FLAHAUT

De minister van Wetenschapsbeleid,

M. VERWILGHEN

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

R. DEMOTTE

De minister van Middenstand,

S. LARUELLE

De minister van Mobiliteit,

R. LANDUYT

Le ministre des Pensions,

B. TOBBACK

Le secrétaire d'État aux Entreprises publiques,

B. TUYBENS

De minister van Pensioenen,

B. TOBBACK

De staatssecretaris voor Overheidsbedrijven,

B. TUYBENS

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

Avant-projet de loi de loi-programme

TITRE PREMIER

DISPOSITION GÉNÉRALE

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

TITRE II

FINANCES

CHAPITRE PREMIER

Réforme de certaines dispositions en matière de procédure fiscale

Section première

Code des impôts sur les revenus 1992

Art. 2

Dans l'article 318, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus 1992, les mots «le Directeur général de l'administration qui a effectué l'enquête peut, avec l'accord conjoint de l'Administrateur général des impôts et de l'Administrateur général adjoint des impôts,» sont remplacés par les mots «le fonctionnaire désigné à cette fin par le ministre des Finances peut».

Art. 3

Dans l'article 327, § 1er, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus 1992, les mots «du procureur fédéral,» sont insérés entre les mots «sans l'autorisation expresse» et «du procureur général».

Art. 4

A l'article 358 du Code des impôts sur les revenus 1992, sont apportées les modifications suivantes:

– le § 2 est remplacé par la disposition suivante:

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

Voorontwerp van wet van programmawet

TITEL I

ALGEMENE BEPALING

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

TITEL II

FINANCIËN

HOOFDSTUK I

Hervorming van sommige bepalingen inzake de fiscale procedure

Afdeling 1

Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992

Art. 2

In artikel 318, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de woorden «de Directeur-generaal van de administratie die het onderzoek heeft uitgevoerd, met gezamenlijk akkoord van de Administrateur-generaal van de belastingen en de Adjunct-administrateur-generaal van de belastingen,» vervangen door de woorden «de ambtenaar die hiertoe wordt aangesteld door de minister van Financiën».

Art. 3

In artikel 327, § 1, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de woorden «de federale procureur,» ingevoegd tussen de woorden «zonder uitdrukkelijke toelating van» en de woorden «de procureur-generaal».

Art. 4

In artikel 358 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

– § 2 wordt vervangen als volgt:

«§ 2. Dans les cas visés au § 1er, 1°, 3° et 4°, l'impôt ou le supplément d'impôt doit être établi dans les douze mois à compter de la date à laquelle:

1° l'infraction visée au § 1er, 1°, a été constatée;

2° la décision dont l'action judiciaire visée au § 1er, 3°, a fait l'objet, n'est plus susceptible d'opposition ou de recours;

3° les éléments probants visés au § 1er, 4°, sont venus à la connaissance de l'Administration.»

– il est inséré un § 3, rédigé comme suit:

«§ 3. Dans le cas visé au § 1er, 2°, l'impôt ou le supplément d'impôt doit être établi dans les vingt quatre mois à compter de la date à laquelle les résultats du contrôle ou de l'enquête visés au § 1er, 2°, sont venus à la connaissance de l'administration belge.»

Art. 5

L'article 4 entre en vigueur le premier jour du mois qui suit celui de la publication de la présente loi au *Moniteur belge*.

Art. 6

Lorsque le délai d'imposition visé à l'article 358, § 2, 2°, du Code des impôts sur les revenus 1992, tel qu'il existait avant d'être modifié par l'article 4 de la présente loi, n'est pas expiré à la date d'entrée en vigueur de l'article précité, l'impôt ou le supplément d'impôt peut être établi dans les vingt quatre mois à compter de la date à laquelle les résultats du contrôle ou de l'enquête visés à l'article 358, § 1er, 2°, du même code sont venus à la connaissance de l'administration belge.

Art. 7

Dans l'article 371 du même code, remplacé par la loi du 15 mars 1999, les mots «dans un délai de trois mois» sont remplacés par les mots «dans un délai de six mois».

Art. 8

L'article 6 entre en vigueur le premier jour du mois qui suit celui de la publication de la présente loi au *Moniteur belge*.

Art. 9

Lorsque le délai de recours visé à l'article 371 du même code, tel qu'il existait avant d'être modifié par l'article 7 de la présente loi, n'est pas expiré à la date d'entrée en vigueur de

«§ 2. In de gevallen bedoeld in § 1, 1°, 3° en 4°, moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de twaalf maanden te rekenen vanaf de datum:

1° waarop de in § 1, 1°, bedoelde inbreuk werd vastgesteld:

2° waarop tegen de beslissing over de in § 1, 3°, genoemde rechtsvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend;

3° waarop de Administratie kennis krijgt van de in § 1, 4°, vermelde bewijskrachtige gegevens.

– er wordt een § 3 ingevoegd, luidende:

« § 3. In het geval bedoeld in § 1, 2°, moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de vierentwintig maanden te rekenen vanaf de datum waarop de Belgische administratie kennis draagt van de resultaten van de controle of het onderzoek genoemd in § 1, 2°.».

Art. 5

Artikel 4 treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 6

Wanneer de aanslagtermijn bedoeld in artikel 358, § 2, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals hij bestond voor de wijziging door artikel 4 van deze wet, niet verlopen is op de datum van de inwerkingtreding van voormeld artikel, kan de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de vierentwintig maanden te rekenen vanaf de datum waarop de Belgische administratie kennis draagt van de resultaten van de controle of het onderzoek bedoeld in artikel 358, § 1, 2°, van hetzelfde wetboek.

Art. 7

In artikel 371 van hetzelfde Wetboek, vervangen door de wet van 15 maart 1999, worden de woorden «binnen een termijn van drie maanden» vervangen door de woorden «binnen een termijn van zes maanden».

Art. 8

Artikel 6 treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 9

Wanneer de bezwaartermijn bedoeld in artikel 371, van hetzelfde wetboek, zoals hij bestond voor de wijziging door artikel 7 van deze wet, niet verlopen is op de datum van de

l'article précité, la réclamation peut être introduite dans un délai de six mois à partir de la date d'envoi de l'avertissement-extrait de rôle mentionnant le délai de réclamation ou de l'avis de cotisation ou de celle de la perception des impôts perçus autrement que par rôle.

Section 2

Code de la taxe sur la valeur ajoutée

Art. 10

L'article 58, § 4, 7°, dernier alinéa, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, inséré par l'arrêté royal du 23 décembre 1994, est remplacé par l'alinéa suivant:

«Les documents qui justifient ce droit à déduction doivent être conservés durant le délai visé à l'article 60, § 1er.».

Art. 11

Dans l'article 62*bis*, du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992 et modifié par la loi du 15 mars 1999, les mots «de l'Office des chèques postaux, des établissements de banque, de change, de crédit et d'épargne, que lorsqu'ils agissent en vertu d'une autorisation du directeur général de cette administration, délivrée avec l'accord conjoint de l'administrateur général des impôts et de l'administrateur général adjoint des impôts» sont remplacés par les mots «de la Banque de La Poste, des établissements de banque, de change, de crédit et d'épargne, que lorsqu'ils agissent en vertu d'une autorisation délivrée par le fonctionnaire désigné à cet effet par le ministre des Finances».

Art. 12

L'article 90 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, abrogé par l'article 60 de la loi du 15 mars 1999, est rétabli dans la rédaction suivante:

«Art. 90. — Dans les contestations relatives à l'application d'une loi d'impôt, la comparution en personne au nom de l'État peut être assurée par tout fonctionnaire d'une administration fiscale.».

Art. 13

Dans l'article 93*quaterdecies*, § 1er, alinéa 3, du même Code, inséré par la loi du 22 décembre 1989, les mots «du procureur fédéral,» sont insérés entre les mots «sans l'autorisation expresse» et «du procureur général».

inwerkingtreding van voormeld artikel, kan het bezwaarschrift worden ingediend binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van verzending van het aanslagbiljet waarop de bezwaartermijn vermeld staat of van de kennisgeving van de aanslag of vanaf de datum van de inning van de belastingen op een andere wijze dan per kohier.

Afdeling 2

Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde

Art. 10

Artikel 58, § 4, 7°, laatste lid, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 23 december 1994, wordt vervangen als volgt:

«De stukken die dat recht op aftrek staven moeten worden bewaard gedurende de termijn bedoeld in artikel 60, § 1.».

Art. 11

In artikel 62*bis* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992 en gewijzigd bij de wet van 15 maart 1999, worden de woorden «het Bestuur van de Post-check, de bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen slechts vorderen wanneer zij op grond van een machtiging van de directeur-generaal van die administratie optreden afgeleverd met de gezamenlijke toestemming van de administrateur-generaal van de belastingen en van de adjunct-administrateur-generaal van de belastingen» vervangen door de woorden «de Bank van De Post, de bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen slechts vorderen wanneer zij op grond van een machtiging verleend door de door de minister van Financiën daartoe aangewezen ambtenaar optreden».

Art. 12

Het artikel 90 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, opgeheven bij artikel 60 van de wet van 15 maart 1999, wordt hersteld in de volgende lezing:

«Art. 90. — Inzake de geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet, kan de verschijning in persoon in naam van de Staat worden gedaan door elke ambtenaar van een belastingadministratie.».

Art. 13

In artikel 93*quaterdecies*, § 1, derde lid, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 22 december 1989, worden de woorden «de federale procureur,» ingevoegd tussen de woorden «zonder uitdrukkelijke toelating van» en de woorden «de procureur-generaal».

CHAPITRE II

Responsabilité des dirigeants

Art. 14

Un article 442ter, rédigé comme suit, est inséré dans le Code des impôts sur les revenus 1992:

«Art. 442ter. — § 1er. En cas de manquement, par une société ou une personne morale visée à l'article 17, § 3, de la loi du 27 juin 1921 sur les associations sans but lucratif, les associations internationales sans but lucratif et les fondations, à son obligation de paiement du précompte professionnel, le ou les dirigeants de la société ou de la personne morale sont solidairement tenus au paiement du précompte susvisé lorsqu'il est démontré que l'absence de paiement provient d'une faute commise dans la gestion de la société ou de la personne morale.

La responsabilité solidaire des dirigeants de la société ou de la personne morale peut être engagée pour le paiement, en principal et accessoires, des dettes visées au présent article pour autant que la faute visée à l'alinéa précédent ait été commise au cours de la ou des périodes pendant lesquelles le dirigeant a exercé ses fonctions au sein de la société ou de la personne morale.

§ 2. En cas d'inobservation répétée par une société ou une personne morale de son obligation de paiement du précompte professionnel, l'absence de paiement est, sauf preuve du contraire, présumée résulter d'une faute de gestion du ou des dirigeants de la société ou de la personne morale.

§3. Par inobservation répétée de l'obligation de paiement du précompte professionnel au sens du présent article, l'on entend:

-soit, pour un redevable trimestriel du précompte, le défaut de paiement d'au moins deux dettes échues dans une période d'un an;

– soit, pour un redevable mensuel du précompte, le défaut de paiement d'au moins trois dettes échues lorsque les périodes auxquelles elles se rapportent se suivent dans le temps ou d'au moins deux dettes échues dans une période d'un an dans les autres cas.»

§ 4. Le précompte professionnel non payée ne peut être recouvert au chef de la société, de la personne morale ou du dirigeant tenus responsables solidairement qu'après l'expiration du délai d'un mois après la date sur laquelle le débiteur concerné par la responsabilité solidaire, a été mis au courant par lettre recommandée de la poste de la possibilité de démontrer que le non paiement ne peut être attribué à une faute de gestion.

HOOFDSTUK II

Aansprakelijkheid van bestuurders

Art. 14

In het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 wordt een artikel 442ter ingevoegd, luidende:

«Art. 442ter. — § 1. In geval van niet-naleving, door een vennootschap of van een rechtspersoon bedoeld in artikel 17, § 3, van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, van haar verplichting tot het betalen van de bedrijfsvoorheffing, zijn de bestuurder(s) van de vennootschap of van de rechtspersoon hoofdelijk gehouden tot de betaling van de bovenbedoelde voorheffing indien wordt aangetoond dat het gebrek aan betaling uit een fout in het beheer van de vennootschap of van de rechtspersoon voortkomt.

De bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon kunnen hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de betaling in hoofdsom en bijbehoren, van de schulden bedoeld in dit artikel voor zover de fout bedoeld in het vorige lid werd begaan in de loop van de periode(s) tijdens dewelke de bestuurder zijn functies in de vennootschap of in de rechtspersoon heeft uitgeoefend.

§ 2. In geval van herhaaldelijke inbreuken, door een vennootschap of een rechtspersoon op haar verplichting tot het betalen van de bedrijfsvoorheffing, wordt het gebrek aan betaling, behoudens tegenbewijs, verondersteld voort te vloeien uit een bestuursfout van de bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon.

§ 3. Onder herhaaldelijke inbreuken op de verplichting tot het betalen van de bedrijfsvoorheffing in de zin van dit artikel wordt verstaan:

– ofwel, voor een trimestriële belastingschuldige van de voorheffing, het gebrek aan betaling van ten minste twee vervallen schulden binnen een periode van een jaar;

– ofwel, voor een maandelijkse belastingschuldige van de voorheffing, het gebrek aan betaling van ten minste drie vervallen schulden wanneer de periodes waarmee ze verband houden elkaar in de tijd opvolgen of van ten minste twee vervallen schulden binnen een periode van een jaar in de andere gevallen.»

§ 4. De niet-betaalde bedrijfsvoorheffing mag slechts op de hoofdelijke aansprakelijke vennootschap, rechtspersoon of bestuurder verhaald worden na het verstrijken van een termijn van één maand na de datum waarop de betrokken hoofdelijke aansprakelijke schuldenaar, bij ter post aangetekende brief, in kennis is gesteld van de mogelijkheid om aan te tonen dat de niet betaling niet te wijten is aan een fout in beheer.

§ 5. Par dirigeant de la société ou de la personne morale au sens du présent article, l'on entend toute personne qui, en fait ou en droit, détient ou a détenu le pouvoir de gérer la société ou la personne morale, à l'exclusion des mandataires de justice.

§ 6. Seul pour le cas visé au § 2, le fonctionnaire chargé du recouvrement assigne le ou les dirigeants devant le Tribunal de commerce.

Art. 15

Un article 93*undecies* C, rédigé comme suit, est inséré dans le Code de la taxe sur la valeur ajoutée:

«Art. 93*undecies* C. — § 1er. En cas de manquement, par une société ou une personne morale visée à l'article 17, § 3, de la loi du 27 juin 1921 sur les associations sans but lucratif, les associations internationales sans but lucratif et les fondations, assujettie à la TVA, à son obligation de paiement de la taxe, des intérêts, des amendes fiscales ou des frais accessoires, le ou les dirigeants de la société ou de la personne morale sont solidairement tenus au paiement de la dette d'impôt susvisée lorsqu'il est démontré que l'absence de paiement provient d'une faute commise dans la gestion de la société ou de la personne morale.

La responsabilité solidaire des dirigeants de la société ou de la personne morale peut être engagée pour le paiement de la dette d'impôt susvisée pour autant que la faute visée à l'alinéa précédent ait été commise au cours de la ou des périodes pendant lesquelles le dirigeant a exercé ses fonctions au sein de la société ou de la personne morale.

§ 2. En cas d'inobservation répétée, par une société ou une personne morale de son obligation de paiement de la dette d'impôt susvisée, l'absence de paiement est, sauf preuve du contraire, présumée résulter d'une faute de gestion du ou des dirigeants de la société ou de la personne morale.

§ 3. Par inobservation répétée de l'obligation de paiement de la dette d'impôt au sens du présent article, l'on entend:

– soit, lorsqu'il s'agit d'un assujetti soumis au régime de dépôt de déclarations trimestrielles à la TVA, le défaut de paiement d'au moins deux dettes exigibles dans une période d'un an;

– soit, lorsqu'il s'agit d'un assujetti soumis au régime de dépôt de déclarations mensuelles à la TVA, le défaut de paiement d'au moins trois dettes exigibles lorsque les périodes auxquelles elles se rapportent se suivent dans le temps ou d'au moins deux dettes exigibles dans une période d'un an dans les autres cas.

§ 4. La TVA non payée ne peut être recouvert au chef de la société, de la personne morale ou du dirigeant tenus responsables solidairement qu'après l'expiration du délai d'un mois

§ 5. Onder bestuurder van een vennootschap of van een rechtspersoon in de zin van dit artikel wordt verstaan, elke persoon die, in feite of in rechte, de bevoegdheid heeft of heeft gehad om de vennootschap of de rechtspersoon te besturen, met uitsluiting van de gerechtelijke mandatarissen.

§ 6. Behoudens voor het geval bedoeld in § 2, dagvaardt de ambtenaar belast met de invordering de bestuurder(s) voor de Rechtbank van koophandel.

Art. 15

In het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde wordt een artikel 93*undecies* C ingevoegd, luidende:

«Art. 93*undecies* C. — § 1. In geval van niet-naleving, door een aan de BTW onderworpen vennootschap of van een rechtspersoon bedoeld in artikel 17, § 3, van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, van haar verplichting tot het betalen van de belasting, van de interesten, van de fiscale boeten of van de bijkomende kosten, zijn de bestuurder(s) van de vennootschap of van de rechtspersoon hoofdelijk gehouden tot de betaling van de bovenbedoelde belasting indien wordt aangetoond dat het gebrek aan betaling uit een fout in het beheer van de vennootschap of van de rechtspersoon voortkomt.

De bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon kunnen hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de betaling van de bovenbedoelde belasting voor zover de fout bedoeld in het vorige lid werd begaan in de loop van de periode(s) tijdens dewelke de bestuurder zijn functies in de vennootschap of in de rechtspersoon heeft uitgeoefend.

§ 2. In geval van herhaaldelijke inbreuken, door een vennootschap of een rechtspersoon op haar verplichting tot het betalen van de bovenbedoelde belasting, wordt het gebrek aan betaling, behoudens tengenbewijs, verondersteld voort te vloeien uit een bestuursfout van de bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon.

§ 3. Onder herhaaldelijke inbreuken op de verplichting tot het betalen van de belasting in de zin van dit artikel wordt verstaan:

– ofwel, wanneer het een belastingplichtige betreft die gehouden is tot het indienen van trimestriële aangiften inzake BTW, het gebrek aan betaling van ten minste twee eisbare schulden binnen een periode van een jaar;

– ofwel, wanneer het een belastingplichtige betreft die gehouden is tot het indienen van maandelijks aangiften inzake BTW, het gebrek aan betaling van ten minste drie eisbare schulden wanneer de periodes waarmee ze verband houden elkaar in de tijd opvolgen of van ten minste twee eisbare schulden binnen een periode van een jaar in de andere gevallen.

§ 4. De niet-betaalde BTW mag slechts op de hoofdelijke aansprakelijke vennootschap, rechtspersoon of bestuurder verhaald worden na het verstrijken van een termijn van één

après la date sur laquelle le débiteur concerné par la responsabilité solidaire, a été mis au courant par lettre recommandée de la poste de la possibilité de démontrer que le non paiement ne peut être attribué à une faute de gestion.

§ 5. Par dirigeant de la société ou de la personne morale au sens du présent article, l'on entend toute personne qui en fait ou en droit détient ou a détenu le pouvoir de gérer la société ou la personne morale, à l'exclusion des mandataires de justice.

§ 6. Sauf pour le cas visé au § 2, le fonctionnaire chargé du recouvrement assigne le ou les dirigeants devant le Tribunal de commerce.

Art. 16

Les articles 14 et 15 entrent en vigueur le jour de la publication de la présente loi au *Moniteur belge*.

CHAPITRE III

Taxe sur la valeur ajoutée

Mesure anti-abus de droit

Art. 17

L'article 1er, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, modifié par la loi du 28 décembre 1992 et par les arrêtés royaux du 7 août 1995, du 22 décembre 1995, du 28 décembre 1999 et du 30 décembre 1999, par la loi-programme du 2 août 2002 et par la loi du 17 juin 2004, est complété par un § 10, rédigé comme suit:

«§ 10. Pour l'application du présent Code, il y a abus de droit lorsque les opérations effectuées ont pour résultat l'obtention d'un avantage fiscal dont l'octroi est contraire à l'objectif poursuivi par le présent Code et les arrêtés pris pour son exécution et que leur but essentiel est l'obtention de cet avantage.».

Art. 18

A l'article 51*bis*, du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992 et modifié par l'arrêté royal du 22 décembre 1995 et par la loi du 7 mars 2002, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans le § 2, les mots «Le cocontractant de la personne qui est redevable de la taxe» sont remplacés par les mots «Dans les situations visées au § 1er, le cocontractant de la personne qui est redevable de la taxe».

2° il est inséré un § 4, rédigé comme suit:

«§ 4. Tout assujetti qui, au moment où il a effectué une opération, savait ou devait savoir que la taxe n'a pas été payée

maand na de datum waarop de betrokken hoofdelijke aansprakelijke schuldenaar, bij ter post aangetekende brief, in kennis is gesteld van de mogelijkheid om aan te tonen dat de niet betaling niet te wijten is aan een fout in beheer.

§ 5. Onder bestuurder van een vennootschap of van een rechtspersoon in de zin van dit artikel wordt verstaan, elke persoon die, in feite of in rechte, de bevoegdheid heeft of heeft gehad om de vennootschap of de rechtspersoon te besturen, met uitsluiting van de gerechtelijke mandatarissen.

§ 6. Behoudens voor het geval bedoeld in § 2, dagvaardt de ambtenaar belast met de invordering de bestuurder(s) voor de Rechtbank van koophandel.

Art. 16

De artikelen 14 en 15 treden in werking de dag waarop deze wet in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

HOOFDSTUK III

Belasting over de toegevoegde waarde

Anti-misbruikmaatregel

Art. 17

Artikel 1 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, gewijzigd bij de wet van 28 december 1992, bij de koninklijke besluiten van 7 augustus 1995, 22 december 1995, 28 december 1999 en 30 december 1999, bij de programmawet van 2 augustus 2002 en bij de wet van 17 juni 2004, wordt aangevuld met een § 10, luidende:

«§ 10. Voor de toepassing van dit Wetboek is er sprake van rechtsmisbruik wanneer de verrichte handelingen resulteren in het verkrijgen van een fiscaal voordeel waarvan de toekenning in strijd is met de doelstelling beoogd in dit Wetboek en de ter uitvoering ervan genomen besluiten en die handelingen in wezen het verkrijgen van dit voordeel tot doel hebben.».

Art. 18

In artikel 51*bis* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 december 1995 en bij de wet van 7 maart 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 2 worden de woorden «is evenwel in die mate van de hoofdelijke aansprakelijkheid ontslagen» vervangen door de woorden «is in de in § 1 bedoelde situaties evenwel in die mate van de hoofdelijke aansprakelijkheid ontslagen».

2° een § 4 wordt ingevoegd, luidende:

«§ 4. Elke belastingplichtige die op het tijdstip waarop hij een handeling heeft verricht, wist of moest weten dat de be-

ou ne sera pas payée dans la chaîne des opérations, est solidairement tenue d'acquitter la taxe avec la personne qui en est redevable en vertu de l'article 51, § 1er et 2.

Il est toutefois déchargé de cette solidarité si les infractions sont à considérer comme accidentelles, notamment eu égard au nombre et à l'importance des opérations pour lesquelles la taxe n'a pas été acquittée.».

Art. 19

A l'article 59, du même Code, modifié par les lois du 27 décembre 1977, du 22 décembre 1989, du 28 décembre 1992 et du 27 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° le § 1er, alinéa 1er, est remplacé par la disposition suivante:

«§ 1er. L'administration est autorisée à prouver selon les règles et par tous les moyens de droit commun, témoins et présomptions compris, à l'exception du serment, et, en outre, par les procès-verbaux des agents du Ministère des Finances, toute infraction ou tout abus de droit aux dispositions du présent Code ou prises pour son exécution, de même que tout fait quelconque qui établit ou qui concourt à établir l'exigibilité de la taxe ou d'une amende.».

2° le § 3 est abrogé.

Art. 20

Dans l'article 70, § 1er*bis*, du même Code, inséré par la loi du 27 décembre 1977, les mots «Quiconque a obtenu indûment la déduction de la taxe» sont remplacés par les mots «Quiconque a déduit indûment ou abusivement la taxe».

Art. 21

A l'article 79, du même Code, remplacé par la loi du 7 avril 2005, dont le texte actuel formera le § 1er, il est ajouté un § 2, rédigé comme suit:

«§ 2. En cas d'abus de droit, la personne qui a opéré la déduction de la taxe sur les opérations en cause, doit reverser à l'État les sommes ainsi déduites à titre de TVA.».

CHAPITRE IV

Sociétés de liquidités

Art. 22

Dans le Code des Impôts sur les Revenus 1992, un article 442^{quater} est inséré, ainsi libellé:

lastig niet werd of zal worden betaald in de ketting van de handelingen, is hoofdelijk gehouden de belasting te voldoen met de persoon die er krachtens artikel 51, § 1 en 2 schuldenaar van is.

Hij is evenwel van deze hoofdelijke aansprakelijkheid ontslagen indien de overtredingen als toevallig worden aangemerkt, inzonderheid op grond van het aantal en het belang van de handelingen waarvoor de belasting niet werd voldaan.».

Art. 19

In artikel 59 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 27 december 1977, 22 december 1989, 28 december 1992 en 27 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° § 1, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

«§ 1. Iedere overtreding of elk rechtsmisbruik van de bepalingen van dit wetboek of van de ter uitvoering ervan gegeven regelen, alsmede feiten die de opeisbaarheid van de belasting of van een geldboete aantonen of ertoe bijdragen die aan te tonen, kunnen door de administratie worden bewezen volgens de regelen en door alle middelen van het gemene recht, getuigen en vermoedens inbegrepen, doch uitgezonderd de eed, en daarenboven door de processen-verbaal van de ambtenaren van het Ministerie van Financiën.».

2° § 3 wordt opgeheven.

Art. 20

In artikel 70, § 1er*bis*, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 27 december 1977, worden de woorden «leder die onrechtmatig aftrek van belasting heeft genoten» vervangen door de woorden «leder die op onrechtmatige of ongeoorloofde wijze de belasting in aftrek heeft gebracht.».

Art. 21

Artikel 79 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 7 april 2005, waarvan de bestaande tekst § 1 zal vormen, wordt aangevuld met een § 2, luidende:

«§ 2. Ingeval van rechtsmisbruik dient degene die de belasting op de betreffende handelingen in aftrek heeft gebracht, de aldus als BTW afgetrokken bedragen aan de Staat terug te storten.».

HOOFDSTUK IV

Kasgeldvennootschappen

Art. 22

In het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 wordt een artikel 442^{quater} ingevoegd, luidende:

«Art. 442^{quater}. — § 1. Toute personne morale ou toute personne physique qui - seule ou avec son conjoint ou son cohabitant légal et/ou avec ses descendants , ascendants et collatéraux jusqu'au deuxième degré compris – détient directement ou indirectement au moins 33% des actions ou parts dans une société résidente et cède une partie de celles-ci à concurrence d'au moins 75% au cours d'une période d'un an, est solidairement et de plein droit responsable des impôts et accessoires dus par la société cédée dont l'actif est constitué au minimum de 75% de placements de trésorerie, immobilisations financières, créances, ou valeurs disponibles au plus tard le jour du paiement des actions ou parts.

§ 2. La responsabilité solidaire visée au § 1er ne vaut que pour les impôts et accessoires qui se rapportent:

- à la période imposable au cours de laquelle a lieu la cession des actions;
- aux trois périodes imposables précédant celle au cours de laquelle a lieu la cession des actions;
- aux revenus visés par l'article 47 § 6 concernant les plus-values réalisées au plus tard au cours de la période imposable pendant laquelle a lieu la cession des actions ou parts.

§ 3. Le §1er ne s'applique pas aux cessions des actions ou parts d'une société cotée ou d'une entreprise soumise au contrôle de la Commission bancaire, financière et des assurances.»

CHAPITRE V

Titrisation des créances fiscales de l'État

Art. 23

Dans l'article 43 de la loi-programme du 11 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° au § 1er, les mots «et les créances fiscales en matière de taxe sur la valeur ajoutée» sont insérés après les mots «les créances fiscales en matière d'impôts sur les revenus portées à un rôle rendu exécutoire», et les mots «conformément au titre VII du Code des impôts sur les revenus et à ses arrêtés d'exécution» sont remplacés par les mots «conformément au titre VII du Code des impôts sur les revenus, au Code de la taxe sur la valeur ajoutée et à leurs arrêtés d'exécution».

2° un § 7 est inséré, rédigé comme suit:

«§ 7. La cession des créances fiscales conformément au présent article est sans effet sur les montants:

- attribués aux Communautés en vertu de l'article 38 de la loi spéciale du 16 janvier 1989 relative au financement des Communautés et des Régions,

«Art. 442^{quater}. — § 1. Ieder rechtspersoon of natuurlijk persoon die – al dan niet tesamen met zijn echgeno(o)t(e) of zijn wettelijk samenwonende partner en / of hun descendentes , ascendenten en zijverwanten tot en met de tweede graad – middellijk of onmiddellijk minstens 33 percent bezit van de aandelen in een binnenlandse vennootschap en deze aandelen , of een gedeelte daarvan ten belope van minstens 75 percent, overdraagt uiterlijk in een tijdsspanne van één jaar , is van rechtswege hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van de belastingschulden en toebehoren indien het actief van de vennootschap uiterlijk op de dag van de betaling van de prijs van de aandelen voor ten minste 75 percent bestaat uit vorderingen , financiële vaste activa , geldbeleggingen en/of liquide middelen .

§ 2. De in paragraaf 1 gestelde hoofdelijke aansprakelijkheid geldt enkel voor de belastingschulden en toebehoren die betrekking hebben op

- het belastbaar tijdperk waarin de overdracht van de aandelen plaatsheeft;
- de drie belastbare tijdperken voorafgaand aan deze waarin de overdracht van de aandelen plaatsheeft;
- de inkomsten beoogd in artikel 47§6 betreffende meerwaarden dewelke gerealiseerd worden uiterlijk tijdens het belastbaar tijdperk waarin de overdracht van de aandelen heeft plaatsgehad.

§ 3. Paragraaf 1 is niet van toepassing op de overgedragen aandelen van een genoteerde vennootschap of van een onderneming die onder het toezicht staat van de Commissie voor het Bank , – Financie – en Assurantiewezen.»

HOOFDSTUK V

Effectisering van de fiscale vorderingen van de Staat

Art. 23

In artikel 43 van de programmawet van 11 juli 2005 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 1 worden de woorden «en de fiscale schuldvorderingen inzake belasting op de toegevoegde waarde» ingevoegd na de woorden «fiscale vorderingen inzake inkomstenbelastingen, die zijn opgenomen in een kohier, dat uitvoerbaar is verklaard», en worden de woorden «overeenkomstig titel VII van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992, zijn uitvoeringsbesluiten» vervangen door de woorden «overeenkomstig titel VII van het Wetboek van inkomstenbelastingen, het Wetboek van de belasting op de toegevoegde waarde en hun uitvoeringsbesluiten».

2° een § 7 wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

« § 7. De overdracht van fiscale schuldvorderingen overeenkomstig dit artikel is zonder gevolg voor de bedragen:

- toegewezen aan de Gemeenschappen krachtens artikel 38 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten,

– affectés au financement de la sécurité sociale en application de l'article 66 de la loi-programme du 2 janvier 2001 modifié par les lois du 20 juillet 2001, 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre 2002, 22 décembre 2003, 9 juillet 2004, 27 décembre 2004, 3 juillet 2005, 11 juillet 2005, 20 juillet 2005 et 23 décembre 2005,

– affectés au financement des subventions visées aux articles 10 à 14 de la loi du 6 mai 2002 portant création du Fonds des pensions de la police intégrée et portant des dispositions particulières en matière de sécurité sociale en vertu de l'article 190, § 2, de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002,

– prélevés par une attribution à partir des recettes de TVA, visés à l'article 21 *ter*, paragraphe 1er, alinéa 2, de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, modifié par la loi du 23 décembre 2005.

Dans l'hypothèse où, suite à la cession des créances, le produit de la taxe sur la valeur ajoutée devient inférieur à la somme des montants déterminés en vertu des dispositions précitées, le financement de la sécurité sociale, des subventions visées aux articles 10 à 14 de la loi du 6 mai 2002 et du montant prélevé sur les recettes TVA visé à l'article 21 *ter*, alinéa 2, de la loi du 29 avril 1999, sera assuré par un montant compensatoire à charge du Trésor.

Ce montant compensatoire sera égal à la partie du montant versé au cessionnaire des créances fiscales qui aurait été affectée aux dépenses précitées si la cession n'avait pas eu lieu.

CHAPITRE VI

Caisse nationale des Calamités

Art. 24

En 2006, un montant de 26.700.000 EUR sera affecté afin de financer la Caisse Nationale des Calamités.

Ce montant est affecté au travers du fonds d'attribution 66.80.B.

Mensuellement, un douzième du montant prévu sur base annuelle sera attribué à la Caisse Nationale des Calamités.

Ce douzième est versé au plus tard le 20e du mois au cours duquel les recettes en matière des taxes annuelles sur les contrats d'assurances précités sont perçues.

– toegewezen aan de financiering van de sociale zekerheid in uitvoering van artikel 66 van de programmawet van 2 januari 2001 gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2001, 30 december 2001, 2 augustus 2002, 24 december 2002, 22 december 2003, 9 juli 2004, 27 december 2004, 3 juli 2005, 11 juli 2005, 20 juli 2005 en 23 december 2005,

– toegewezen aan de financiering van de toelagen bedoeld in de artikels 10 tot 14 van de wet van 6 mei 2002 houdende oprichting van het Fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake sociale zekerheid krachtens artikel 190, § 2 van de programmawet (I) van 24 december 2002,

– voorafgenomen door een toewijzing vanuit de BTW-ontvangsten, zoals bedoeld in artikel 21 *ter*, paragraaf 1, alinea 2, van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005.

In het geval waar, ingevolge de overdracht van de schuldvorderingen, de opbrengst van de belasting op de toegevoegde waarde lager wordt dan de som van de bedragen vastgesteld krachtens de voormelde bepalingen, zal de financiering van de sociale zekerheid, de toelagen bedoeld in artikels 10 tot 14 van de wet van 6 mei 2002 en het bedrag voorafgenomen op de ontvangsten van de BTW bedoeld in artikel 21 *ter*, alinea 2, van de wet van 29 april 1999, verzekerd worden door een bedrag ter vergoeding ten laste van de Schatkist.

Het bedrag van de vergoeding zal gelijk zijn aan het deel van het bedrag gestort aan de overnemer van de fiscale schuldvorderingen dat bestemd zou zijn geweest voor de hoger vermelde uitgaven indien de overdracht niet zou hebben plaatsgevonden.

HOOFDSTUK VI

Nationale Kas voor Rampenschade

Art. 24

In 2006 zal een bedrag van 26.700.000 EUR worden toegewezen ten einde de Nationale Kas voor Rampenschade te financieren.

Dit bedrag wordt toegewezen door middel van het toewijzingsfonds 66.80.B.

Maandelijks zal één twaalfde van het op jaarbasis voorziene bedrag aan de Nationale Kas voor Rampenschade worden overgemaakt.

Dit twaalfde wordt gestort uiterlijk de 20ste van de maand waarin de ontvangsten inzake de bovenvermelde jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten zijn ontvangen.

CHAPITRE VII

Garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux

Art. 25

Dans la loi du 31 mai 1923 relative à l'aliénation d'immeubles domaniaux, est inséré un article *2bis* rédigé comme suit:

Article *2bis*. — § 1er. Les immeubles appartenant à l'État belge occupés par les juridictions, par les services de la police fédérale ou par les services de la protection civile, et spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail au profit de l'État auquel s'appliquent, nonobstant toute convention contraire dans le bail, les dispositions des paragraphes 2 et 3.

§ 2. Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, l'État a le droit d'obtenir le renouvellement du bail, soit à l'expiration de celui-ci, soit à l'expiration de tout bail ultérieur avec le bailleur originaire ou tout autre bailleur.

Au plus tôt 24 mois et au plus tard 18 mois avant l'expiration du bail en cours, le bailleur et l'État peuvent chacun notifier par lettre recommandée à l'autre partie leur volonté que le nouveau bail soit conclu soit aux mêmes conditions, soit à des conditions différentes de celles du bail en cours. À défaut d'une telle notification, le bail est renouvelé aux mêmes conditions et pour une même durée que le bail en cours.

Si, dans les trois mois à compter de cette notification, les parties restent en désaccord quant au montant du loyer ou quant aux autres modalités du nouveau bail, la partie la plus diligente pourra saisir le juge de paix qui fixera en équité les conditions de ce bail, dans le respect des conditions du marché, de la nécessaire continuité du service public et de l'équilibre des prestations réciproques.

Les jugements intervenus sont exécutoires par provision nonobstant tout recours.

L'État dispose de deux mois à compter de la notification du jugement définitif pour notifier au bailleur sa volonté de renouveler le bail aux conditions fixées par le juge ou sa renonciation au renouvellement du bail. Si l'État notifie au bailleur sa volonté de renoncer au bail ou omet de prendre position, le bail prendra fin de plein droit 6 mois après la notification du jugement définitif, sauf convention contraire entre les parties quant aux modalités de fin du bail. En cas de circonstances exceptionnelles mettant en péril la continuité du service public, le juge peut, à la demande de l'État, fixer une durée supérieure, qui ne pourra cependant pas excéder 18 mois. Entre le terme du bail venu à échéance et la date de départ

HOOFDSTUK VII

Verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingoederen

Art. 25

In de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen, wordt een artikel *2bis* ingevoegd, luidende als volgt:

«Artikel *2bis*. — § 1. De gebouwen die toebehoren aan de Belgische Staat en die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten of de diensten voor de civiele bescherming, en die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat tegelijk met de verkoop, de inbreng of de erfpacht een huurovereenkomst wordt afgesloten ten voordele van de Staat, waarop de bepalingen van paragrafen 2 en 3 van toepassing zijn, niettegenstaande elke andere afspraak in de huurovereenkomst.

§ 2. Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst, heeft de Staat het recht om de hernieuwing van de huurovereenkomst te vragen, hetzij bij het verstrijken hiervan, hetzij bij het verstrijken van elke latere huurovereenkomst met de oorspronkelijke verhuurder of elke andere verhuurder.

Ten vroegste 24 maanden en ten laatste 18 maanden voor het verstrijken van de lopende huur, kunnen de verhuurder en de Staat elk bij aangetekende brief aan de andere partij hun wil kenbaar maken dat de nieuwe huurovereenkomst zou worden afgesloten hetzij aan dezelfde voorwaarden, hetzij aan voorwaarden die verschillen van de lopende huurovereenkomst. Bij gebrek aan zulke kennisgeving, wordt de huurovereenkomst hernieuwd aan dezelfde voorwaarden en voor dezelfde looptijd als de lopende huurovereenkomst.

Indien binnen de drie maanden vanaf deze kennisgeving, de partijen geen overeenstemming bereiken over het bedrag van de huurprijs of over de andere voorwaarden van de nieuwe huur, dan kan de meest gereede partij de vrederechter vatten, die naar billijkheid de voorwaarden van deze huur zal vastleggen, rekening houdend met de marktvoorwaarden, de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en het evenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

De vonnissen zijn uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

De Staat beschikt over twee maanden vanaf de betekening van het definitieve vonnis om aan de verhuurder zijn wil te kennen te geven om hetzij de huur te hernieuwen aan de door de rechter vastgelegde voorwaarden, hetzij af te zien van de hernieuwing van de huur. Als de Staat aan de verhuurder te kennen geeft afstand te doen van de huurhervorming of nalaat standpunt in te nemen, dan zal de huur van rechtswege eindigen 6 maanden na de betekening van het definitieve vonnis, behoudens andersluidende overeenkomst tussen de partijen aangaande de modaliteiten van de huur. Ingeval van uitzonderlijke omstandigheden die de continuïteit van de openbare dienst in gevaar brengen, kan de rechter, op ver-

des lieux, les conditions fixées par le juge sont applicables, rétroactivement si le jugement survient postérieurement au terme du bail.

§ 3. 1° Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public et que l'État n'a pas donné congé, le bailleur ne peut vendre le bien ou aliéner son droit d'emphytéose qu'après avoir mis l'État en mesure d'exercer son droit de préemption.

2° A cet effet, en cas de vente de gré à gré, le bailleur notifie à l'État le contenu de l'acte notarié établi sous condition suspensive du non exercice du droit de préemption. Cette notification vaut offre de vente aux conditions fixées dans l'acte.

Si l'État accepte l'offre, il doit notifier son acceptation au notaire ayant reçu l'acte dans le mois de la notification visée à l'alinéa précédent, auquel cas, conformément à l'article 1583 du Code civil, la vente est parfaite entre parties dès que l'acceptation de l'État est arrivée à la connaissance de ce notaire.

3° En cas de vente publique, l'officier instrumentant et le bailleur sont chacun tenus de notifier à l'État le lieu, la date et l'heure de la vente au moins quinze jours à l'avance.

Si la vente a lieu sans réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant est tenu de demander publiquement, à la fin des enchères et avant l'adjudication si l'État ou son mandataire désire exercer son droit de préemption au prix de la dernière offre:

- a) si l'État acquiesce à la question de l'officier instrumentant, la vente à l'État devient définitive;
- b) si l'État refuse, se tait ou est absent, la vente se poursuit;
- c) si l'État tient en suspens sa réponse, l'adjudication a lieu sous la condition suspensive de non-exercice dans un délai de 10 jours du droit de préemption.

Si la vente a lieu sous réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant n'est pas tenu de demander à l'État s'il exerce son droit de préemption:

- a) s'il y a surenchère, l'exploit en sera dénoncé à l'État comme à l'adjudicataire, huit jours avant la séance de surenchère. A la fin des enchères et avant l'adjudication, la demande visée à l'alinéa précédent doit être posée publiquement à l'État à la séance de surenchère;
- b) s'il n'y a pas de surenchère ou que la surenchère est refusée par le notaire, celui-ci notifiera le montant de la dernière offre à l'État en lui demandant s'il désire exercer son

zoek van de Staat, een langere termijn vastleggen, die evenwel niet langer kan zijn dan 18 maanden. Tussen het einde van de vervallen huur en het ogenblik van het ontruimen van de plaatsen, zullen de voorwaarden vastgelegd door de rechter van toepassing zijn, met retroactieve werking indien het vonnis wordt uitgesproken na het einde van de huur.

§ 3. 1° Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst en de Staat geen opzegging gegeven heeft, kan de verhuurder het goed niet verkopen of zich ontdoen van de erfpacht na de Staat de gelegenheid te hebben gegeven zijn recht van voorkoop uit te oefenen.

2° Te dien einde geeft, ingeval van verkoop uit de hand, de verhuurder aan de Staat kennis van de inhoud van de notariële akte die is opgesteld onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht op voorkoop. Deze kennisgeving geldt als aanbod van verkoop onder de voorwaarden bepaald in de akte.

Aanvaardt de Staat het aanbod, dan moet hij daarvan aan de notaris die de akte heeft verleden kennis geven binnen een maand na de kennisgeving bepaald in de vorige alinea, in welk geval de verkoop overeenkomstig artikel 1583 van het Burgerlijk Wetboek tussen partijen voltrokken is, zodra de aanvaarding van de Staat ter kennis is gekomen van de notaris.

3° Bij openbare verkoop zijn de instrumenterende ambtenaar en de verhuurder elk gehouden minstens vijftien dagen van te voren aan de Staat kennis te geven van plaats, dag en uur van de verkoop.

Indien de verkoop wordt gehouden zonder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar ertoe gehouden bij het einde van de opbieding en vóór de toewijzing, in het openbaar de vraag te stellen of de Staat of zijn gevolmachtigde zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen tegen de laatst geboden prijs:

- a) indien de Staat met de vraag van de instrumenterende ambtenaar instemt, is de verkoop aan de Staat definitief;
- b) ingeval van weigering, afwezigheid of stilzwijgen, wordt de verkoop voortgezet;
- c) indien de Staat zijn antwoord in beraad houdt, geschiedt de toewijzing onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht van voorkoop binnen een termijn van tien dagen.

Indien de verkoop wordt gehouden onder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar er niet toe gehouden aan de Staat de vraag te stellen of hij zijn recht van voorkoop uitoefent:

- a) indien er een hoger bod is, wordt dit aan de Staat en de koper ter kennis gebracht acht dagen voor de zitting van hoger bod. Op het einde van de opbiedingen en voor de toewijzing, moet de vraag vermeld in de vorige alinea in het openbaar gesteld worden aan de Staat op de zitting van hoger bod;
- b) indien er geen hoger bod wordt gedaan of indien de notaris het hoger bod niet aanneemt, betekent hij het laatste bod aan de Staat en stelt hem de vraag of hij zijn recht van voor-

droit de préemption. Si l'État n'a pas, dans un délai de dix jours, fait part de son acquiescement, l'adjudication est définitive.

4° Lorsque la propriété mise en vente ne constitue qu'une partie du bien loué, le droit de préemption s'applique à cette partie.

5° En cas de vente faite en méconnaissance du droit de préemption de l'État, celui-ci peut exiger soit d'être subrogé à l'acquéreur, soit de recevoir du vendeur le versement d'une indemnité correspondant à 20% du prix de vente.

Dans le premier cas, l'action doit être intentée à la fois au vendeur et au premier acquéreur, et la demande n'est reçue qu'après avoir été inscrite en marge de la transcription de l'acte incriminé et, le cas échéant, en marge de la transcription du dernier titre transcrit.

L'État rembourse à l'acquéreur le prix payé par lui ainsi que les frais de l'acte. Il n'est tenu que des obligations résultant pour l'acquéreur de l'acte authentique de vente et des charges consenties par l'acquéreur que pour autant que ces dernières aient fait l'objet d'inscription ou de transcription avant l'inscription de sa demande.

L'action en retrait et subrogation et l'action en indemnisation se prescrivent, en cas de vente publique, par trois mois à dater de l'adjudication et, en cas de vente de gré à gré, par trois mois à dater de la notification de cette vente à l'État, si une telle notification a eu lieu, et sans cela par deux ans à dater de la transcription de l'acte de vente.

En accueillant la demande de subrogation, le juge renvoie les parties pour la passation de l'acte devant le notaire choisi par elles ou devant un notaire nommé d'office, si les parties ne s'accordent pas sur le choix. Les frais de l'acte sont à charge de l'État.

Toute décision rendue sur une action en subrogation sera inscrite à la suite de l'inscription prévue au deuxième alinéa.

6° Les notifications prévues aux dispositions du présent paragraphe doivent, à peine d'inexistence, être signifiées par exploit d'huissier ou par lettre recommandée».

Art. 26

Dans l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État, est inséré un article 88*bis* rédigé comme suit:

«Article 88*bis*. — § 1er. Les immeubles appartenant à l'État belge occupés par les juridictions, par les services de la police fédérale ou par les services de la protection civile, et spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services

koop wenst uit te oefenen. Indien de Staat binnen een termijn van tien dagen zijn instemming niet aan de notaris heeft betekend, is de toewijzing definitief.

4° Wanneer het te koop gestelde eigendom slechts een deel is van het verhuurde goed, is het recht van voorkoop van toepassing op dit deel.

5° In geval van verkoop met miskennis van de rechten van voorkoop van de Staat heeft deze het recht, ofwel in de plaats gesteld te worden van de koper, ofwel van de verkoper een schadevergoeding te eisen ten bedrage van 20% van de verkoopprijs.

In het eerste geval moet de vordering gelijktijdig tegen de verkoper en de eerste koper worden ingesteld, en is de eis eerst ontvankelijk na inschrijving op de kant van de overschrijving van de betwiste akte en in voorkomend geval op de kant van de overschrijving van de laatst overgeschreven titel.

De Staat betaalt aan de koper de prijs terug die deze heeft betaald, alsmede de kosten van de akte. Hij is slechts gehouden tot de verplichtingen die voor de koper voortvloeien uit de authentieke akte van verkoop en tot de lasten waarin de koper heeft toegestemd, voor zover die lasten zijn ingeschreven of overgeschreven voor de inschrijving van zijn eis.

De vordering tot naasting en de indeplaatsstelling en de vordering tot schadeloosstelling verjaren, bij openbare verkoop, door verloop van drie maanden te rekenen van de datum van de toewijzing, en, bij verkoop uit de hand, door verloop van drie maanden te rekenen van de kennisgeving van deze verkoop aan de Staat, indien een dergelijke kennisgeving heeft plaatsgehad, en anders door verloop van twee jaren na de overschrijving van de akte van verkoop.

Ingeval hij de vordering tot indeplaatsstelling inwilligt, verwijst de rechter de partijen voor het verlijden van de akte naar de door hen gekozen notaris of naar een ambtshalve aangewezen notaris, indien de partijen het niet eens zijn over de keuze. De kosten van de akte komen ten laste van de Staat.

Iedere uitspraak op een eis tot indeplaatsstelling wordt ingeschreven achter de inschrijving bedoeld in het tweede lid.

6° De kennisgevingen bepaald in deze paragraaf moeten, op straffe van niet bestaan betekend worden bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij ter post aangetekende brief.»

Art. 26

In het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, wordt een artikel 88*bis* ingevoegd, luidende als volgt:

«Artikel 88*bis*. — § 1. De gebouwen die toebehoren aan de Belgische Staat en die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten of de diensten voor de civiele bescherming, en die speciaal ingericht zijn met het oog

publics, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail au profit de l'État auquel s'appliquent, nonobstant toute convention contraire dans le bail, les dispositions des paragraphes 2 et 3.

§ 2. Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, l'État a le droit d'obtenir le renouvellement du bail, soit à l'expiration de celui-ci, soit à l'expiration de tout bail ultérieur avec le bailleur originaire ou tout autre bailleur.

Au plus tôt 24 mois et au plus tard 18 mois avant l'expiration du bail en cours, le bailleur et l'État peuvent chacun notifier par lettre recommandée à l'autre partie leur volonté que le nouveau bail soit conclu soit aux mêmes conditions, soit à des conditions différentes de celles du bail en cours. A défaut d'une telle notification, le bail est renouvelé aux mêmes conditions et pour une même durée que le bail en cours.

Si, dans les trois mois à compter de cette notification, les parties restent en désaccord quant au montant du loyer ou quant aux autres modalités du nouveau bail, la partie la plus diligente pourra saisir le juge de paix qui fixera en équité les conditions de ce bail, dans le respect des conditions du marché, de la nécessaire continuité du service public et de l'équilibre des prestations réciproques.

Les jugements intervenus sont exécutoires par provision nonobstant tout recours.

L'État dispose de deux mois à compter de la notification du jugement définitif pour notifier au bailleur sa volonté de renouveler le bail aux conditions fixées par le juge ou sa renonciation au renouvellement du bail. Si l'État notifie au bailleur sa volonté de renoncer au bail ou omet de prendre position, le bail prendra fin de plein droit 6 mois après la notification du jugement définitif, sauf convention contraire entre les parties quant aux modalités de fin du bail. En cas de circonstances exceptionnelles mettant en péril la continuité du service public, le juge peut, à la demande de l'État, fixer une durée supérieure, qui ne pourra cependant pas excéder 18 mois. Entre le terme du bail venu à échéance et la date de départ des lieux, les conditions fixées par le juge sont applicables, rétroactivement si le jugement survient postérieurement au terme du bail.

§ 3. 1° Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public et que l'État n'a pas donné congé, le bailleur ne peut vendre le bien ou aliéner son droit d'emphytéose qu'après avoir mis l'État en mesure d'exercer son droit de préemption.

2° A cet effet, en cas de vente de gré à gré, le bailleur notifie à l'État le contenu de l'acte notarié établi sous condi-

op het uitoefenen van deze openbare diensten, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat tegelijk met de verkoop, de inbreng of de erfpacht een huurovereenkomst wordt afgesloten ten voordele van de Staat, waarop de bepalingen van paragrafen 2 en 3 van toepassing zijn, niettegenstaande elke andere afspraak in de huurovereenkomst.

§ 2. Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst, heeft de Staat het recht om de hernieuwing van de huurovereenkomst te vragen, hetzij bij het verstrijken hiervan, hetzij bij het verstrijken van elke latere huurovereenkomst met de oorspronkelijke verhuurder of elke andere verhuurder.

Ten vroegste 24 maanden en ten laatste 18 maanden voor het verstrijken van de lopende huur, kunnen de verhuurder en de Staat elk bij aangetekende brief aan de andere partij hun wil kenbaar maken dat de nieuwe huurovereenkomst zou worden afgesloten hetzij aan dezelfde voorwaarden, hetzij aan voorwaarden die verschillen van de lopende huurovereenkomst. Bij gebrek aan zulke kennisgeving, wordt de huurovereenkomst hernieuwd aan dezelfde voorwaarden en voor dezelfde looptijd als de lopende huurovereenkomst.

Indien binnen de drie maanden vanaf deze kennisgeving, de partijen geen overeenstemming bereiken over het bedrag van de huurprijs of over de andere voorwaarden van de nieuwe huur, dan kan de meest gerede partij de vrederechter vatten, die naar billijkheid de voorwaarden van deze huur zal vastleggen, rekening houdend met de marktvoorwaarden, de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en het evenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

De vonnissen zijn uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

De Staat beschikt over twee maanden vanaf de betekening van het definitieve vonnis om aan de verhuurder zijn wil te kennen te geven om hetzij de huur te hernieuwen aan de door de rechter vastgelegde voorwaarden, hetzij af te zien van de hernieuwing van de huur. Als de Staat aan de verhuurder te kennen geeft afstand te doen van de huurhervorming of nalaat standpunt in te nemen, dan zal de huur van rechtswege eindigen 6 maanden na de betekening van het definitieve vonnis, behoudens andersluidende overeenkomst tussen de partijen aangaande de modaliteiten van de huur. Ingeval van uitzonderlijke omstandigheden die de continuïteit van de openbare dienst in gevaar brengen, kan de rechter, op verzoek van de Staat, een langere termijn vastleggen, die evenwel niet langer kan zijn dan 18 maanden. Tussen het einde van de vervallen huur en het ogenblik van het ontruimen van de plaatsen, zullen de voorwaarden vastgelegd door de rechter van toepassing zijn, met retroactieve werking indien het vonnis wordt uitgesproken na het einde van de huur,.

§ 3. 1° Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst en de Staat geen opzegging gegeven heeft, kan de verhuurder het goed niet verkopen of zich ontdoen van de erfpacht na de Staat de gelegenheid te hebben gegeven zijn recht van voorkoop uit te oefenen.

2° Te dien einde geeft, ingeval van verkoop uit de hand, de verhuurder aan de Staat kennis van de inhoud van de notariële

tion suspensive du non exercice du droit de préemption. Cette notification vaut offre de vente aux conditions fixées dans l'acte.

Si l'État accepte l'offre, il doit notifier son acceptation au notaire ayant reçu l'acte dans le mois de la notification visée à l'alinéa précédent, auquel cas, conformément à l'article 1583 du Code civil, la vente est parfaite entre parties dès que l'acceptation de l'État est arrivée à la connaissance de ce notaire.

3° En cas de vente publique, l'officier instrumentant et le bailleur sont chacun tenus de notifier à l'État le lieu, la date et l'heure de la vente au moins quinze jours à l'avance.

Si la vente a lieu sans réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant est tenu de demander publiquement, à la fin des enchères et avant l'adjudication si l'État ou son mandataire désire exercer son droit de préemption au prix de la dernière offre:

- a) si l'État acquiesce à la question de l'officier instrumentant, la vente à l'État devient définitive;
- b) si l'État refuse, se tait ou est absent, la vente se poursuit;
- c) si l'État tient en suspens sa réponse, l'adjudication a lieu sous la condition suspensive de non-exercice dans un délai de 10 jours du droit de préemption.

Si la vente a lieu sous réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant n'est pas tenu de demander à l'État s'il exerce son droit de préemption:

a) s'il y a surenchère, l'exploit en sera dénoncé à l'État comme à l'adjudicataire, huit jours avant la séance de surenchère. A la fin des enchères et avant l'adjudication, la demande visée à l'alinéa précédent doit être posée publiquement à l'État à la séance de surenchère;

b) s'il n'y a pas de surenchère ou que la surenchère est refusée par le notaire, celui-ci notifiera le montant de la dernière offre à l'État en lui demandant s'il désire exercer son droit de préemption. Si l'État n'a pas, dans un délai de dix jours, fait part de son acquiescement, l'adjudication est définitive.

4° Lorsque la propriété mise en vente ne constitue qu'une partie du bien loué, le droit de préemption s'applique à cette partie.

5° En cas de vente faite en méconnaissance du droit de préemption de l'État, celui-ci peut exiger soit d'être subrogé à l'acquéreur, soit de recevoir du vendeur le versement d'une indemnité correspondant à 20% du prix de vente.

Dans le premier cas, l'action doit être intentée à la fois au vendeur et au premier acquéreur, et la demande n'est reçue

akte die is opgesteld onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht op voorkoop. Deze kennisgeving geldt als aanbod van verkoop onder de voorwaarden bepaald in de akte.

Aanvaardt de Staat het aanbod, dan moet hij daarvan aan de notaris die de akte heeft verleden kennis geven binnen een maand na de kennisgeving bepaald in de vorige alinea, in welk geval de verkoop overeenkomstig artikel 1583 van het Burgerlijk Wetboek tussen partijen voltrokken is, zodra de aanvaarding van de Staat ter kennis is gekomen van de notaris.

3° Bij openbare verkoop zijn de instrumenterende ambtenaar en de verhuurder elk gehouden minstens vijftien dagen van te voren aan de Staat kennis te geven van plaats, dag en uur van de verkoop.

Indien de verkoop wordt gehouden zonder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar ertoe gehouden bij het einde van de opbieding en vóór de toewijzing, in het openbaar de vraag te stellen of de Staat of zijn gevolmachtigde zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen tegen de laatst geboden prijs:

- a) indien de Staat met de vraag van de instrumenterende ambtenaar instemt, is de verkoop aan de Staat definitief;
- b) ingeval van weigering, afwezigheid of stilzwijgen, wordt de verkoop voortgezet;
- c) indien de Staat zijn antwoord in beraad houdt, geschiedt de toewijzing onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht van voorkoop binnen een termijn van tien dagen.

Indien de verkoop wordt gehouden onder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar er niet toe gehouden aan de Staat de vraag te stellen of hij zijn recht van voorkoop uitoefent:

- a) indien er een hoger bod is, wordt dit aan de Staat en de koper ter kennis gebracht acht dagen voor de zitting van hoger bod. Op het einde van de opbiedingen en voor de toewijzing, moet de vraag vermeld in de vorige alinea in het openbaar gesteld worden aan de Staat op de zitting van hoger bod;
- b) indien er geen hoger bod wordt gedaan of indien de notaris het hoger bod niet aanneemt, betekent hij het laatste bod aan de Staat en stelt hem de vraag of hij zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen. Indien de Staat binnen een termijn van tien dagen zijn instemming niet aan de notaris heeft betekend, is de toewijzing definitief.

4° Wanneer het te koop gestelde eigendom slechts een deel is van het verhuurde goed, is het recht van voorkoop van toepassing op dit deel.

5° In geval van verkoop met miskennis van de rechten van voorkoop van de Staat heeft deze het recht, ofwel in de plaats gesteld te worden van de koper, ofwel van de verkoper een schadevergoeding te eisen ten bedrage van 20% van de verkoopprijs.

In het eerste geval moet de vordering gelijktijdig tegen de verkoper en de eerste koper worden ingesteld, en is de eis

qu'après avoir été inscrite en marge de la transcription de l'acte incriminé et, le cas échéant, en marge de la transcription du dernier titre transcrit.

L'État rembourse à l'acquéreur le prix payé par lui ainsi que les frais de l'acte. Il n'est tenu que des obligations résultant pour l'acquéreur de l'acte authentique de vente et des charges consenties par l'acquéreur que pour autant que ces dernières aient fait l'objet d'inscription ou de transcription avant l'inscription de sa demande.

L'action en retrait et subrogation et l'action en indemnisation se prescrivent, en cas de vente publique, par trois mois à dater de l'adjudication et, en cas de vente de gré à gré, par trois mois à dater de la notification de cette vente à l'État, si une telle notification a eu lieu, et sans cela par deux ans à dater de la transcription de l'acte de vente

En accueillant la demande de subrogation, le juge renvoie les parties pour la passation de l'acte devant le notaire choisi par elles ou devant un notaire nommé d'office, si les parties ne s'accordent pas sur le choix. Les frais de l'acte sont à charge de l'État.

Toute décision rendue sur une action en subrogation sera inscrite à la suite de l'inscription prévue au deuxième alinéa.

6° Les notifications prévues aux dispositions du présent paragraphe doivent, à peine d'inexistence, être signifiées par exploit d'huissier ou par lettre recommandée».

Art. 27

Les articles 1 et 2 de la loi du 31 mai 1923 relative à l'aliénation d'immeubles domaniaux et l'article 87, alinéa 3, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État, ne sont pas applicables au transfert de biens immeubles sous forme de vente, d'apport ou de constitution de droits d'emphytéose, à la société d'investissement à capital fixe immobilière pour la constitution de laquelle l'État belge a publié un avis de marché au *Journal officiel des Communautés européennes* le 17 mars 2006 et au *Bulletin des adjudications* le 21 mars 2006.

eerst ontvankelijk na inschrijving op de kant van de overschrijving van de betwiste akte en in voorkomend geval op de kant van de overschrijving van de laatst overgeschreven titel.

De Staat betaalt aan de koper de prijs terug die deze heeft betaald, alsmede de kosten van de akte. Hij is slechts gehouden tot de verplichtingen die voor de koper voortvloeien uit de authentieke akte van verkoop en tot de lasten waarin de koper heeft toegestemd, voor zover die lasten zijn ingeschreven of overgeschreven voor de inschrijving van zijn eis.

De vordering tot naasting en de indeplaatsstelling en de vordering tot schadeloosstelling verjaren, bij openbare verkoop, door verloop van drie maanden te rekenen van de datum van de toewijzing, en, bij verkoop uit de hand, door verloop van drie maanden te rekenen van de kennisgeving van deze verkoop aan de Staat, indien een dergelijke kennisgeving heeft plaatsgehad, en anders door verloop van twee jaren na de overschrijving van de akte van verkoop.

Ingeval hij de vordering tot indeplaatsstelling inwilligt, verwijst de rechter de partijen voor het verlijden van de akte naar de door hen gekozen notaris of naar een ambtshalve aangewezen notaris, indien de partijen het niet eens zijn over de keuze. De kosten van de akte komen ten laste van de Staat.

Iedere uitspraak op een eis tot indeplaatsstelling wordt ingeschreven achter de inschrijving bedoeld in het tweede lid.

6° De kennisgevingen bepaald in deze paragraaf moeten, op straffe van niet bestaan betekend worden bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij ter post aangetekende brief.»

Art. 27

De artikelen 1 en 2 van de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen en artikel 87, alinea 3, van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, zijn niet van toepassing op de overdracht van onroerende goederen onder de vorm van een verkoop, inbreng of vestiging van rechten van erfpacht, aan de vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal, voor de oprichting waarvan de Staat een opdrachtaankondiging gepubliceerd heeft in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 17 maart 2006 en in het *Bulletin der aanbestedingen* van 21 maart 2006.

TITRE III

AFFAIRES SOCIALES

CHAPITRE PREMIER

Véhicules de société – Cotisation de solidarité

Art. 28

Dans l'article 38, § 3^{quater}, de la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés, remplacé par la loi du 27 décembre 2004 et modifié par les lois du 20 juillet 2005, du 27 décembre 2005 et du ..., sont apportées les modifications suivantes:

1° l'alinéa suivant est inséré entre le deuxième et le troisième alinéa:

«Par «travailleur», il faut entendre toute personne visée par la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs occupée par un employeur, ainsi que les personnes exclues de la loi précitée mais occupée soit dans les liens d'un contrat de travail, soit selon des modalités similaires à celles d'un contrat de travail.»;

2° les alinéas suivants sont insérés entre le quinzième et le seizième alinéa:

«Sans préjudice de l'application des autres sanctions civiles et des dispositions pénales, l'employeur à l'égard duquel il est établi qu'il n'a pas déclaré un ou plusieurs véhicules soumis à la cotisation de solidarité ou qu'il a commis une ou plusieurs fausses déclarations visant à éluder le paiement de la cotisation ou partie de celui-ci, est redevable d'une indemnité forfaitaire dont le montant est égal au double des cotisations éludées et dont le produit est transmis par l'Office national de sécurité sociale à l'O.N.S.S.-gestion globale.

Cette indemnité forfaitaire n'est pas d'application pour la période du 1er janvier 2005 au 31 mars 2006, pour autant que les employeurs aient déclaré les véhicules soumis à la cotisation due en application de la présente disposition et aient versé les montants dus à ce titre pour le 31 mai 2006 au plus tard.

Le ministre des Affaires sociales peut prévoir des délais plus courts ainsi que des modalités particulières d'application pour les catégories d'employeurs du secteur public qu'il détermine.».

Art. 29

L'article 28 produit ses effets le 1er janvier 2005.

TITEL III

SOCIALE ZAKEN

HOOFDSTUK I

Bedrijfsvoertuigen – Solidariteitsbijdrage

Art. 28

In artikel 38, § 3^{quater}, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, vervangen bij de wet van 27 december 2004 en gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2005, van 27 december 2005 en van ... 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het tweede en het derde lid wordt het volgende lid ingevoegd:

«Onder «werknemer» dient te worden verstaan elke persoon bedoeld bij de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders die tewerkgesteld wordt door een werkgever, evenals alle uit de voornoemde wet uitgesloten personen die tewerkgesteld worden in het kader van een arbeidsovereenkomst of in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.»;

2° tussen het vijftiende en het zestiende lid worden de volgende leden ingevoegd:

«Onverminderd de toepassing van de andere burgerlijke sancties en de strafbepalingen, is de werkgever ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet heeft aangegeven of ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere valse aangiften heeft gedaan om de betaling van de bijdrage of een deel ervan te ontduiken, een forfaitaire vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag gelijk is aan het dubbel van de ontdoken bijdragen en waarvan de opbrengst door de Rijksdienst voor sociale zekerheid wordt gestort aan het R.S.Z.-globaal beheer.

Deze forfaitaire vergoeding is niet van toepassing voor de periode van 1 januari 2005 tot 31 maart 2006, voor zover de werkgevers de voertuigen onderworpen aan de bijdrage verschuldigd bij toepassing van deze bepaling ten laatste aangegeven hebben op 31 mei 2006 en de verschuldigde bijdragen gestort hebben tegen dezelfde datum.

De minister van Sociale Zaken kan voorzien in kortere termijnen en bijzondere toepassingsmodaliteiten voor de categorieën van werkgevers uit de openbare sector die Hij bepaalt.».

Art. 29

Artikel 28 heeft uitwerking met ingang vanaf 1 januari 2005.

CHAPITRE II

Lutte contre la fraude aux allocations sociales

Art. 30

Les personnes de droit public visées à l'article 3, 1° et 2°, des lois relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés, coordonnées le 19 décembre 1939, qui sont tenues de verser les prestations familiales à tout ou partie de leur personnel, intègrent dans le répertoire particulier des personnes visé à l'article 6, al.2, 2°, de la loi du 15 janvier 1990 relative à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale, tenu au sein de l'Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés et dénommé «Cadastre des allocations familiales», toutes les données sociales en leur possession correspondant aux types de données devant figurer dans ledit répertoire.

L'intégration et la mise à jour des données sont réalisées par lesdites personnes conformément aux modalités fixées dans le protocole défini par l'Office précité.

Art. 31

L'article 30 entre en vigueur le 1er avril 2007.

CHAPITRE III

Allocations familiales – Délai de prescription

Art. 32

L'article 120*bis* des mêmes lois, inséré par l'arrêté royal n°68 du 10 novembre 1967 et modifié par la loi du 22 février 1998, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 120*bis*. — La répétition des prestations familiales indûment payées ne peut être réclamée après l'expiration d'un délai de 3 ans prenant cours à la date à laquelle le paiement a été effectué.

Outre les causes prévues au Code civil, la prescription est interrompue par la réclamation des paiements indus notifiée au débiteur par lettre recommandée à la poste.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le délai de prescription est porté:

– à 5 ans, si les prestations payées indûment ont été obtenues à la suite de manœuvres frauduleuses ou de déclarations fausses ou sciemment incomplètes;

– à 1 an, si le paiement indu résulte d'une erreur de droit ou d'une erreur matérielle de l'organisme d'allocation familiale et que la personne erronément créditée ne savait pas ou ne devait pas savoir qu'elle n'avait pas ou plus droit, en tout ou en partie, à la prestation versée.»

HOOFDSTUK II

Strijd tegen de uitkeringsfraude

Art. 30

De rechtspersonen bedoeld in artikel 3, 1° en 2° van de wetten op de kinderbijslag voor loonarbeiders gecoördineerd op 19 december 1939, die de gezinsbijslag moeten betalen aan al of een deel van hun personeelsleden, integreren in het bijzonder repertorium van de personen bedoeld in artikel 6, 2° lid, 2° van de wet van 15 januari 1990 betreffende de oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, dat wordt bijgehouden bij de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers en dat «Kadaster van de kinderbijslag» genoemd wordt, alle in hun bezit zijnde sociale gegevens van de types die in het genoemde repertorium opgenomen moeten worden.

De genoemde rechtspersonen voeren de gegevens in en werken ze bij volgens de modaliteiten bepaald in het door genoemde Rijksdienst vastgelegd protocol.

Art. 31

Artikel 30 treedt in werking op 1 april 2007.

HOOFDSTUK III

Kinderbijslag – Verjaringstermijn

Art. 32

Artikel 120*bis* van dezelfde wetten, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 68 van 10 november 1967 en gewijzigd bij de wet van 22 februari 1998, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 120*bis*. — De terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen kan niet geëisd worden na verloop van een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied.

Benevens de redenen waarin is voorzien in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde, door middel van een ter post aangekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

In afwijking van het eerste lid wordt de termijn gebracht op:

– vijf jaar, indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen;

– een jaar, indien de onverschuldigde betaling voortvloeit uit een juridische of een materiële vergissing van de kinderbijslaginstelling en de per vergissing gecrediteerde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen of niet langer recht had op de uitgekeerde bijslag, geheel of gedeeltelijk.»

Art. 33

L'article 9, § 1er, de la loi du 20 juillet 1971 instituant des prestations familiales garanties, remplacé par la loi du 1er juillet 1998, est remplacé par la disposition suivante:

«§ 1er La répétition des prestations familiales garanties indûment payées ne peut être réclamée après l'expiration d'un délai de 3 ans prenant cours à la date à laquelle le paiement a été effectué.

Outre les causes prévues au Code civil, la prescription est interrompue par la réclamation des paiements indus notifiée au débiteur par lettre recommandée à la poste.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le délai de prescription est porté:

– à 5 ans, si les prestations payées indûment ont été obtenues à la suite de manœuvres frauduleuses ou de déclarations fausses ou sciemment incomplètes;

– à 1 an, si le paiement indu résulte d'une erreur de droit ou d'une erreur matérielle de l'organisme d'allocation familiale et que la personne erronément créditée ne savait pas ou ne devait pas savoir qu'elle n'avait pas ou plus droit, en tout ou en partie, à la prestation versée.».

Art. 34

Les dispositions du présent chapitre entrent en vigueur le 1er octobre 2006.

Art. 35

Lorsque l'action a pris naissance avant l'entrée en vigueur du présent chapitre, les nouveaux délais de prescription qu'il institue commencent à courir à dater de son entrée en vigueur. Toutefois, la durée totale du délai de prescription applicable ne peut dépasser celle du délai ancien correspondant.

CHAPITRE IV

Gestion globale et financement alternatif de la sécurité sociale

Section première

Gestion globale

Art. 36

Un montant, fixé par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, est prélevé sur les moyens disponibles auprès de l'Office national de Sécurité sociale - Gestion globale et est attribué comme allocation spécifique à l'Office national de l'Emploi pour le financement de l'accord de coopération relatif à

Art. 33

Artikel 9, § 1, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, vervangen bij de wet van 1 juli 1998, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«§ 1. De terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde gewaarborgde gezinsbijslag kan niet geëisd worden na verloop van een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied.

Benevens de redenen waarin is voorzien in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde, door middel van een ter post aangekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

In afwijking van het eerste lid wordt de verjaringstermijn gebracht op:

– vijf jaar, indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen;

– een jaar, indien de onverschuldigde betaling voortvloeit uit een juridische of een materiële vergissing van de kinderbijslaginstelling en de per vergissing gecrediteerde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen of niet langer recht had op de uitgekeerde bijslag, geheel of gedeeltelijk.».

Art. 34

De bepalingen van dit hoofdstuk treden in werking op 1 oktober 2006.

Art. 35

Wanneer de actie een aanvang nam voor de inwerkingtreding van dit hoofdstuk, dan beginnen de nieuwe verjaringstermijnen ingevoerd door dit hoofdstuk te lopen vanaf de datum van inwerkingtreding ervan. De volledige duur van de verjaringstermijn die van toepassing is mag echter die van de overeenkomstige vroegere termijn niet overschrijden.

HOOFDSTUK IV

Globaal beheer en alternatieve financiering van de sociale zekerheid

Afdeling 1

Globaal beheer

Art. 36

Een bedrag, bepaald bij koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, wordt voorafgenomen op de beschikbare middelen bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid - Globaal beheer en wordt toegekend als bijzondere vergoeding aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor de fi-

l'économie sociale en application de l'article 7, § 1er, alinéa 3, v), de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs.

Section 2

Financement alternatif

Art. 37

L'article 66, § 1er, de la loi-programme du 2 janvier 2001, modifié par les lois du 20 juillet 2001, 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre 2002, 22 décembre 2003, 27 décembre 2004 et 3 juillet 2005, est complété par l'alinéa suivant:

«Le Roi peut majorer le montant du financement alternatif en vue de financer le coût des cellules de mise à l'emploi.»

Art. 38

Dans l'article 66, § 2, de la même loi, modifié par les lois de 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre 2002, 22 décembre 2003, 27 décembre 2004 et 3 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1) le 1° est complété par la phrase suivante:

«Pour l'année 2006, le montant visé dans l'alinéa précédent est augmenté de 700 milliers d'EUR.»;

2) le paragraphe est complété comme suit:

«14° le montant de la majoration visée au § 1er, alinéa 13, destiné à l'O.N.S.S.-gestion globale.»

Art. 39

Dans l'article 66, § 3, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 30 décembre 2001 et modifié par les lois du 22 décembre 2003, 9 juillet 2004 et 11 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° les mots «et 60.988,8 milliers EUR pour les années 2006 à 2009» sont remplacés par les mots «et 149.700,8 milliers d'EUR pour l'année 2006.»;

2° la phrase suivante est ajoutée «Un montant unique de 94.254,4 milliers d'euros sera versé en 2006 à l'Administration de la Trésorerie en provenance de la trésorerie de la gestion financière globale du statut social des travailleurs indépendants; ce montant tiendra lieu d'apurement du solde pour la compensation de la prise en charge par l'État fédéral des dettes dans le régime de la sécurité sociale des travailleurs indépendants conformément à l'article 65 de la loi du 2 janvier 2001 portant des dispositions sociales, budgétaires et diverses.».

nanciering van het samenwerkingsakkoord betreffende de sociale economie met toepassing van artikel 7, § 1, derde lid, v), van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Afdeling 2

Alternatieve financiering

Art. 37

Artikel 66, § 1, van de programmawet van 2 januari 2001, gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2001, 30 december 2001, 2 augustus 2002, 24 december 2002, 22 december 2003, 27 december 2004 en 3 juli 2005, wordt aangevuld met het volgende lid:

«De Koning kan het bedrag van de alternatieve financiering verhogen met het oog op de financiering van de kostprijs van de tewerkstellingscellen.»

Art. 38

In artikel 66, § 2, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2001, 2 augustus 2002, 24 december 2002, 22 december 2003, 27 december 2004 en 3 juli 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1) 1° wordt aangevuld met de volgende zin:

«Voor het jaar 2006 wordt het bedrag bedoeld in het vorige lid verhoogd met 700 duizend EUR.»;

2) de paragraaf wordt aangevuld als volgt:

«14° het bedrag van de verhoging bedoeld in § 1, dertiende lid, bestemd voor de R.S.Z.-globaal beheer.»

Art. 39

In artikel 66, § 3, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 30 december 2001 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003, 9 juli 2004 en 11 juli 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° worden de woorden «en 60.988,8 duizend EUR voor de jaren 2006 tot 2009» vervangen door de woorden «en 149.700,8 duizend EUR voor het jaar 2006.»;

2° wordt de volgende zin toegevoegd: «Een eenmalig bedrag van 94.254,4 duizend euro zal in 2006 vanuit de thesaurie van het globaal financieel beheer van het sociaal statuut der zelfstandigen aan de Administratie van de Thesaurie worden gestort; dat bedrag zal dienen als aanzuivering van het saldo voor de compensatie van de overname door de Federale Staat van de schulden van het stelsel de sociale zekerheid der zelfstandigen overeenkomstig artikel 65 van de wet van 2 januari 2001 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen.»

Art. 40

L'article 66, § 3*bis*, alinéa 3, de la même loi, modifié par la loi du 27 décembre 2004, est complété par la phrase suivante:

«Les montants de 4.120 milliers d'EUR et 50.000 milliers d'EUR sont portés respectivement à 7.920 milliers d'EUR et 75.000 milliers d'EUR pour l'année 2006 et à 11.740 milliers d'EUR et 100.000 milliers d'EUR dès le 1er janvier 2007.»

Art. 41

Dans l'article 66, § 3*sexies*, alinéa 4, du texte néerlandais, de la même loi, inséré par la loi du 23 décembre 2005, les mots «voorafgenomen op de opbrengst van de belasting over de toegevoegde waarde en» sont insérés entre les mots «2.400 duizend euro» et «toegewezen».

Art. 42

Dans l'article 67*bis*, alinéa 3, de la même loi, inséré par la loi du 23 décembre 2005, les mots «1.349.417 milliers d'euros» sont remplacés les mots «1.348.263 milliers EUR».

Art. 43

L'article 88, 1°, de la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations, est rapporté.

CHAPITRE V

INAMI et Gestions Globales

Art. 44

Le produit des contributions des demandeurs destinées à alimenter le fonds provisionnel visé à l'article 191, alinéa 1er, point 15octies de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994 sont versés par l'INAMI aux gestions globales des travailleurs salariés et des travailleurs indépendants.

Par gestion globale des travailleurs salariés et gestion globale des travailleurs indépendants il est entendu respectivement: l'O.N.S.S.-gestion globale, visé à l'article 5, alinéa 1er, 2°, de la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, d'une part et le Fonds pour l'équilibre financier du statut social des travailleurs indépendants visé à l'article 21*bis* de l'arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants d'autre part.

Art. 40

Artikel 66, § 3*bis*, derde lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 27 december 2004, wordt aangevuld met de volgende zin:

«De bedragen 4.120 duizend EUR en 50.000 duizend EUR worden voor het jaar 2006 respectievelijk gebracht op 7.920 duizend EUR en 75.000 duizend EUR en op 11.740 duizend EUR en 100.000 duizend EUR vanaf 1 januari 2007.»

Art. 41

In artikel 66, § 3*sexies*, vierde lid, van de Nederlandse tekst, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «voorafgenomen op de opbrengst van de belasting over de toegevoegde waarde en» ingevoegd tussen de woorden «2.400 duizend euro» en «toegewezen».

Art. 42

In artikel 67*bis*, derde lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «1.349.417 duizend euro» vervangen door de woorden «1.348.263 duizend EUR».

Art. 43

Artikel 88, 1°, van de wet van 23 december 2005 betreffende het generatiepact, wordt ingetrokken.

HOOFDSTUK V

RIZIV en Globale Beheren

Art. 44

De opbrengst van de bijdragen van de aanvragers, bestemd om het provisiefonds bedoeld in artikel 191, eerste lid, punt 15octies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, te spijzen, wordt door het RIZIV gestort aan de globale beheren van de werknemers en van de zelfstandigen.

Onder globaal beheer van de werknemers en globaal beheer van de zelfstandigen worden respectievelijk bedoeld: de R.S.Z.-globaal beheer, bedoeld in artikel 5, eerste lid, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, enerzijds, en het Fonds voor het financieel evenwicht in het sociaal statuut der zelfstandigen, bedoeld in artikel 21*bis* van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, anderzijds.

Le montant total transféré en 2006 est de 79 millions d'euros qui se répartit entre les gestions globales salariés et indépendants pour respectivement 75.768 milliers EUR et 3.232 milliers EUR.

Lorsque sera fait appel au fonds provisionnel tel qu'il est prévu à l'article 191, alinéa 1er, point 15octies il appartiendra aux gestions globales de ré-alimenter celui-ci des montants nécessaires. La clé de répartition de la ré-alimentation du fonds par chaque gestion globale est celle qui découle des montants repris à l'alinéa précédent.

CHAPITRE VI

INAMI et lutte contre les assuétudes

Art. 45

L'article 116, § 2, alinéa 2 de la loi-programme du 22 décembre 2003, modifié par la loi-programme (I) du 27 décembre 2004 est complété par la phrase suivante:

«Dès l'année 2006, un montant annuel de 5 millions EUR est mis à charge du budget des frais d'administration de l'Institut national de l'assurance maladie invalidité pour être destiné au financement d'un fonds de lutte contre les assuétudes.».

CHAPITRE VII

Réductions de cotisations

Section première

Modifications à la loi-programme du 24 décembre 2002 et à la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations

Art. 46

A l'article 336 de la loi-programme du 24 décembre 2002, modifié par la loi du 23 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans le texte néerlandais de l'alinéa 1er, modifié par la loi du 23 décembre 2005, les mots «G1, G2 en G3» sont remplacés par les mots «G1, G2 of G3»;

2° l'alinéa 4 est complété par le mot «EUR».

Art. 47

A l'article 346, de la loi-programme du 24 décembre 2002, remplacé par la loi du 23 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans le texte néerlandais du § 1er, alinéa 1er, les mots «*en op de laatste dag van het kalenderjaar*» sont remplacés par les mots «*en tot de laatste dag van het kwartaal*»;

Het in 2006 totaal overgeschreven bedrag is gelijk aan 79 miljoen euro, dat verdeeld wordt over de globale beheren werknemers en zelfstandigen uit in respectievelijk 75.768 duizend EUR en 3.232 duizend EUR.

Wanneer het provisiefonds bedoeld in artikel 191, eerste lid, punt 15octies wordt aangesproken, moeten de globale beheren dit fonds opnieuw spijzen met de nodige geldmiddelen. De verdeelsleutel voor het spijzen van het fonds met nieuwe geldmiddelen per globaal beheer is die welke voortvloeit uit de in het vorig lid vermelde bedragen.

HOOFDSTUK VI

RIZIV en bestrijding tegen de verslavingen

Art. 45

Artikel 116, § 2, tweede lid van de programmawet van 22 december 2003, gewijzigd bij de programmawet (I) van 27 december 2004 wordt aangevuld met de volgende zin:

«Vanaf het jaar 2006 wordt een jaarlijks bedrag van 5 miljoen EUR ten laste van de begroting voor de administratiekosten van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering gelegd voor de financiering van een fonds tot bestrijding van de verslavingen.».

HOOFDSTUK VII

Bijdrageverminderingen

Afdeling 1

Wijzigingen aan de programmawet van 24 december 2002 en aan de wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact

Art. 46

In artikel 336 van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de Nederlandse tekst van het eerste lid, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «G1, G2 en G3» vervangen door de woorden «G1, G2 of G3»;

2° het vierde lid wordt aangevuld met het woord «EUR».

Art. 47

In artikel 346, van de programmawet van 24 december 2002, vervangen door de wet van 23 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de Nederlandse tekst van § 1, eerste lid, worden de woorden «en op de laatste dag van het kalenderjaar» vervangen door de woorden «en tot de laatste dag van het kwartaal»;

2° au § 1er, alinéa 1er, les mots «où ils atteignent 29 ans» sont remplacés par les mots «qui précède celui au cours duquel ils atteignent 30 ans»;

3° au § 1er, alinéa 3, les mots «visée par cet article» sont remplacés par les mots «visée au présent paragraphe»;

4° au § 1er, alinéa 4 le mot «Elle» est remplacé par les mots «La réduction visée au présent paragraphe».

Art. 48

L'article 78 de la Loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations, est remplacé comme suit:

«Art. 78. — Les articles 74 et 75 entrent en vigueur le 1er juillet 2006. L'article 76 entre en vigueur le 1er avril 2007. L'article 77 entre en vigueur le 1er juillet 2006, à l'exception du §5 qui entre en vigueur le 1er janvier 2007.».

Art. 49

Les articles 46 à 48 entrent en vigueur le 1er juillet 2006.

Section 2

Modification à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944.

Art. 50

L'article 7, § 1^{er bis}, alinéa 7, 2°, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, inséré par la loi-programme du 22 décembre 2003, est abrogé.

Art. 51

L'article 50 produit ses effets le 1er avril 2006.

CHAPITRE VIII

Accord social – Secteurs fédéraux de la santé

Art. 52

Pour l'exécution de l'accord social relatif aux secteurs fédéraux de la santé, qui a été conclu par le gouvernement fédéral en 2005 avec les organisations concernées représentatives des employeurs et des travailleurs, deux fonds sectoriels sont institués, respectivement pour les travailleurs du secteur privé et du secteur public, ainsi que les infirmier(e)s indépendant(e)s à l'ONP.

2° in § 1, eerste lid, worden de woorden «de leeftijd van 29 jaar nog niet bereikt hebben» vervangen door de woorden «dat voorafgaat aan het kwartaal tijdens hetwelk zij de leeftijd van 30 jaar bereiken»;

3° in § 1, derde lid worden de woorden «De in dit artikel» vervangen door de woorden «De in deze paragraaf»;

4° in § 1, vierde lid wordt het woord «Zij» vervangen door de woorden «De in deze paragraaf bedoelde vermindering».

Art. 48

Artikel 78 van de Wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact, wordt vervangen als volgt:

«Art. 78. — De artikelen 74 en 75 treden in werking op 1 juli 2006. Artikel 76 treedt in werking op 1 april 2007. Artikel 77 treedt in werking op 1 juli 2006, met uitzondering van §5 dat in werking treedt op 1 januari 2007.».

Art. 49

De artikelen 46 tot 48 treden in werking op 1 juli 2006.

Afdeling 2

Wijziging aan de besluitwet van 28 december 1944

Art. 50

Artikel 7, § 1bis, zevende lid, 2°, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ingevoegd bij de programmawet van 22 december 2003, wordt opgeheven.

Art. 51

Artikel 50 heeft uitwerking met ingang van 1 april 2006.

HOOFDSTUK VIII

Sociaal akkoord – Federale gezondheidssectoren

Art. 52

Voor de uitvoering van het sociaal akkoord dat betrekking heeft op de federale gezondheidssectoren en dat in 2005 door de federale regering werd gesloten met de betrokken representatieve organisaties van werkgevers en werknemers, worden twee sectorale fondsen gevestigd bij de RVP, respectievelijk voor de werknemers van de private en publieke sector en voor de zelfstandige verpleegkundigen.

En 2006, sont transférés de l'INAMI à l'ONP: 15.580.000 euros pour les travailleurs du secteur privé et du secteur public – 3.420.000 euros pour les infirmier(e)s indépendant(e)s.

CHAPITRE IX

Responsabilité des dirigeants

Art. 53

Dans la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, telle qu'elle a été ultérieurement modifiée, est inséré un article 30quinquies, rédigé comme suit:

«Art. 30quinquies. — § 1er. En cas de non-respect par une société ou une personne morale visée à l'article 17, § 3, de la loi du 27 juin 1921 sur les associations sans but lucratif, les associations internationales sans but lucratif et les fondations, de son obligation de paiement des provisions des cotisations de sécurité sociale dues et/ ou des cotisations de sécurité sociale dues, le ou les dirigeants de la société ou de la personne morale sont solidairement et personnellement tenus au paiement de la totalité provisions et/ ou des cotisations précitées s'il est démontré que l'absence de paiement provient d'une faute commise dans la gestion de la société ou de la personne morale.

Le ou les dirigeants de la société ou de la personne morale peuvent être solidairement et personnellement tenus au paiement de la totalité des cotisations de sécurité sociale, des provisions, majorations, intérêts de retard et de l'indemnité forfaitaire visée à l'article 54bis de l'arrêté royal du 28 novembre 1969 pris en exécution de loi pour autant que la faute visée à l'alinéa précédent ait été commise au cours de la ou des périodes pendant lesquelles le dirigeant a exercé sa fonction au sein de la société ou de la personne morale.

§ 2. En cas d'inobservation répétée par une société ou une personne morale de son obligation de paiement des provisions de cotisations de sécurité sociale et/ou des cotisations de sécurité sociale dues, le défaut de paiement est, sauf opposition, présumé résulter d'une faute de gestion du ou des dirigeants de la société ou de la personne morale.

§ 3. Par inobservation répétée de l'obligation de paiement des provisions et/ou des cotisations de sécurité sociale dues au sens du présent article, on entend:

– soit, en ce qui concerne les cotisations dues trimestriellement, le défaut de paiement relatif à au moins 2 trimestres échus dans une période d'un an;

– soit, pour les provisions dues mensuellement, le défaut de paiement d'au moins trois mois échus lorsque les mois échus se suivent dans le temps ou d'au moins deux mois échus dans une période d'un an.

In 2006 wordt van het RIZIV naar de RVP getransfereerd: 15.580.000 euro voor de werknemers van de private en publieke sector - 3.420.000 euro voor de zelfstandige verpleegkundigen.

HOOFDSTUK IX

Verantwoordelijkheid van de bestuurders

Art. 53

In de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, zoals later gewijzigd, wordt een artikel 30quinquies ingevoegd, luidend als volgt:

«Art. 30quinquies. — § 1. Bij niet-naleving, door een vennootschap of een rechtspersoon bedoeld in artikel 17, § 3, van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, van haar verplichting tot het betalen van de verschuldigde voorschotten op de sociale bijdragen en/ of van de verschuldigde sociale bijdragen, zijn de bestuurder of de bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon persoonlijk en hoofdelijk gehouden tot de betaling van de voormelde voorschotten en/ of bijdragen indien wordt aangetoond dat het gebrek aan betaling uit een fout in het beheer van de vennootschap of van de rechtspersoon voortkomt.

De bestuurder of bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon kunnen hoofdelijk aansprakelijk gesteld worden voor de betaling van het geheel van de sociale bijdragen, voorschotten, bijdrageopslagen, verwijlintersten en de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54bis van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet, voor zover de fout bedoeld in het vorige lid werd begaan in de loop van de periode of periodes tijdens dewelke de bestuurder zijn functies in de vennootschap of in de rechtspersoon heeft uitgeoefend.

§ 2. Bij herhaaldelijke inbreuken, door een vennootschap of een rechtspersoon op zijn of haar verplichting tot het betalen van de verschuldigde voorschotten en/of sociale bijdragen, wordt het gebrek aan betaling, behoudens verzet, verondersteld voort te vloeien uit een bestuursfout van de bestuurder of bestuurders van de vennootschap of van de rechtspersoon.

§ 3. Onder herhaaldelijke inbreuk op de verplichting tot het betalen van de verschuldigde voorschotten en/of sociale bijdragen in de zin van dit artikel, wordt verstaan:

– ofwel, voor de trimestrieel verschuldigde bijdragen, het gebrek aan betaling voor ten minste twee vervallen kwartalen binnen een periode van een jaar;

– ofwel, voor de maandelijks verschuldigde voorschotten, het gebrek aan betaling van ten minste drie vervallen maanden wanneer de vervallen maanden elkaar opvolgen of van ten minsten twee vervallen maanden binnen een periode van een jaar.

§ 4. Pour l'application du présent article, par «dirigeant d'une société ou d'une personne morale», on entend: toute personne qui, en fait ou en droit, a détenu le pouvoir de gérer la société ou la personne morale.

Pour l'application du présent article, le Roi peut exclure certaines personnes du champ d'application de la notion de dirigeant définie à l'alinéa précédent.

§ 5. Sauf dans le cas visé au paragraphe 2, l'organisme chargé de la perception assigne le ou les dirigeants devant le tribunal du travail.

§ 6. En exécution de cet article, l'organisme chargé de la perception peut faire usage des possibilités de recouvrement telles que prévues dans la loi.»

Art. 54

L'article 53 entre en vigueur le jour de la publication de la présente loi au *Moniteur Belge*.

TITRE IV

Dispositions Diverses

CHAPITRE PREMIER

Théâtre royal de La Monnaie

Art. 55

Un article 19*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 19 avril 1963 portant création d'un établissement public nommé Théâtre royal de la Monnaie:

«Art. 19*bis*. — L'État fédéral garantit le respect des obligations existantes en matière de pensions complémentaires du Théâtre Royal de la Monnaie à l'égard de son personnel.»

CHAPITRE II

Intérieur - Modification de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police, confirmé par la loi du 26 avril 2002 relative aux éléments essentiels du statut des membres du personnel des services de police et portant diverses autres dispositions relatives aux services de police

Art. 56

A l'article XII.XI.38, § 1er, de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police, sont apportées les modifications suivantes:

§ 4. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder bestuurder van een vennootschap of van een rechtspersoon verstaan: elke persoon die, in feite of in rechte, de bevoegdheid heeft gehad om de vennootschap of de rechtspersoon te besturen.

De Koning kan, voor de toepassing van dit artikel, bepaalde personen uitsluiten uit het toepassingsgebied van het begrip bestuurder zoals bepaald in vorig lid.

§ 5. De instelling, belast met de invordering, dagvaardt, behalve in het geval bedoeld in § 2, de bestuurder of de bestuurders voor de arbeidsrechtbank.

§ 6. In uitvoering van dit artikel kan de instelling, belast met de invordering, gebruik maken van de invorderingsmogelijkheden zoals voorzien in de wet.»

Art. 54

Artikel 53 treedt in werking op de dag waarop deze wet in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

TITEL IV

DIVERSE BEPALINGEN

HOOFDSTUK I

Koninklijke Muntschouwborg

Art. 55

In de wet van 19 april 1963 tot oprichting van een openbare instelling genaamd Koninklijke Muntschouwborg, wordt een artikel 19*bis* ingevoegd, luidende:

«Art. 19*bis*. — De Federale Staat waarborgt de bestaande verplichtingen die de Koninklijke Muntschouwborg heeft ten aanzien van haar personeel inzake de aanvullende pensioenen.»

HOOFDSTUK II

Binnenlandse Zaken - Wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten

Art. 56

In artikel XII.XI.38, § 1, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° l'alinéa suivant est ajouté entre les alinéas 3 et 4:

«Si un membre du personnel visé à l'alinéa 1er ou à l'alinéa 2 est obligé de quitter son logement suite à une décision de la Régie des Bâtiments ou d'une autre autorité de vendre celui-ci ou de l'utiliser à d'autres fins, un autre logement suffisamment grand en fonction de la composition de famille et situé dans le même arrondissement judiciaire ou à l'endroit où le membre du personnel concerné exerce ses fonctions, doit être attribué à l'intéressé dans les mêmes conditions.»;

2° dans l'alinéa 4, qui devient l'alinéa 5, la première phrase est remplacée comme suit:

«Le bénéfice du logement du membre du personnel qui est inséré ou promu à un grade d'officier, s'éteint, à moins et aussi longtemps qu'en vertu de l'article XII.XI.15, celui-ci bénéficie de l'échelle de traitement M7, auquel cas l'avantage s'éteint au plus tôt le 1er avril 2007.».

Art. 57

L'article 56 produit ses effets le 1er avril 2001.

CHAPITRE III

Défense - Modification de la loi organique du 27 décembre 1990

Art. 58

Au tableau annexé à la loi du 24 décembre 1993 créant des Fonds budgétaires et modifiant la loi organique du 27 décembre 1990, est insérée sous la rubrique 16-2 «Fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de matériels, de matières ou de munitions excédentaires faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense», une clause particulière comme suit:

«Le fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de matériels, de matières ou de munitions excédentaires faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, dispose pour la programmation 2006-2015 d'une autorisation d'engagement.».

Art. 59

Au tableau annexé à la loi du 24 décembre 1993 créant des Fonds budgétaires et modifiant la loi organique du 27 décembre 1990, est insérée sous la rubrique 16-3 «Fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de biens immeubles faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense», une clause particulière comme suit:

1° tussen het derde en het vierde lid wordt het volgende lid ingevoegd:

«Indien een in het eerste of tweede lid bedoeld personeelslid verplicht wordt zijn logement te verlaten wegens een beslissing van de Regie der Gebouwen of een andere overheid om het logement te verkopen of voor andere doeleinden te gebruiken, wordt hem aan dezelfde voorwaarden een ander logement aangeboden, dat voldoende groot is volgens de gezinssamenstelling en dat in hetzelfde gerechtelijk arrondissement of in dat waar het betrokken personeelslid werkzaam is, gelegen is.»;

2° in het vierde lid, dat het vijfde lid wordt, wordt de eerste zin vervangen als volgt:

«Het voordeel van de vrije inwoning van het personeelslid dat wordt ingeschaald in of wordt bevorderd tot een graad van officier, vervalt, tenzij en voor zolang het krachtens artikel XII.XI.15 de loonschaal M7 geniet; in dit laatste geval vervalt het voordeel ten vroegste op 1 april 2007.».

Art. 57

Artikel 56 heeft uitwerking met ingang van 1 april 2001.

HOOFDSTUK III

Landsverdediging - Wijziging van de organieke wet van 27 december 1990

Art. 58

In de tabel gevoegd bij de wet van 24 december 1993 tot oprichting van begrotingsfondsen en tot wijziging van de organieke wet van 27 december 1990, wordt onder de rubriek 16-2 «Fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van overtollig geworden materieel, waren en munitie die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwd patrimonium» een bijzondere bepaling ingevoegd als volgt:

«Het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van overtollig geworden materieel, waren en munitie die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwd patrimonium beschikt voor de programmatie 2006-2015 over een vastleggingsmachtiging.».

Art. 59

In de tabel gevoegd bij de wet van 24 december 1993 tot oprichting van begrotingsfondsen en tot wijziging van de organieke wet van 27 december 1990, wordt onder de rubriek 16-3 «Fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van onroerende goederen die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwd patrimonium» een bijzondere bepaling ingevoegd als volgt:

«Le fonds de remploi des recettes provenant de l'aliénation de biens immeubles faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, dispose pour la programmation 2006-2015 d'une autorisation d'engagement.».

CHAPITRE IV

Politique scientifique

Art. 60

Dans le tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires, la rubrique 32/5 – SPF ECONOMIE, PME, CLASSES MOYENNES ET ENERGIE, Fonds pour l'exploration et l'exploitation des ressources minérales et autres ressources non vivantes de la mer territoriale et du plateau continental de la Belgique, la troisième colonne, «Nature des dépenses autorisées», est complétée par:

«5° dépenses en application de l'article 5, § 2, de l'Accord de coopération entre l'État fédéral et la Région flamande concernant la recherche sur l'influence des activités d'exploration et d'exploitation sur le Plateau continental de la Belgique sur les dépôts de sédiments et l'environnement marin.».

CHAPITRE V

Classes moyennes - BIRB

Art. 61

Un deuxième alinéa est ajouté à l'article 17 de l'arrêté royal du 4 août 1996 fixant les règles pour le fonctionnement du Bureau d'Intervention et de Restitution belge:

«Par dérogation à l'alinéa précédent, un montant égal à 10% des dépenses de fonctionnement est prélevé sur les bénéfices nets de l'année 2005 en inscrit au budget du BIRB pour l'année 2006 à titre de financement des coûts de la réalisation de la norme ISO/IEC17799.».

CHAPITRE VI

Pensions - La «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen»

Art. 62

L'arrêté royal du 28 décembre 2005 réglant la reprise des obligations de pension de la «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen» est confirmé avec effet à la date de son entrée en vigueur.

«Het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van onroerende goederen die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium beschikt voor de programmatie 2006-2015 over een vastleggingsmachtiging.».

HOOFDSTUK IV

Wetenschapsbeleid

Art. 60

In de tabel die gevoegd is bij de organieke wet van 27 december 1990 houdende de oprichting van begrotingsfondsen, rubriek 32/5 – FOD ECONOMIE, KMO, MIDDENSTAND EN ENERGIE, Fonds voor de exploratie en exploitatie van minerale en andere niet-levende bronnen van de territoriale zee en het Belgisch continentaal plat, de derde kolom, «Aard van de toegestane uitgaven», wordt aangevuld met:

«5° uitgaven krachtens artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest betreffende het onderzoek naar de invloed van de exploratie- en exploitatieactiviteiten op het Belgisch continentaal plat op de sedimentafzettingen en op het maritieme milieu.».

HOOFDSTUK V

Middenstand - BIRB

Art. 61

Er wordt in artikel 17 van het Koninklijk besluit van 4 augustus 1996 tot vaststelling van de regels voor de werking van het Belgisch Interventie- en restitutie bureau een tweede lid ingevoegd:

«In afwijking van het vorige lid wordt een bedrag gelijk aan 10% van de werkingsuitgaven afgenomen van de netto-winsten van het jaar 2005 en ingeschreven op de begroting van het BIRB voor het jaar 2006 ter financiering van de kosten van de realisatie van de ISO/IEC 17799 norm inzake informatiebeveiliging.».

HOOFDSTUK VI

Pensioenen - Het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen

Art. 62

Het koninklijk besluit van 28 december 2005 tot overname van de pensioenverplichtingen van het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen wordt bekrachtigd met ingang van de dag van zijn inwerkingtreding.

CHAPITRE VII

Environnement

Art. 63

Dans le tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires est insérée dans la sous-rubrique 25-1 Fonds destiné au financement de la politique fédérale des émissions de gaz à effet de serre sous la «Nature des dépenses autorisées» après le point 5° un alinéa, rédigé comme suit:

«Dans les limites des crédits budgétaires, l'octroi de subventions par événement d'un montant maximum de 500 euros pour des événements de formation et d'information sur les changements climatiques, conformément aux conditions fixées par le Roi.».

CHAPITRE VIII

Entreprises publiques

Art. 64

L'arrêté royal du 28 décembre 2005 relatif à la reprise des obligations de pension de la SNCB-Holding par l'État belge est confirmé avec effet à la date de son entrée en vigueur.

HOOFDSTUK VII

Leefmilieu

Art. 63

In de tabel gevoegd bij de organieke wet van 27 december 1990 houdende oprichting van begrotingsfondsen wordt in subrubriek 25-1 Fonds bestemd voor de financiering van het federale beleid ter reductie van de emissies van broeikasgassen onder de «Aard van de toegestane uitgaven» na het punt 5° een lid ingevoegd, luidend als volgt:

«Binnen de perken van de begrotingskredieten toekenning van toelagen per evenement van maximum 500 euro voor voorlichtings- en vormingsevenementen over het thema klimaatverandering overeenkomstig de voorwaarden bepaald door de Koning.».

HOOFDSTUK VIII

Overheidsbedrijven

Art. 64

Het koninklijk besluit van 28 december 2005 betreffende de overname van de pensioenverplichtingen van de NMBS-Holding door de Belgische Staat wordt bekrachtigd met ingang van de dag van zijn inwerkingtreding.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 40.372/1/2/3/4

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, première, deuxième, troisième et quatrième chambre, saisi par le Premier Ministre, le 2 mai 2006, d'une demande d'avis, dans un délai de cinq jours ouvrables, sur un avant projet de «loi-programme», a donné le 4 mai 2006 (première et troisième chambre) et 8 mai 2006 (deuxième et quatrième chambre) l'avis suivant:

Suivant l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, inséré par la loi du 4 août 1996, et remplacé par la loi du 2 avril 2003, la demande d'avis doit spécialement indiquer les motifs qui en justifient le caractère urgent.

La lettre s'exprime en ces termes:

«Het inroepen van de hoogdringendheid wordt algemeen gemotiveerd door het feit dat de bepalingen van het voorontwerp, in zijn geheel genomen, uitvoering geven aan de beslissingen genomen in het kader van de Begrotingscontrole 2006. Deze beslissingen werden formeel genomen en goedgekeurd op de Ministerraad van 31 maart 2006.»

Pour un certain nombre de dispositions de l'avant-projet, le Conseil d'État n'aperçoit cependant pas la raison pour laquelle il n'a pas pu être saisi d'une demande d'avis à rendre dans les trente jours ⁽¹⁾.

Il est rappelé que l'obligation de la motivation pertinente de l'urgence résulte d'une disposition légale expresse. Selon le vœu du législateur, elle permet un examen ordonné des projets par la section de législation et évite de multiplier les dérogations à l'ordre normal de cet examen.

Par ailleurs, si la technique de la loi-programme offre, en ce qui concerne la discussion au Parlement, certains avantages, il n'en demeure pas moins qu'elle implique également des effets fâcheux. Le Conseil d'État est en effet tenu, conformément à l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, de limiter son avis aux points les plus essentiels. La célérité avec laquelle il est ainsi procédé entraîne une perte substantielle de la qualité de la législation, ce qui nécessite d'ailleurs souvent le recours a posteriori à une législation correctrice.

Dans un délai aussi bref, le Conseil d'État n'a donc pas pu consacrer au projet toute l'attention requise et ne peut donc garantir que l'avis donné répond aux exigences de qualité que le Gouvernement et le Parlement sont en droit d'attendre de la section de législation. Or, cette contribution juridique est un

⁽¹⁾ Ainsi en va-t-il, notamment, de certaines dispositions du Titre II («Finances»: responsabilité des dirigeants; mesures anti-abus de droit en matière de taxe sur la valeur ajoutée; garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux) qui auraient mérité un examen plus approfondi de la part de la section de législation du Conseil d'État.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
Nr. 40.372/1/2/3/4

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste, tweede, derde en vierde kamer, op 2 mei 2006 door de Eerste Minister verzocht hem, binnen een termijn van vijf werkdagen, van advies te dienen over een voorontwerp van «programmawet», heeft op 4 mei 2006 (eerste en derde kamer) en 8 mei 2006 (tweede en vierde kamer) het volgende advies gegeven:

Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ingevoegd bij de wet van 4 augustus 1996 en vervangen bij de wet van 2 april 2003, moeten in de adviesaanvraag in het bijzonder de redenen worden aangegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het onderhavige geval luidt de motivering in de brief met de adviesaanvraag als volgt:

«Het inroepen van de hoogdringendheid wordt algemeen gemotiveerd door het feit dat de bepalingen van het voorontwerp, in zijn geheel genomen, uitvoering geven aan de beslissingen genomen in het kader van de Begrotingscontrole 2006. Deze beslissingen werden formeel genomen en goedgekeurd op de Ministerraad van 31 maart 2006.»

Voor een aantal bepalingen van het voorontwerp ziet de Raad van State echter niet in om welke reden hij niet verzocht is om binnen dertig dagen een advies uit te brengen ⁽¹⁾.

Er wordt aan herinnerd dat de verplichting om het verzoek om spoedbehandeling op een relevante wijze te motiveren, voortvloeit uit een uitdrukkelijke wettelijke bepaling. Volgens de wil van de wetgever voorziet deze bepaling in een volgorde voor het onderzoek van de onderwerpen door de afdeling wetgeving en maakt ze het mogelijk te voorkomen dat van de normale volgorde van dit onderzoek te veel wordt afgeweken.

Bovendien biedt de techniek van de programmawet weliswaar sommige voordelen voor de bespreking in het Parlement, wat niettemin belet dat er eveneens nadelen aan verbonden zijn. De Raad van State is er immers toe gehouden, overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, om zijn advies tot de meest essentiële punten te beperken. De haast waarmee aldus wordt gehandeld, heeft een aanzienlijk verlies van de kwaliteit van de wetgeving tot gevolg, waardoor trouwens a posteriori vaak met reparatiewetgeving moet worden gewerkt.

Binnen zo een korte tijdsspanne heeft de Raad van State dus geen volle aandacht kunnen wijden aan het ontwerp en kan hij bijgevolg niet waarborgen dat het gegeven advies beantwoordt aan de kwaliteitseisen die de Regering en het Parlement van de afdeling wetgeving terecht mogen verwachten.

⁽¹⁾ Dit is inzonderheid het geval met sommige bepalingen van titel II («Financiën»: aansprakelijkheid van bestuurders; anti-misbruikmaatregelen inzake de belasting over de toegevoegde waarde; verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingooderen), die een grondiger onderzoek door de afdeling wetgeving van de Raad van State hadden verdiend.

élément qui participe au fonctionnement harmonieux de l'État de droit ⁽²⁾.

En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, la section de législation s'est limitée à l'examen de la compétence de l'auteur de l'acte, du fondement juridique ⁽³⁾ ainsi que de l'accomplissement des formalités prescrites.

*
* *

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, tel qu'il est remplacé par la loi du 2 avril 2003, la section de législation limite son examen au fondement juridique du projet, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, le projet appelle les observations ci-après.

TITRE Ier - DISPOSITION GÉNÉRALE

Le Titre Ier n'appelle aucune observation.

TITRE II - FINANCES

Chapitre 1er - Réforme de certaines dispositions en matière de procédure fiscale

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 2 - Responsabilité des dirigeants

Article 14

1. Aux termes de l'article 270 du CIR, sont redevables du précompte professionnel les personnes physiques ou morales qui paient ou attribuent, notamment, des rémunérations.

L'article 86 de l'arrêté d'exécution du CIR rend en outre redevables du précompte professionnel

⁽²⁾ Voir, à ce sujet, le courrier du secrétaire du Conseil des ministres du 15 mars 2005 dans lequel a été communiqué au Premier Président du Conseil d'État le contenu de l'accord dégagé entre le Premier Ministre, les Présidents de la Chambre des représentants et du Sénat, ainsi que les présidents de la majorité et les Membres du gouvernement chargés des relations avec la Chambre des représentants et le Sénat, au sujet «des demandes d'avis sur les avant-projets de lois-programme dans un délai de cinq jours».

⁽³⁾ S'agissant d'un texte de loi, il peut être admis que l'on entende par fondement juridique la conformité aux normes supérieures.

Deze juridische bijdrage is namelijk een element dat bijdraagt aan de harmonische werking van de rechtsstaat ⁽²⁾.

Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot het onderzoek van de rechtsgrond ⁽³⁾, van de bevoegdheid van de steller van de handeling, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*
* *

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals het is vervangen bij de wet van 2 april 2003, beperkt de afdeling wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het ontwerp, de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat deze drie punten betreft, geeft het ontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

TITEL I - ALGEMENE BEPALING

Bij deze titel zijn geen opmerkingen te maken.

TITEL II - FINANCIEN

Hoofdstuk 1 - Hervorming van sommige bepalingen inzake de fiscale procedure

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 2 - Aansprakelijkheid van bestuurders

Artikel 14

1. Luidens artikel 270 van het WIB is de bedrijfsvoorheffing verschuldigd door natuurlijke personen of rechtspersonen die onder meer bezoldigingen betalen of toekennen.

Volgens artikel 86 van het besluit tot uitvoering van het WIB moeten

⁽²⁾ Zie wat dit betreft de briefwisseling van de secretaris van de Ministerraad van 15 maart 2005 waarin aan de Eerste Voorzitter van de Raad van State de inhoud is medegedeeld van het akkoord dat is bereikt tussen de Eerste Minister, de Voorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers en die van de Senaat, alsmede de voorzitters van de meerderheidsfracties en de Regeringsleden die belast zijn met de betrekkingen met de Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat, in verband met de verzoeken om advies binnen een termijn van vijf dagen over de wetsontwerpen van programmawet.

⁽³⁾ Aangezien het om een wettekst gaat, kan worden aangenomen dat men onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaat.

«toutes les personnes qui, à quelque titre que ce soit, assurent totalement ou partiellement la direction ou l'administration de sociétés, association, établissement ou organisme sans personnalité juridique».

En ce qu'elle vise les sociétés, cette disposition ne concerne que les sociétés «sans personnalité juridique». Si elle visait les sociétés dotées de la personnalité juridique, elle serait contraire à la loi en vigueur et ne pourrait recevoir application, car elle sortirait des limites de la délégation de pouvoir contenue dans l'article 271 du CIR.

En rendant, à certaines conditions, les dirigeants des sociétés dotées de la personnalité juridique et de certaines personnes morales sans but lucratif solidairement responsables du précompte professionnel dû par ladite société ou personne morale, l'article 442ter en projet constitue donc une innovation.

2. On peut se demander si cette innovation est nécessaire.

En effet, sous le régime actuel, il est unanimement admis que les administrateurs et gérants de sociétés qui commettent une faute aquilienne, autre qu'une simple faute de gestion, dans le cadre de l'exercice de leurs fonctions, peuvent être tenus personnellement responsables vis-à-vis des tiers auxquels cette faute a causé préjudice. Ce principe a été récemment consacré par la Cour de cassation dans un arrêt du 20 juin 2005 (n° C.03.0105.F), conformément à une doctrine unanime ⁽⁴⁾.

Certes, cette responsabilité vis-à-vis des tiers ne s'étend pas aux simples fautes de gestion qui n'engagent la responsabilité des administrateurs que vis-à-vis de la société (Code des sociétés, article 527).

Par ailleurs, cette responsabilité n'est pas solidaire, sauf s'il s'agit d'une infraction aux dispositions du Code des sociétés ou des statuts (Code des sociétés, article 528).

En outre, l'article 530 du Code des sociétés prévoit qu'en cas de faillite et d'insuffisance de l'actif d'une société anonyme et s'il est établi qu'une faute grave et caractérisée dans leur chef a contribué à la faillite, tout administrateur ou ancien administrateur, ainsi que toute autre personne qui a effectivement détenu le pouvoir de gérer la société, peuvent être déclarés personnellement obligés, avec ou sans solidarité, de

⁽⁴⁾ J. Van Ryn, Principes de droit commercial, I, 1954, nos 612 et 613, p. 397; Ch. Resteau, A. Benoit-Moury et A. Grégoire, Traité des sociétés anonymes, t. II, 3e éd., 1982, nos 968 à 978, pp. 211-221; P. Van Ommeslaghe et X. Dieux, «Examen de jurisprudence (1979 à 1990) - Les sociétés commerciales», R.C.J.B., 1993, pp. 781-787, n° 128; J. Ronse et J. Lievens, «L'administration des sociétés, la responsabilité des administrateurs et gérants après la faillite», in Les sociétés commerciales, 1985, Bruxelles, pp. 189-213, nos 4 à 20; P.-A. Foriers, «Aspects de la représentation en matière contractuelle», in Les obligations contractuelles, 2000, Bruxelles, pp. 264-266, nos 36 et 37.

«alle personen die geheel of ten dele, uit welken hoofde ook, de leiding of het beheer van vennootschappen, verenigingen, instellingen of lichamen zonder rechtspersoonlijkheid waarnemen» de bedrijfsvoorheffing storten».

Doordat in deze bepaling sprake is van vennootschappen, heeft ze alleen op vennootschappen «zonder rechtspersoonlijkheid» betrekking. Indien hierin sprake zou zijn van vennootschappen met rechtspersoonlijkheid, zou ze in strijd zijn met de van kracht zijnde wet en zou ze geen toepassing kunnen vinden, daar ze zou vallen buiten de grenzen van de bevoegdheidsoverdracht die in artikel 271 van het WIB is vervat.

Het ontworpen artikel 442ter betekent dus een innovatie, doordat daarin, onder bepaalde voorwaarden, de bestuurders van vennootschappen met rechtspersoonlijkheid en van sommige rechtspersonen zonder winstoogmerk hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de betaling van de bedrijfsvoorheffing die door de genoemde vennootschap of rechtspersoon verschuldigd is.

2. De vraag rijst of deze innovatie noodzakelijk is.

In de huidige regeling wordt immers algemeen aanvaard dat bestuurders en zaakvoerders van vennootschappen die in de uitoefening van hun functie een aquiliaanse fout maken, die geen tekortkoming in het bestuur is, persoonlijk aansprakelijk kunnen worden gesteld jegens derden aan wie deze fout schade heeft berokkend. Dit beginsel is onlangs bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 20 juni 2005 (nr. C.03.0105.F), overeenkomstig de rechtsleer, die unaniem is ⁽⁴⁾.

Deze aansprakelijkheid tegenover derden strekt zich weliswaar niet uit tot de loutere tekortkomingen in het bestuur, waarvoor de bestuurders slechts jegens de vennootschap aansprakelijk zijn (Wetboek van vennootschappen, artikel 527).

Bovendien is dit geen hoofdelijke aansprakelijkheid, behalve indien het gaat om een overtreding van de bepalingen van het Wetboek van vennootschappen of van de statuten (Wetboek van vennootschappen, artikel 528).

Daarenboven bepaalt artikel 530 van het Wetboek van vennootschappen dat indien bij faillissement van de naamloze vennootschap de schulden de baten overtreffen, bestuurders of gewezen bestuurders, alsmede alle andere personen die ten aanzien van de zaken van de vennootschap werkelijke bestuursbevoegdheid hebben gehad, persoonlijk en al dan niet hoofdelijk aansprakelijk kunnen worden verklaard voor

⁽⁴⁾ J. Van Ryn, Principes de droit commercial, I, 1954, nrs. 612 en 613, blz. 397; Ch. Resteau, A. Benoit-Moury en A. Grégoire, Traité des sociétés anonymes, boekdeel II, 3e uitgave, 1982, nr. 968 tot 978, blz. 211-221; P. Van Ommeslaghe en X. Dieux, «Examen de jurisprudence (1979 tot 1990) - Les sociétés commerciales», RCJB, 1993, blz. 781-787, nr. 128; J. Ronse en J. Lievens, «L'administration des sociétés, la responsabilité des administrateurs et gérants après la faillite», in Les sociétés commerciales, 1985, Brussel, blz. 189-213, nrs. 4 tot 20; P.-A. Foriers, «Aspects de la représentation en matière contractuelle», in Les obligations contractuelles, 2000, Brussel, blz. 264-266, nrs. 36 en 37.

tout ou partie des dettes sociales à concurrence de l'insuffisance de l'actif. La même règle est applicable en principe aux gérants de SPRL (Code des sociétés, art. 265).

L'exposé des motifs indique que, sous le régime actuel, la responsabilité des dirigeants à l'égard du fisc a été retenue en cas

«de faute grave et caractérisée telle que:

– la poursuite d'une activité déficitaire au mépris des intérêts des créanciers;

– le non paiement des charges fiscales ou sociales comme mode de financement délibérément choisi par les dirigeants d'entreprise;

– le défaut d'aveu de faillite dans le mois de la cessation persistante des paiements et de l'ébranlement du crédit ...»⁽⁵⁾.

Le Conseil d'État n'aperçoit pas pour quelle raison la responsabilité des administrateurs serait régie par des règles plus sévères à l'égard du fisc (solidarité) qu'à l'égard des autres créanciers auxquels leur faute cause un dommage.

3. Au cas où l'auteur du projet estimerait devoir maintenir l'article 442ter du CIR en projet malgré l'observation qui précède, celui-ci devrait être entièrement revu, notamment sur les points suivants.

Paragraphe 1er

Il convient de préciser que la loi du 27 juin 1921 a été modifiée par la loi du 2 mai 2002.

Il faut écrire «sont solidairement responsables du manquement» au lieu de: «sont solidairement tenus du paiement du précompte professionnel». Le paragraphe 4 se réfère d'ailleurs, comme l'exposé des motifs, à une «responsabilité solidaire».

Il y a lieu de préciser la notion de «faute commise dans la gestion de la société ou de la personne morale», en excluant les fautes de gestion qui n'engagent la responsabilité des dirigeants que vis-à-vis de leur mandant (Code des sociétés, article 527).

Paragraphe 4

Dans la version française, les mots «recouvert au chef de la société» doivent être remplacés par les mots «recouvré à charge de la société».

⁽⁵⁾ Projet d'exposé des motifs, p. 11.

het geheel of een deel van de schulden van de vennootschap tot het beloop van het tekort, indien komt vast te staan dat een door hen begane, kennelijk grove fout heeft bijgedragen tot het faillissement. Dezelfde regel is in principe van toepassing op zaakvoerders van BVBA's (Wetboek van vennootschappen, artikel 265).

In de memorie van toelichting wordt aangegeven dat in de huidige regeling bestuurders jegens de fiscus aansprakelijk kunnen worden gesteld in geval van:

«kennelijke grove fouten:

– het voortzetten van een verlieslatende activiteit ten koste van de belangen van de schuldeisers;

– de niet-betaling van de fiscale of sociale lasten als bewust gekozen financieringsmiddel door de bedrijfsleiders;

– de afwezigheid van de aangifte tot faillietverklaring binnen de maand na de staking van betalingen en het wankelen van het krediet; ...»⁽⁵⁾.

Het is de Raad van State niet duidelijk om welke reden de aansprakelijkheid van bestuurders jegens de fiscus (hoofdelijkheid) strenger zou worden geregeld dan tegenover de andere schuldeisers aan wie hun fout schade berokkent.

3. Ingeval de steller van het ontwerp van mening zou zijn dat het ontworpen artikel 442ter van het WIB moet worden gehandhaafd, ondanks de opmerking die voorafgaat, zou dit artikel volledig moeten worden herzien, inzonderheid wat de volgende punten betreft.

Paragraaf 1

Er dient te worden gepreciseerd dat de wet van 27 juni 1921 gewijzigd is bij de wet van 2 mei 2002.

Men schrijve «zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de tekortkoming» in plaats van «zijn hoofdelijk gehouden tot de betaling van de voorheffing». In paragraaf 4 is trouwens sprake van een «hoofdelijke aansprakelijke schuldenaar», terwijl in de memorie van toelichting sprake is van een «hoofdelijke aansprakelijkheid».

Het is noodzakelijk het begrip «fout in het beheer van de vennootschap of van de rechtspersoon» te preciseren, door de tekortkomingen in het bestuur uit te sluiten waarvoor bestuurders alleen jegens hun opdrachtgever aansprakelijk kunnen worden gesteld (Wetboek van vennootschappen, artikel 527).

Paragraaf 4

In de Franse tekst dienen de woorden «recouvert au chef de la société» te worden vervangen door de woorden «recouvré à charge de la société».

⁽⁵⁾ Ontwerp van memorie van toelichting, blz. 11.

Le Conseil d'État n'aperçoit pas pourquoi le recouvrement, non seulement à charge du dirigeant mais également à charge de la société ou de la personne morale ne peut avoir lieu avant l'expiration du délai d'un mois prévu par cet article.

Par ailleurs, le texte paraît impliquer qu'il incombe aux dirigeants «de démontrer que le non-paiement ne peut être attribué à une faute de gestion», alors qu'en principe, en vertu du paragraphe 1er, la charge de la preuve incombe à l'administration (sous réserve de l'exception prévue par le paragraphe 2).

Paragraphe 5

Il faudrait préciser qu'il s'agit du ou des dirigeants auxquels le manquement à l'obligation de payer le précompte professionnel est imputable.

Ainsi, dans une société anonyme, le paiement des rémunérations, les déclarations au précompte professionnel et le paiement de celui-ci relèvent de la gestion journalière: la responsabilité des manquements doit donc être limitée aux délégués à la gestion journalière, à moins que ces manquements n'aient été autorisés par le conseil d'administration, auquel cas seulement tous les administrateurs qui ont pris part à cette décision seront solidairement responsables.

Paragraphe 6

Cette disposition, dans laquelle le premier mot de la version française doit se lire «Sauf» au lieu de «Seul», concerne la procédure de mise en œuvre de la responsabilité du dirigeant.

Celle-ci devrait être organisée de manière plus complète: au premier stade, il faut évidemment que l'administration enrôle le précompte professionnel impayé à charge de la société ou de la personne morale, suivant la procédure prévue par le Code des impôts sur les revenus.

Ce n'est que si le précompte enrôlé n'est pas payé par le débiteur principal que l'État, représenté par le receveur (et non le receveur lui-même, comme le prévoit le texte) doit assigner le ou les dirigeants.

Ceux-ci ne sont pas commerçants, de sorte que l'assignation doit être portée devant le tribunal de première instance et non devant le tribunal de commerce.

Le Conseil d'État n'aperçoit pas pourquoi cette procédure ne s'appliquerait pas dans le cas prévu par le paragraphe 2, comme le prévoit le début du paragraphe 6.

Article 15

L'article 93^{undecies} C du Code de la TVA en projet appelle, *mutatis mutandis*, les mêmes observations que l'article 442ter du CIR en projet.

Het is de Raad van State niet duidelijk om welke reden het verhaal, niet alleen ten laste van de bestuurder, maar eveneens ten laste van de vennootschap of de rechtspersoon, niet mag plaatshebben vóór het verstrijken van de termijn van een maand waarin dit artikel voorziet.

De tekst lijkt overigens te impliceren dat bestuurders behoren «aan te tonen dat de niet-betaling niet te wijten is aan een fout in het beheer», terwijl in principe krachtens paragraaf 1 de bewijslast ligt bij het bestuur (onder voorbehoud van de uitzondering bepaald in paragraaf 2).

Paragraaf 5

Er dient te worden aangegeven dat het gaat om de bestuurder of bestuurders aan wie het tekortkomen aan de verplichting tot het betalen van bedrijfsvoorheffing te wijten is.

Zo behoren in een naamloze vennootschap de betaling van bezoldigingen, het aangeven van bedrijfsvoorheffing en de betaling ervan tot het dagelijks bestuur: de aansprakelijkheid voor tekortkomingen dient dus beperkt te zijn tot de personen aan wie het dagelijks bestuur is opgedragen, tenzij aan deze tekortkomingen een machtiging door de raad van bestuur ten grondslag ligt, in welk geval alleen alle bestuurders die deze beslissing mee hebben genomen hoofdelijk aansprakelijk zijn.

Paragraaf 6

Deze bepaling, waarin het eerste woord van de Franse versie «Sauf» in plaats van «Seul» moet zijn, betreft de procedure voor het aansprakelijk stellen van de bestuurder.

Deze procedure zou vollediger geregeld moeten worden: in een eerste fase dient de administratie der belastingen vanzelfsprekend de niet betaalde bedrijfsvoorheffing ten laste van de vennootschap of de rechtspersoon in het kohier op te nemen, volgens de procedure bepaald bij het Wetboek van de Inkomstenbelastingen.

Slechts indien de ingekohierde bedrijfsvoorheffing niet is betaald door de hoofdschuldenaar, dagvaardt de Staat, vertegenwoordigd door de ontvanger (en niet de ontvanger zelf, zoals in de tekst staat), de bestuurder of bestuurders.

Dezen zijn geen handelaars, zodat dagvaarding voor de rechtbank van eerste aanleg, en niet voor de rechtbank van koophandel, moet geschieden.

De Raad van State ziet niet in waarom deze procedure niet van toepassing zou zijn in het geval waarin paragraaf 2 voorziet, zoals staat aan het begin van paragraaf 6.

Artikel 15

Het ontworpen artikel 93^{undecies} C van het BTW-Wetboek geeft *mutatis mutandis* aanleiding tot dezelfde opmerkingen als het ontworpen artikel 442ter van het WIB.

En outre, il y a une grande différence entre l'hypothèse où la société ou la personne morale ne paie pas dans le délai légal le précompte professionnel qu'elle a retenu sur les rémunérations et qui constituent donc un élément de rémunération des travailleurs et l'hypothèse où la société ou la personne morale ne paie pas au Trésor la TVA due conformément à sa déclaration, alors que ses factures n'ont peut-être pas été payées par ses clients.

Chapitre 3 - Taxe sur la valeur ajoutée Mesure anti-abus de droit

Observation préliminaire

Dans la notification de la séance du Conseil des ministres du 28 avril 2006, on peut lire que:

«Le Groupe de travail de coordination de la politique concerné est chargé, en concertation commune avec les acteurs concernés, d'élaborer une disposition à insérer dans ce chapitre, assurant de manière décisive que les assujettis de bonne foi sont déchargés de cette responsabilité.

Cette disposition sera soumise au Conseil du 5 mai 2006, en même temps que l'avant-projet de loi portant des dispositions diverses urgentes.»

Il découle de ce qui précède que les articles examinés seront vraisemblablement encore complétés par une disposition nouvelle.

Si tel est le cas, celle-ci devra être soumise à l'avis motivé de la section de législation du Conseil d'État.

Articles 17, 19 à 21

1. À la suite de l'arrêt de la Cour de Justice des Communautés européennes du 21 février 2006 en cause Halifax plc et autres contre Commissioners of Customs & Excise qui a décidé que la sixième directive européenne relative au système commun de la TVA s'oppose au droit de l'assujetti de déduire la TVA acquittée en amont lorsque les opérations fondant ce droit sont constitutives d'une pratique abusive, le projet abroge l'article 59, § 3, du Code de la TVA (article 19, 2° du projet).

Cet article, introduit par la loi-programme du 27 décembre 2005, avait étendu à la TVA la disposition de l'article 344, § 1er, du CIR selon laquelle, en résumé, n'est pas opposable à l'administration la qualification juridique donnée par les parties à un acte ou à des actes distincts réalisant une même opération lorsque cette qualification a pour seul but d'éviter l'impôt.

Le projet remplace cette disposition, qui était déjà appelée dans la pratique «disposition anti-abus», par un nouveau ré-

Bovendien bestaat er een groot verschil tussen het geval waarin de vennootschap of de rechtspersoon niet binnen de wettelijke termijn bedrijfsvoorheffing betaalt die ze op de bezoldigingen hebben ingehouden en die dus een element van de bezoldiging van de werknemers vormt, en het geval waarin de vennootschap of de rechtspersoon aan de Schatkist niet de BTW betaalt die overeenkomstig hun aangifte verschuldigd is, terwijl hun klanten misschien niet hun facturen hebben betaald.

Hoofdstuk 3 - Belasting over de toegevoegde waarde Anti-misbruikmaatregel

Voorafgaande opmerking

In de notificatie van de vergadering van de Ministerraad van 28 april 2006, staat het volgende:

«De betrokken Werkgroep Beleidscoördinatie wordt ermee belast om, in gezamenlijk overleg met de betrokken actoren, in dit hoofdstuk een bepaling in te voegen die ertoe strekt om op sluitende wijze te verzekeren dat bona fide belastingplichtigen van deze aansprakelijkheid worden ontheven.

Deze bepaling zal worden voorgelegd aan de Raad op 5 mei 2006, samen met het voorontwerp van wet houdende diverse dringende bepalingen.»

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de onderzochte artikelen waarschijnlijk nog zullen worden aangevuld met een nieuwe bepaling.

Indien dit het geval is, moet deze nieuwe bepaling met het oog op een beredeneerd advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State worden voorgelegd.

Artikelen 17 en 19 tot 21

1. Het ontwerp heft artikel 59, § 3, van het BTW-Wetboek (artikel 19, 2°, van het ontwerp) op, naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 21 februari 2006 in zake Halifax plc en anderen tegen Commissioners of Customs & Excise, waarbij besloten is dat de zesde Europese richtlijn betreffende de gemeenschappelijke BTW-regeling zich verzet tegen het recht van een belastingplichtige om de voorbelasting af te trekken indien de transacties waarop dit recht is gebaseerd een misbruik vormen.

Dit artikel, dat is ingevoegd bij de programmawet van 27 december 2005, had de bepaling van artikel 344, § 1, van het WIB, volgens hetwelk, samengevat, de juridische kwalificatie door de partijen gegeven aan een akte alsook aan afzonderlijke akten die een zelfde verrichting tot stand brengen, wanneer die kwalificatie tot doel heeft de belasting te ontwijken, aan de administratie der directe belastingen niet kan worden tegengeworpen, uitgebreid tot de BTW.

Het ontwerp vervangt deze bepaling, die in de praktijk reeds «anti misbruikmaatregel» werd genoemd, door een nieuwe

gime inspiré de l'arrêt précité de la Cour européenne: c'est l'objet des articles 17 et 19 à 21 du projet.

2. Les dispositions du projet s'écartent cependant sur plusieurs points des règles dégagées par l'arrêt de la Cour européenne du 21 février 2006.

1° Cet arrêt décide que la sixième directive «s'oppose au droit de l'assujetti de déduire la TVA acquittée en amont lorsque les opérations fondant ce droit sont constitutives d'une pratique abusive».

Il convient de retenir l'expression «pratique abusive» plutôt que l'expression «abus de droit» définie dans l'article 1er, § 10, du Code de la TVA en projet. L'abus de droit a un sens précis en droit privé qui ne se confond pas avec ce dont il est question ici.

2° De plus, alors que l'arrêt ne prive l'assujetti, en cas de pratique abusive, que du droit de déduire la taxe en amont, l'article 1er, § 10, en projet vise, de manière plus générale, «l'obtention d'un avantage fiscal» (encore que les articles 20 et 21 du projet ne visent que le droit à déduction).

Selon le projet d'exposé des motifs,

«(...) les pratiques abusives condamnées (par le projet) qui tendent à l'obtention d'un avantage fiscal ne se limitent pas à celles qui ont pour but une déduction. Il peut s'agir également de la réduction d'une obligation. Ainsi, sera considéré par exemple comme un abus la situation dans laquelle un opérateur économique invite ses fournisseurs à adresser ses factures pour livraison de biens ou de services, qui sont en réalité destinés à lui-même, à un établissement stable à l'étranger afin d'éviter de devoir payer une taxe qu'il ne pourrait porter en déduction en tout ou en partie (usage abusif des règles de localisation des opérations), ou la situation dans laquelle un opérateur économique effectue des opérations visées à l'article 44, § 3, 4° à 10° du Code de la TVA (opérations exonérées avec un impact négatif sur le montant des taxes en amont qui peuvent être portées en déduction), adresse et facture à une personne établie en dehors de la Communauté afin de bénéficier d'un droit de déduction plus important, alors que le véritable client des prestations est établi à l'intérieur de la Communauté (usage abusif de l'article 45, § 1er, 4°, du Code de la TVA)»⁽⁶⁾.

Les abus décrits paraissent pouvoir être atteints par la théorie de la simulation et ne justifient pas une extension de la notion de pratique abusive au-delà des limites tracées par l'arrêt de la Cour européenne.

⁽⁶⁾ Texte français corrigé d'après le texte néerlandais de l'exposé des motifs.

regeling die geïnspireerd is op het voormelde arrest van het Europees Hof: hierover handelen de artikelen 17 en 19 tot 21 van het ontwerp.

2. De bepalingen van het ontwerp wijken echter op verschillende punten af van de regels die uit het arrest van het Europees Hof van 21 februari 2006 naar voren komen.

1° In dit arrest wordt besloten dat de zesde richtlijn «zich verzet tegen het recht van een belastingplichtige om de voorbelasting af te trekken indien de transacties waarop dit recht is gebaseerd een misbruik vormen».

De term «misbruik» verdient de voorkeur boven de term «rechtsmisbruik», die omschreven is in het ontworpen artikel 1, § 10, van het BTW Wetboek. Rechtsmisbruik heeft een welbepaalde betekenis in het privaatrecht, die niet verward mag worden met datgene waarvan hier sprake is.

2° Bovendien wordt bij het arrest aan de belastingplichtige in geval van misbruik alleen het recht ontzegd om de voorbelasting af te trekken, terwijl het ontworpen artikel 1, § 10, meer algemeen betrekking heeft op «het verkrijgen van een fiscaal voordeel» (hoewel de artikelen 20 en 21 van het ontwerp alleen op het recht op aftrek betrekking hebben).

In de memorie van toelichting staat het volgende:

«(...) de (door het ontwerp) veroordeelde misbruiken die ertoe strekken een belastingvoordeel te verkrijgen zijn trouwens niet beperkt tot deze die een aftrek tot doel hebben. Het kan eveneens gaan om het verminderen van een verplichting. Zo zal bijvoorbeeld als misbruik worden beschouwd, de situatie waarbij een ondernemer die zijn leveranciers verzoekt om facturen voor leveringen van goederen of diensten, die eigenlijk voor hemzelf bestemd zijn, aan een vaste inrichting buiten het land te richten, ten einde te vermijden dat men een bedrag aan belasting zou moeten betalen dat men niet of slechts gedeeltelijk in aftrek zou kunnen brengen (onrechtmatig gebruik van de regels inzake de plaatsbepaling) of de situatie waarbij een ondernemer die handelingen verricht bedoeld in art. 44, § 3, 4° tot 10° van het BTW-Wetboek (vrijgestelde handelingen met een negatieve impact op het bedrag van voorbelasting dat in aftrek kan worden gebracht) facturen uitreikt aan een persoon gevestigd buiten de Gemeenschap ten einde een hoger recht op aftrek te kunnen genieten, terwijl de eigenlijke afnemer van de prestaties binnen de Gemeenschap is gevestigd (onrechtmatig gebruik van artikel 45, § 1, 4, van het BTW-Wetboek)»⁽⁶⁾.

De omschreven misbruiken lijken bestreden te kunnen worden via de theorie van de simulatie en rechtvaardigen geen uitbreiding van de notie misbruik tot buiten de grenzen die door het arrest van het Europees Hof gesteld zijn.

⁽⁶⁾ Wat de Franse tekst aangaat, die is gecorrigeerd op basis van de Nederlandse tekst van de memorie van toelichting.

3° L'arrêt de la Cour européenne décide en outre que:

«(...) lorsque l'existence d'une pratique abusive a été constatée, les opérations impliquées doivent être redéfinies de manière à rétablir la situation telle qu'elle aurait existé en l'absence des opérations constitutives de cette pratique abusive».

Cette partie du dispositif de l'arrêt est expliquée dans les motifs 93 à 98 de l'arrêt, qui soulignent que la constatation de l'existence d'une pratique abusive ne doit pas conduire à une sanction et que si l'administration fiscale est habilitée à demander avec effet rétroactif le remboursement des sommes déduites pour chaque opération pour laquelle le droit à déduction a été exercé de manière abusive, elle doit également en soustraire toute taxe ayant grevé une opération effectuée en aval, taxe dont l'assujetti concerné était artificiellement redevable.

Contrairement à ce qu'indique le projet d'exposé des motifs, le point 3 du dispositif de l'arrêt ne se résume pas à

«(...) l'application normale du principe qui veut que les impôts ne tiennent compte ni des apparences ni des fictions, mais se fondent sur la réalité, de sorte que l'administration s'attache à rectifier la situation fiscale de l'assujetti concerné en rejetant les avantages fiscaux que celui-ci a retirés des opérations en cause»⁽⁷⁾.

Les opérations constitutives de pratiques abusives sont des opérations réelles, dont l'assujetti accepte toutes les conséquences, et non des opérations simulées qui pourraient être considérées comme des apparences ou des fictions. Quant au principe selon lequel les impôts se fondent sur la réalité, la Cour de cassation a précisé qu'il s'agit des réalités juridiques⁽⁸⁾.

Si l'on veut se conformer à la jurisprudence de la Cour européenne, on ne peut donc se dispenser d'une disposition explicite consacrant la troisième partie du dispositif de l'arrêt.

3. Eu égard aux observations qui précèdent, le Conseil d'État propose de ne traiter des pratiques abusives, à l'instar de la Cour européenne, qu'à propos du droit à déduction, par exemple dans un nouvel article 49*bis* qui pourrait être rédigé comme suit:

«L'assujetti ne peut déduire la TVA acquittée en amont lorsque les opérations fondant ce droit sont constitutives d'une pratique abusive.

Il y a pratique abusive lorsque les opérations en cause permettent d'obtenir un avantage fiscal dont l'octroi serait contraire à l'objectif des dispositions du présent Code et des arrê-

⁽⁷⁾ Exposé des motifs, pp. 15 et 16.

⁽⁸⁾ Cass. 29 janvier 1988, *Pas.*, 1988, I, 633.

3° In het arrest van het Europees Hof wordt daarenboven besloten dat:

«(...) Wanneer een misbruik is vastgesteld, moeten de in het kader daarvan verrichte transacties zo worden geherdefinieerd dat de situatie wordt hersteld zoals zij zou zijn geweest zonder de transacties die dit misbruik vormen».

Dit gedeelte van het dictum van het arrest wordt uiteengezet in de overwegingen 93 tot 98 van het arrest, waarin onderstreept wordt dat de vaststelling van een misbruik niet moet leiden tot een sanctie en dat de belastingadministratie, ofschoon ze met terugwerkende kracht nabetaling mag vorderen van de afgetrokken bedragen voor elke transactie waarvoor het recht op aftrek is misbruikt, eveneens elke belasting daarvan moet aftrekken die op een in een later stadium verrichte transactie heeft gedrukt, welke belasting de betrokken belastingplichtige artificieel verschuldigd was.

In tegenstelling tot wat is aangegeven in het ontwerp van memorie van toelichting, kan punt 3 van het dictum van het arrest niet worden samengevat tot

«(...) de normale toepassing van het principe volgens hetwelk inzake belastingen geen rekening wordt gehouden met schijn en ficties maar dat wordt uitgegaan van de realiteit, in de zin dat de administratie zich tot taak stelt de fiscale situatie van de betrokken belastingplichtige te herzien door de fiscale voordelen te verwerpen die deze laatste bekomen heeft door de handelingen in kwestie»⁽⁷⁾.

De transacties die misbruiken vormen, zijn reële transacties, waarvan de belastingplichtige alle gevolgen aanvaardt, en geen gesimuleerde transacties die als schijn of fictie zouden kunnen worden beschouwd. In verband met het beginsel dat inkomstenbelastingen op de grondslag van werkelijke gegevens moeten worden geheven, heeft het Hof van Cassatie gepreciseerd dat het om juridische werkelijkheden gaat⁽⁸⁾.

Om de rechtspraak van het Europees Hof in acht te nemen, is dus een uitdrukkelijke bepaling vereist waarin het derde gedeelte van het dictum van het arrest wordt opgenomen.

3. Gelet op de voorgaande opmerkingen, stelt de Raad van State voor om in navolging van het Europees Hof alleen van misbruiken te spreken in verband met het recht op aftrek, bijvoorbeeld in een nieuw artikel 49*bis*, dat als volgt zou kunnen worden geredigeerd:

«De belastingplichtige mag de voorbelasting niet aftrekken wanneer de transacties waarop dit recht is gebaseerd een misbruik vormen.

Er is sprake van misbruik wanneer de betrokken transacties het mogelijk maken een belastingvoordeel te verkrijgen waarvan de toekenning in strijd is met het doel van de bepa-

⁽⁷⁾ Memorie van toelichting, blz. 15 en 16.

⁽⁸⁾ Cass. 29 januari 1988, Arresten van het Hof van Casatie van 1987(88), blz. 676.

tés pris pour son exécution et qu'il est établi qu'elles ont pour but essentiel l'obtention de cet avantage fiscal.

Lorsque l'existence d'une pratique abusive est établie, les opérations constitutives de cette pratique doivent être redéfinies de manière à rétablir la situation, tant à l'égard des taxes déduites que des taxes dues, telle qu'elle aurait existé si l'assujetti n'avait pas recouru à cette pratique».

Si cette proposition est adoptée, il y aura lieu d'y adapter l'article 19, 1° et l'article 21 de l'avant projet en remplaçant les termes «abus de droit» par les termes «pratique abusive».

Article 18

1. L'article 51 du Code de la TVA indique par qui la taxe est due.

L'article 51*bis*, § 1er, indique un certain nombre de cas exceptionnels dans lesquels le co-contractant de la personne qui est redevable de la taxe est solidairement tenu avec celle-ci au paiement de la taxe.

L'article 18 de l'avant projet ajoute à cet article 51*bis* un paragraphe 4 dont l'alinéa 1er dispose:

«Tout assujetti qui, au moment où il a effectué une opération, savait ou devait savoir que la taxe n'a pas été payée ou ne sera pas payée dans la chaîne des opérations, est solidairement tenu d'acquitter la taxe avec la personne qui en est redevable en vertu de l'article 51, § 1er et 2°. (La finale de cet article doit évidemment se lire comme suit: «est tenu solidairement avec la personne qui en est redevable en vertu de l'article 51, § 1er et 2, d'acquitter la taxe»).

2. Bien que cette disposition figure dans un chapitre intitulé «TVA. Mesure anti-abus de droit», elle ne présente aucun rapport avec la «mesure anti-abus de droit» instituée par les articles 17, 19 à 21 de l'avant projet.

Il ressort tant du texte de l'article 51*bis*, § 4, en projet que de l'exposé des motifs que cette disposition s'inspire des conclusions de l'avocat général Poyares-Maduro du 7 décembre 2005 devant la Cour européenne de Justice dans l'affaire C-384/04 en cause Commissioners of Customs & Excise contre Federation of Technological Industries (ci après «la Fédération») à laquelle l'exposé des motifs se réfère implicitement.

Dans cette affaire, la Cour de Justice a été saisie sur renvoi préjudiciel de la Court of Appeal du Royaume-Unis concernant notamment l'article 21-3 de la sixième directive européenne relative au système commun de la TVA, qui dispose que les États membres peuvent prévoir qu'une personne autre que celle qui est redevable de la taxe en vertu des

linges van dit Wetboek en met de besluiten vastgesteld ter uitvoering ervan, en wanneer aangetoond wordt dat het hoofdoel ervan erin bestaat dit belastingvoordeel te verkrijgen.

Wanneer een misbruik is vastgesteld, moeten de transacties die misbruik opleveren ze worden geherdefinieerd dat de situatie wordt hersteld zoals zij zou zijn geweest indien de belastingplichtige zich niet aan dit misbruik schuldig zou hebben gemaakt, zowel te aanzien van de afgetrokken belastingen als ten aanzien van de verschuldigde belastingen» .

Indien dit voorstel wordt aanvaard, dient daarin artikel 19, 1°, en 21 van het voorontwerp te worden aangepast door het woord «rechtsmisbruik» te vervangen door het woord «misbruik».

Artikel 18

1. In artikel 51 van het BTW-Wetboek staat wie de belasting verschuldigd is.

In artikel 51*bis*, § 1, staan een aantal buitengewone gevallen waarin de medecontractant van de schuldenaar van de belasting met deze hoofdelijk gehouden is tot voldoening van de belasting.

Bij artikel 18 van het voorontwerp wordt in dat artikel 51*bis* een paragraaf 4 ingevoegd waarvan het eerste lid luidt als volgt:

«Elke belastingplichtige die op het tijdstip waarop hij een handeling heeft verricht, wist of moest weten dat de belasting niet werd of zal worden betaald in de ketting van de handelingen, is hoofdelijk gehouden de belasting te voldoen met de persoon die er krachtens artikel 51, § 1 en 2 schuldenaar van is.» (Het einde van dit artikel moet uiteraard gelezen worden als volgt: «is met de persoon die er krachtens artikel 51, § 1 en 2, schuldenaar van is, hoofdelijk gehouden de belasting te voldoen»).

2. Deze bepaling staat in een hoofdstuk met als opschrift «BTW. Anti-misbruikmaatregel», maar vertoont geen enkel verband met de «anti-misbruikmaatregel» ingesteld bij de artikelen 17 en 19 tot 21 van het voorontwerp.

Zowel uit de tekst van het ontworpen artikel 51*bis*, § 4, als uit de memorie van toelichting blijkt dat deze bepaling gebaseerd is op de conclusie van advocaat-generaal Poyares-Maduro van 7 december 2005 in de zaak C-384/04 bij het Europees Hof van Justitie, in zake Commissioners of Customs & Excise t./ Federation of Technological Industries (hierna «de Federatie» genoemd), waarnaar impliciet wordt verwezen in de memorie van toelichting.

In die zaak is het Hof van Justitie op prejudiciële verwijzing door het Court of Appeal van het Verenigd Koninkrijk geadeerd meer bepaald omtrent artikel 21-3 van de zesde Europese richtlijn betreffende het gemeenschappelijke BTW-systeem, luidens hetwelk de lidstaten kunnen bepalen dat een andere persoon dan degene die krachtens de leden 1 en 2 van dat

paragraphes 1er et 2 de cet article est solidairement tenue d'acquitter la taxe.

La haute juridiction britannique était saisie d'un recours tendant à l'annulation de dispositions d'une loi britannique de 2003 pour contrariété à cette disposition de la directive. Elle soumettait à la Cour de Justice une question préjudicielle relative notamment à l'interprétation de cet article 21-3 pour lui permettre d'apprécier la conformité des dispositions de la loi britannique au droit communautaire.

Les dispositions litigieuses de la loi britannique instituaient une «responsabilité solidaire des opérateurs d'une chaîne d'approvisionnement lorsque la taxe est impayée». Elle s'appliquait seulement à certains types de biens (téléphones et tout autre équipement fabriqué ou adapté en vue d'un usage lié à la téléphonie ou aux télécommunications, ordinateurs et tout autre équipement fabriqué ou adapté en vue d'un usage lié aux ordinateurs ou aux systèmes informatiques) dans le cas où la livraison de pareils biens a été faite à un assujetti et où, au moment de la livraison, celui-ci «savait ou avait de bonnes raisons de soupçonner» que tout ou partie de la TVA due pour cette livraison, ou pour toute autre livraison antérieure ou ultérieure de ces biens, resterait impayée. En pareil cas, la loi en question permet à l'administration d'adresser à cet assujetti un avis indiquant le montant de la TVA en souffrance et cet avis a pour effet que cet assujetti est tenu de payer cette somme solidairement avec le redevable. La loi précise qu'une personne est présumée, sauf preuve contraire, avoir de justes motifs de soupçonner que tout ou partie de la TVA due pour la livraison ou pour toute autre livraison antérieure ou ultérieure resterait impayée lorsque le prix exigé d'elle pour les biens considérés était inférieur au prix le plus faible qu'elle pouvait raisonnablement s'attendre à payer pour ces biens sur le marché, ou était inférieur au prix exigé pour toute livraison antérieure de ces mêmes biens.

La Court of Appeal avait soumis notamment à la Cour de Justice les questions suivantes:

«(...) l'article 21-3 (de la sixième directive) permet-il aux États membres de prévoir que toute personne peut être solidairement tenue d'acquitter la taxe avec toute personne qui en est tenue en vertu de l'article 21, § 1 ou 2, sous la seule réserve des principes généraux du droit communautaire, à savoir qu'une telle mesure doit être objectivement justifiée, rationnelle, proportionnée et garantir la sécurité juridique?

Si la réponse (à cette question) est négative, quelles sont les limites, autres que celles imposées par les principes généraux susmentionnés, à la compétence conférée par l'article 21-3?»

La Fédération soutenait notamment, devant la Cour de Justice, que l'article 21-3 ne donne aux États membres le pouvoir d'imposer une responsabilité solidaire que dans les cas où l'article 21, §§ 1er et 2, définit des paires d'individus susceptibles d'être rendus solidairement responsables.

artikel tot voldoening van de belasting is gehouden, hoofdelijk verplicht is de belasting te voldoen.

Het hoge Britse gerechtshof was geadieerd omtrent een beroep tot nietigverklaring van bepalingen van een Britse wet van 2003, omdat deze in strijd zouden zijn met die bepaling van de richtlijn. Het heeft het Hof van Justitie een prejudiciële vraag voorgelegd, meer bepaald aangaande de interpretatie van dat artikel 21-3, zodat het kon nagaan of de bepalingen van de Britse wet in overeenstemming waren met het communautaire recht.

De omstreden bepalingen van de Britse wet voerden een «Joint and several liability of traders in supply chain where tax unpaid» in. Deze was alleen van toepassing op bepaalde soorten goederen (telefoons en iedere andere uitrusting die vervaardigd of aangepast was met het oog op een gebruik dat te maken had met telefonie of telecommunicatie, computers en iedere andere uitrusting die vervaardigd of aangepast was met het oog op een gebruik dat te maken had met computers of computersystemen) ingeval die goederen geleverd werden bij een belastingplichtige en deze, op het tijdstip van de levering, «knew or had reasonable grounds to suspect» dat een deel van of alle BTW verschuldigd voor die levering, of voor iedere andere vroegere of latere levering van die goederen, onbetaald zou blijven. In dat geval biedt de betrokken wet de administratie de mogelijkheid die belastingplichtige een bericht toe te sturen met het nog te betalen BTW-bedrag; dat bericht heeft tot gevolg dat die belastingplichtige met de schuldenaar van de belasting hoofdelijk verplicht is dat bedrag te betalen. In de wet staat dat iemand, tot bewijs van het tegendeel, geacht wordt gegronde redenen te hebben om te vermoeden dat een deel of alle BTW verschuldigd voor de levering of voor iedere vroegere of latere levering onbetaald zou blijven, wanneer de prijs die hem gevraagd wordt voor de betrokken goederen lager was dan de laagste prijs die hij redelijkerwijze kon verwachten voor die goederen op de markt, of lager was dan de prijs gevraagd voor iedere vroegere levering van diezelfde goederen.

De Court of Appeal had het Hof van Justitie meer bepaald de volgende vragen voorgelegd:

«Machtigt artikel 21-3 (van de zesde richtlijn) (...) de lidstaten te bepalen dat iemand hoofdelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de betaling van belasting die krachtens artikel 21, leden 1 of 2, is verschuldigd door een ander persoon, onder het enkele voorbehoud van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht, namelijk dat een dergelijke maatregel objectief gerechtvaardigd, rationeel en evenredig moet zijn en de rechtszekerheid moet respecteren?

Indien (deze) vraag ontkennend wordt beantwoord, welke andere grenzen dan die welke voortvloeien uit de genoemde algemene beginselen zijn er dan aan de bij artikel 21-3 verleende bevoegdheid?»

De Federatie voerde vóór het Hof van Justitie onder meer aan dat artikel 21-3 de lidstaten alleen de bevoegdheid verleent een hoofdelijke aansprakelijkheid op te leggen in de gevallen waarin artikel 21, leden 1 en 2, paren van individuen vaststelt die hoofdelijk aansprakelijk gehouden kunnen worden.

Dans ses conclusions précitées, l'avocat général a proposé à la Cour de répondre comme suit à ces questions préjudicielles:

«L'article 21-3 de la sixième directive (1/4) permet aux États membres de prévoir que toute personne peut être solidairement tenue d'acquitter la TVA avec toute personne qui en est redevable en vertu de l'article 21, § 1 ou 2, de cette même directive, sous réserve des principes généraux du droit communautaire, tels que le principe de proportionnalité et le principe de sécurité juridique».

«À la lumière de ces principes, une personne peut être solidairement tenue au paiement de la TVA si, au moment où elle a effectué l'opération, elle savait ou aurait dû savoir que la TVA ne serait pas payée dans la chaîne d'approvisionnement. À cet égard, les autorités fiscales nationales peuvent se fonder sur des présomptions, à condition qu'elles soient réfragables et qu'elles découlent de circonstances indiquant la réalisation d'une fraude à la TVA que les opérateurs peuvent être censés connaître ou dont on peut raisonnablement exiger qu'ils s'informent» (conclusions précitées, n° 39).

Dans les motifs sur lesquels il fonde cette conclusion, l'avocat général rappelle

«(...) que le principe de sécurité juridique exige que les mesures adoptées en vertu de l'article 21-3, soient certaines et leur application prévisible pour les justiciables et que le principe de proportionnalité exige qu'elles soient adaptées à l'objectif visé. Dans la présente affaire, la juridiction nationale devra trouver un juste équilibre entre la nécessité d'assurer le recouvrement de la TVA et l'intérêt de garantir qu'une opération normale ne soit pas rendue déraisonnablement difficile par la menace d'une responsabilité pour le non paiement d'une TVA due par un tiers» (n°s 24 et 25).

L'avocat général émet l'avis que pour déterminer si la personne tenue solidairement avec le redevable de la TVA «aurait raisonnablement dû savoir», au moment où elle a effectué l'opération en cause, que la TVA resterait impayée dans la chaîne d'approvisionnement, l'administration peut se fonder sur des présomptions d'une telle connaissance. Dès lors,

«(...) les présomptions de fraude à la TVA doivent découler de circonstances indiquant une telle fraude et dont on peut raisonnablement s'attendre à ce que les opérateurs aient eu connaissance. Les États membres peuvent imposer aux opérateurs une obligation de vigilance et une obligation de s'informer sur les origines des marchandises dont ils font le commerce. Toutefois, cette obligation ne doit pas constituer une charge trop lourde pour les opérateurs qui prennent les précautions nécessaires pour être en état de croire de bonne foi à la licéité de toutes leurs opérations» (n° 28).

«L'appréciation du régime de présomption institué par (la loi britannique) à la lumière de ces critères doit être laissée à la juridiction nationale, à laquelle il appartient de juger si les dispositions et la pratique nationale en cause sont compatibles avec le droit communautaire» (n° 31).

In de voornoemde conclusie heeft de advocaat-generaal het Hof voorgesteld als volgt op de prejudiciële vragen te antwoorden:

«Article 21(3) of the Sixth (...) Directive (...) permits Member States to provide that any person may be made jointly and severally liable for payment of VAT with any person who is made so liable by Article 21(1) or (2) of the same directive, subject to the general principles of Community law, such as the principle of proportionality and the principle of legal certainty.»

«In light of these principles, a person may be held jointly and severally liable for payment of VAT when, at the time he effected the transaction, he knew or ought to have known that VAT would go unpaid in the supply chain. In this respect, the national tax authorities may rely on presumptions, provided that these presumptions are rebuttable and that they arise from circumstances, indicative of the occurrence of VAT fraud, which traders may be expected to know or reasonably be required to inform themselves of» (voornoemde conclusie, nr. 39).

In de motieven waarop hij deze conclusie steunt, wijst de advocaat-generaal op het volgende:

«(...) the principle of legal certainty requires measures adopted under Article 21(3) (...) to be unequivocal and their application to be predictable for those who are subject to it, while the principle of proportionality requires measures to be appropriate in view of the aim which they seek to achieve. In the present context, the national court will have to strike a balance between the need to ensure the collection of VAT and the interest in ensuring that regular trade is not rendered unreasonably difficult by the threat of liability for the non-payment of VAT owed by another» (nrs. 24 en 25).

De advocaat-generaal brengt het advies uit dat de administratie, om uit te maken of een persoon die hoofdelijk aansprakelijk is met de BTW-plichtige «reasonably ought to have known», op het tijdstip waarop hij de betrokken transactie heeft verricht, dat de BTW onbetaald zou blijven in de bevoorradingsketen, zich mag baseren op vermoedens. Bijgevolg

«(...) presumptions of VAT fraud must arise from circumstances, indicative of VAT fraud, of which traders may reasonably be expected to have acquired knowledge. Member States may impose a duty on traders to be vigilant and to inform themselves as to the background of the goods in which they are trading. However, this duty must not place too heavy a burden on traders who take the necessary precautions to ensure that they are trading in good faith» (nr. 28).

«The appraisal of the system of presumptions contained in (the British law) in light of these criteria must be left to the national court, whose task it is to review whether the national rules and practice at issue are compatible with Community law» (nr. 31).

En effet, comme l'a rappelé l'avocat général au début de ses conclusions, lorsqu'elle est saisie d'une question préjudicielle sur pied de l'article 231 du Traité, la Cour est incompétente pour se prononcer sur la conformité des dispositions nationales au droit communautaire: le rôle de la Cour se limite à donner une interprétation du droit communautaire permettant à la juridiction nationale de juger de cette conformité (n° 13).

Ces conclusions expriment l'avis de l'avocat général sur la question préjudicielle soumise à la Cour de Justice, qui n'a pas encore statué.

3. Sans attendre l'arrêt de la Cour, le projet propose d'insérer dans l'article 51*bis*, § 4, alinéa 1er, une disposition qui s'inspire étroitement de la conclusion précitée de l'avocat général, sans tenir compte des restrictions que comporte cet avis.

Le texte proposé par le projet est en outre beaucoup plus général et moins précis que le texte de la loi britannique sur laquelle portait la question préjudicielle.

Dans ces conditions, si le législateur veut éviter le risque que la conformité au droit communautaire de la disposition qu'il adoptera soit contestée devant les cours et tribunaux comme l'a été la loi britannique et que le pouvoir judiciaire refuse l'application de cette disposition en vertu du principe de la suprématie du droit communautaire, il serait sage qu'il attende, avant de légiférer en la matière, l'arrêt de la Cour de Justice.

C'est ce qu'a fait le législateur, sur la proposition du Gouvernement, lorsqu'il a voté l'article 128 de la loi-programme du 27 décembre 2005 qui a introduit, dans l'article 59 du Code de la TVA un paragraphe 3, abrogé par le présent projet, qui a étendu à la TVA la disposition dite «anti-abus» de l'article 344, § 1er, du CIR: l'exposé des motifs du projet de loi soulignait qu'à l'époque, on attendait un arrêt de principe de la Cour de Justice des Communautés européennes en matière d'usage abusif des dispositions du droit communautaire organisant le système commun de la TVA dans une affaire où les conclusions de l'avocat général avaient déjà été publiées. L'exposé des motifs annonçait que dans la mesure où la Cour de Justice ferait siennes ces conclusions, cet arrêt⁽⁹⁾ donnerait lieu au dépôt d'un projet de loi modifiant le Code de la TVA, ce qui est l'objet des autres dispositions du chapitre II de l'avant-projet à l'examen.

Le Conseil d'État recommande de faire preuve de la même prudence dans le cas présent et d'omettre, dès lors, l'article 18 du projet en attendant l'arrêt de la Cour de Justice.

⁽⁹⁾ Voir l'arrêt Halifax du 21 février 2006, précité.

Zoals de advocaat-generaal immers gesteld heeft aan het begin van zijn conclusie, is het Hof, wanneer het geadieerd wordt omtrent een prejudiciële vraag op basis van artikel 231 van het Verdrag, niet bevoegd om zich uit te spreken over de vraag of de nationale bepalingen in overeenstemming zijn met het communautaire recht: de taak van het Hof is beperkt tot het geven van een interpretatie van het communautaire recht op basis waarvan de nationale rechterlijke instanties over die overeenstemming kunnen oordelen (nr. 13).

Die conclusie geeft het advies weer van de advocaat-generaal met betrekking tot de prejudiciële vraag die voorgelegd is aan het Hof van Justitie, dat zich nog niet heeft uitgesproken.

3. Zonder dat gewacht is op het arrest van het Hof, wordt in het ontwerp voorgesteld om in artikel 51*bis*, § 4, eerste lid, een bepaling op te nemen die nauw aansluit bij de voornoemde conclusie van het advies van de advocaat-generaal, zonder rekening te houden met de beperkingen die dat advies met zich meebrengt.

De tekst die wordt voorgesteld bij het ontwerp is bovendien veel algemener en minder precies dan de tekst van de Britse wet waarop de prejudiciële vraag betrekking had.

Bijgevolg zou het, indien de wetgever wil voorkomen dat bij de hoven en rechtbanken een geschil wordt aangespannen waarbij betwist wordt dat de bepaling die hij zal uitvaardigen in overeenstemming is met het communautaire recht, zoals dat geschied is voor de Britse wet, en dat de rechterlijke macht weigert die bepaling toe te passen krachtens het beginsel van het primaat van het communautaire recht, verstandig zijn te wachten op het arrest van het Hof van Justitie alvorens terzake een wet uit te vaardigen.

Dat heeft de wetgever, op voorstel van de Regering, gedaan toen hij gestemd heeft over artikel 128 van de programmawet van 27 december 2005, waarbij in artikel 59 van het BTW-wetboek een paragraaf 3 is ingevoegd, die in het onderhavige ontwerp wordt opgeheven, waarbij de zogenaamde anti-misbruikbepaling van artikel 344, § 1, van het WIB, ook van toepassing is verklaard op de BTW: in de memorie van toelichting van het wetsontwerp werd beklemtoond dat toen een principearrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen werd verwacht met betrekking tot het misbruik van bepalingen van het gemeenschapsrecht die het gemeenschappelijk stelsel van de BTW regelen, in verband met een zaak waarin de conclusie van de advocaat-generaal reeds was bekendgemaakt. In de memorie van toelichting werd gesteld dat in zoverre het Hof van Justitie die conclusie zou overnemen, dat arrest⁽⁹⁾ aanleiding zou geven tot het indienen van een wetsontwerp tot wijziging van het BTW-Wetboek, wat het onderwerp is van de overige bepalingen van hoofdstuk II van het voorliggende voorontwerp.

De Raad van State beveelt aan in het onderhavige geval eenzelfde voorzichtigheid aan de dag te leggen en bijgevolg artikel 18 van het ontwerp te laten vervallen in afwachting van het arrest van het Hof van Justitie.

⁽⁹⁾ Zie het voornoemde arrest Halifax van 21 februari 2006.

4. Pour le cas où cette recommandation ne serait pas suivie, il conviendrait à tout le moins de revoir entièrement le texte de l'article 51 *bis*, § 4, en projet, en s'inspirant à la fois de l'exemple de la loi britannique et de l'ensemble des considérations développées dans les conclusions de l'avocat général précité (sans se limiter à la conclusion de cet avis).

Ainsi:

– Les notions d'«opérations» et de «chaîne d'opérations» devraient être précisées par l'emploi des expressions «livraison» et «chaîne d'approvisionnement» comme dans la loi britannique.

– On peut se demander si la disposition en projet ne devrait pas être limitée à certaines chaînes d'approvisionnement où l'expérience a révélé des fraudes, à l'instar de la loi britannique.

– Le texte devrait préciser qu'il s'agit de fraude et non pas seulement d'absence de paiement, ce qui est d'ailleurs conforme à l'intention de l'auteur du projet d'après l'exposé des motifs.

– L'expression «devait savoir» est de nature à créer une grande insécurité juridique. À cet égard, l'expression de la loi britannique («*avait de bonnes raisons de soupçonner*») paraît préférable.

– En outre, il serait utile de préciser, comme le fait la loi britannique, les principaux éléments qui doivent permettre de présumer que l'assujetti avait de justes motifs de soupçonner se trouver dans le champ d'application de la disposition. Il ne suffit pas d'évoquer dans l'exposé des motifs que:

«(...) la constatation d'une offre pour un prix inférieur à celui pratiqué sur le marché doit entraîner une obligation de vigilance et une obligation de s'informer sur les origines des marchandises dont l'opérateur fait le commerce»⁽¹⁰⁾.

Chapitre 4 - Sociétés de liquidités

Article 22

L'article 22 de l'avant projet insère dans l'article 442*quater* du CIR une disposition qui tend à rendre les personnes qui cèdent les parts d'une société considérée comme une société de liquidités solidairement responsables des impôts dus par cette société pour les périodes imposables définies par le paragraphe 2 du texte en projet.

Suivant l'exposé des motifs, cette disposition a pour but de mettre fin aux fraudes liées à l'achat de parts de sociétés qui, à la suite de l'aliénation de leurs actifs corporels et, éventuellement, de leur fonds de commerce, n'ont plus qu'un actif composé en totalité ou en quasi-totalité de liquidités, mais ont un

⁽¹⁰⁾ Exposé des motifs, p.18.

4. Ingeval die aanbeveling niet gevolgd zou worden, zou in ieder geval de tekst van het ontworpen artikel 51 *bis*, § 4, volledig herzien moeten worden, op basis zowel van het voorbeeld van de Britse wet als van de gezamenlijke overwegingen die in de conclusie van de voornoemde advocaat-generaal uiteengezet zijn (zonder zich te beperken tot de slotsom van dat advies).

Zo bijvoorbeeld:

– Zouden de begrippen «handelingen» en «ketting van de handelingen» verduidelijkt moeten worden door gebruik te maken van de termen «levering» en «bevoorradingketen» zoals in de Britse wet.

– De vraag rijst of de ontworpen bepaling, in navolging van de Britse wet, niet beperkt zou moeten worden tot bepaalde bevoorradingketens, waar in het verleden fraude aan het licht is gekomen.

– In de tekst zou aangegeven moeten worden dat het gaat om fraude en niet alleen om het niet-betalen, wat overigens, volgens de memorie van toelichting, overeenstemt met de bedoeling van de steller van het ontwerp.

– De uitdrukking «moest weten» kan leiden tot grote rechts-onzekerheid. Wat dat betreft lijkt de formulering in de Britse wet («*had reasonable grounds to suspect*») verkieslijk.

– Bovendien zou het dienstig zijn om, zoals geschiedt in de Britse wet, de voornaamste gegevens te vermelden op basis waarvan verondersteld kan worden dat de belastingplichtige gegronde redenen had om te vermoeden dat hij zich in de werkingssfeer van de bepaling bevond. Het is niet voldoende in de memorie van toelichting te stellen dat:

«(...) de vaststelling dat een goed wordt aangeboden voor een prijs die lager ligt dan de marktprijs (moet) leiden tot de verplichting om waakzaam te zijn en zich te bevragen over de oorsprong van de goederen waarin de ondernemer handel drijft»⁽¹⁰⁾.

Hoofdstuk 4 - Kasgeldvennootschappen

Artikel 22

Artikel 22 van het voorontwerp voegt in artikel 442*quater* van het WIB een bepaling in die ertoe strekt de personen die de aandelen overdragen van een vennootschap die als een kasgeldvennootschap wordt aangezien, hoofdelijk aansprakelijk te stellen ten aanzien van de door die vennootschap verschuldigde belastingen voor de belastbare tijdperken genoemd in paragraaf 2 van de ontwerptekst.

Volgens de memorie van toelichting strekt die bepaling ertoe een eind te maken aan fraude voortvloeiend uit de aankoop van aandelen van vennootschappen die als gevolg van de vervreemding van hun materiële activa, en eventueel van

⁽¹⁰⁾ Memorie van toelichting, blz. 18

passif fiscal (impôt des sociétés sur les plus-values réalisées par la société pour se rendre liquide, susceptible d'être étalé dans le temps moyennant emploi du produit de l'aliénation si celle-ci a été réalisée sur des immobilisations: voir CIR, art. 47). L'acheteur offre un prix qui ne tient compte que partiellement du passif fiscal de la société et qui est donc très avantageux pour les vendeurs. Par un procédé ou un autre, l'acheteur finance le paiement de ce prix au moyen des liquidités de la société, après quoi la société n'effectue aucun emploi du produit de la réalisation des immobilisations dans le délai légal et ne paye pas l'impôt des sociétés dont elle est redevable, ce qui entraîne sa faillite, tandis que l'acheteur empoche, par un procédé ou un autre, la différence entre le montant des liquidités de la société et le prix qu'il a payé, sans avoir investi un euro dans l'opération.

Ces opérations ont fleuri en Belgique depuis le début des années 90 et ont été pratiquées sur une grande échelle.

Elles privent le fisc de l'impôt des sociétés normalement dû.

L'État a, bien entendu, dénoncé ces pratiques au parquet, ce qui a donné lieu à des poursuites pénales notamment contre les acheteurs et contre les vendeurs. Ces derniers plaident qu'ils sont de bonne foi et qu'ils ont cru que l'acheteur avait l'intention de faire réaliser par la société, après l'achat, des opérations de nature à éliminer légalement la base imposable.

Par ailleurs, l'administration a tenté d'imposer les vendeurs sur la plus-value réalisée, au titre de «revenus divers» sur pied de l'article 90, 1° (au taux de 33%) en soutenant que la vente excède les limites de la gestion normale d'un patrimoine privé, mais le succès de ces procédures n'est nullement assuré si l'administration ne peut démontrer que les vendeurs sont complices de la fraude ⁽¹¹⁾.

Eu égard aux difficultés auxquelles l'administration se heurte pour recouvrer à charge des vendeurs l'impôt éludé par la société à la faveur des mécanismes frauduleux qui ont été décrits, le projet a pour but de rendre les vendeurs solidairement tenus des impôts éludés par la société.

D'après l'exposé des motifs, le projet s'inspire de l'article 40 de la loi néerlandaise du recouvrement de 1990 qui per-

hun goodwill, nog slechts beschikken over activa die volledig of bijna volledig bestaan uit kasgeld, maar die fiscale passiva bezitten (vennootschapsbelasting op de meerwaarden verwezenlijkt door de vennootschap teneinde alleen nog over liquide middelen te beschikken, welke belasting in de tijd kan worden gespreid mits de opbrengst van de vervreemding wordt wederbelegd indien deze verwezenlijkt is op vaste activa: zie WIB, art. 47). De koper geeft een koopsom waarin slechts gedeeltelijk rekening wordt gehouden met de belastingpassiva van de vennootschap en die dus zeer voordelig is voor de verkopers. Volgens de ene of de andere werkwijze financiert de koper de betaling van die koopsom bij wege van de liquide middelen van de vennootschap, waarna de vennootschap de opbrengst van de verwezenlijking van de vaste activa niet wederbelegt binnen de wettelijke termijn en de door haar verschuldigde vennootschapsbelasting niet voldoet, wat haar faillissement tot gevolg heeft, terwijl de koper volgens de ene of de andere werkwijze het verschil opstrijkt tussen het bedrag van de liquide middelen van de vennootschap en de door hem betaalde prijs, zonder dat hij één enkele euro in de operatie heeft geïnvesteerd.

Die operaties waren in België schering en inslag sedert het begin van de jaren 90 en zijn op grote schaal toegepast.

Aldus gaat de normaal verschuldigde vennootschapsbelasting voorbij aan de fiscus.

De Staat heeft die praktijken uiteraard aangeklaagd bij het parket, wat aanleiding heeft gegeven tot strafrechtelijke vervolging, inzonderheid tegen de kopers en de verkopers. Deze laatsten voeren aan dat ze te goeder trouw zijn en dat ze geoordeeld hebben dat de koper voornemens was de vennootschap na de aankoop de nodige verrichtingen te laten uitvoeren om op wettige wijze de belastinggrondslag te doen verdwijnen.

Voorts heeft de administratie gepoogd de verkopers belastingen te doen betalen op de verwezenlijkte meerwaarde, bij wijze van «diverse inkomsten» op basis van artikel 90, 1° (tegen 33%), daarbij aanvoerend dat de verkoop de perken van het normale beheer van een privé vermogen te buiten gaat, maar de gunstige afloop van die procedures is geenszins gewaarborgd indien de administratie niet kan aantonen dat de verkopers medeplichtig zijn aan de fraude ⁽¹¹⁾.

Gelet op de moeilijkheden die de administratie ondervindt om ten laste van de verkopers de belasting in te vorderen die de vennootschap heeft ontdoken via de hierboven beschreven fraudemechanismen, beoogt het ontwerp de verkopers hoofdelijk aansprakelijk te stellen voor de door de vennootschap ontdoken belastingen.

Volgens de memorie van toelichting is het ontwerp ingegeven door artikel 40 van de Nederlandse Invorderingswet 1990,

⁽¹¹⁾ Sur l'ensemble de la problématique, voir notamment T. AFSCHRIFT et D. DANTHINE, «De la licéité de principe des ventes simultanées d'actifs et d'actions d'une société dans le but d'éviter l'impôt», *J.D.F.*, 2000, pp. 192 et suiv.; O. COENE, «Kasgeld-vennootschappen: een forensische en juridische analyse», *T.F.R.*, 2005, pp. 751 et suiv.; G. KLEYNEN, «Les ventes de base taxable sur la sellette», *L'Écho*, 17 juillet 2001.

⁽¹¹⁾ Omtrent de problematiek in haar geheel, zie inzonderheid T. AFSCHRIFT en D. DANTHINE, «De la licéité de principe des ventes simultanées d'actifs et d'actions d'une société dans le but d'éviter l'impôt», *J.D.F.*, 2000, blz. 192 e.v.; O. COENE, «Kasgeld-vennootschappen: een forensische en juridische analyse», *T.F.R.*, 2005, blz. 751 e.v.; G. KLEYNEN, «Les ventes de base taxable sur la sellette», *L'Écho*, 17 juli 2001.

met toutefois au vendeur d'échapper à la responsabilité solidaire s'il démontre sa bonne foi (article 40, § 6), ce qui sera notamment le cas si le prix de vente est normal.

Cet élément essentiel manque dans le texte en projet: suivant les termes de celui-ci, si les actionnaires d'une société dont l'actif consiste en placements de trésorerie et en immobilisations financières vendent des actions de cette société en janvier 2007 pour un prix parfaitement normal et qu'à la suite de la vente, par l'effet de circonstances imprévues, la société est déclarée en faillite et ne peut payer l'impôt des sociétés relatif aux périodes imposables 2006 et 2007, les vendeurs seront solidairement responsables des impôts impayés, alors que dans ce cas, cette règle ne comporte aucune justification.

Par ailleurs, le Conseil d'État n'aperçoit pas pourquoi le texte subordonne l'application de cette responsabilité solidaire à la condition que le vendeur détienne, directement ou indirectement, éventuellement avec ses proches, 33% des actions de la société: si toutes les actions sont vendues simultanément par dix actionnaires propriétaires chacun de 10% des actions de la société, la fraude dont le Trésor est victime est également concevable. Dans pareille hypothèse, on pourrait toutefois concevoir que chaque vendeur ne soit responsable qu'en proportion du prix reçu.

En revanche, la fraude ne se conçoit que si l'acheteur (ou éventuellement les acheteurs) acquièrent simultanément (ou éventuellement sur une très courte période de temps) toutes les actions de la société.

En ce qui concerne la définition de la société de liquidités, le Conseil d'État n'aperçoit pas pourquoi les immobilisations financières entrent en ligne de compte. Ne serait-il pas préférable de viser, par exemple, les valeurs mobilières aisément réalisables?

En conclusion, le texte doit être profondément revu. Il y a lieu de prévoir, en substance, qu'en cas de vente de la totalité ou de la quasi-totalité des actions ou parts d'une société de liquidités pour un prix supérieur à leur valeur normale, les vendeurs sont solidairement tenus des impôts dus par ladite société pendant les périodes imposables visées par le paragraphe 2 en projet, en prévoyant éventuellement une responsabilité limitée à la fraction du prix perçu par chaque vendeur si les actions vendues par celui-ci n'atteignaient pas un certain seuil.

Dans ce paragraphe 2, le troisième tiret doit être remplacé par un nouvel alinéa rédigé comme suit:

«En outre, si la société a réalisé, avant la cession des actions ou parts, une plus-value sur des immobilisations corporelles ou incorporelles susceptible de faire l'objet de l'étalement de la taxation prévu à l'article 47 du CIR sous condition du emploi du produit de l'aliénation conformément au paragraphe 2 de cet article et a déclaré son intention de procéder au emploi dans sa déclaration fiscale relative à la période imposable de réalisation de la plus-value, et si le emploi n'est

dat de verkoper evenwel de mogelijkheid biedt zijn hoofdelijke aansprakelijkheid te ontlopen indien hij zijn goede trouw aantoonst (artikel 40, § 6), wat onder meer het geval is indien de verkoopprijs normaal is.

Dat wezenlijke bestanddeel ontbreekt in de ontwerptekst: naar luid ervan worden, indien de aandeelhouders van een vennootschap waarvan de activa bestaan uit geldbeleggingen en financiële vaste activa, in januari 2007 aandelen van die vennootschap verkopen voor een volstrekt normale prijs en de vennootschap als gevolg van de verkoop, wegens onvoorziene omstandigheden, failliet wordt verklaard en de vennootschapsbelasting niet kan betalen voor de belastbare tijdperken 2006 en 2007, de verkopers hoofdelijk aansprakelijk gesteld voor de niet-betaalde belastingen, terwijl voor die regel in dat geval geen enkele verantwoording wordt verstrekt.

Voorts ziet de Raad van State niet in waarom de tekst de toepassing van die hoofdelijke aansprakelijkheid afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de verkoper rechtstreeks of onrechtstreeks, eventueel met zijn naaste familieleden, 33% van de aandelen van de vennootschap moet bezitten: indien alle aandelen tegelijkertijd door tien aandeelhouders wordt verkocht die elk 10% van de aandelen van de vennootschap in hun bezit hebben, kan evenzeer fraude worden gepleegd ten nadele van de Schatkist. In dat geval kan evenwel worden aangenomen dat elke verkoper slechts aansprakelijk is in verhouding tot de prijs die hij ervoor heeft gekregen.

Fraude is daarentegen alleen denkbaar indien de koper (of, in voorkomend geval, de kopers) gelijktijdig (of eventueel binnen een zeer korte tijd) alle aandelen van de vennootschap in zijn bezit krijgt (of krijgen).

De Raad van State ziet, wat de definitie van de kasgeldvennootschap betreft, niet in waarom de financiële vaste activa in aanmerking worden genomen. Zou het niet verkieslijk zijn om bijvoorbeeld de gemakkelijk realiseerbare effecten als uitgangspunt te nemen?

Kortom, de tekst moet grondig worden herzien. In wezen moet worden bepaald dat indien de aandelen van een kasgeldvennootschap geheel of bijna geheel verkocht worden voor een prijs die hoger ligt dan de normale waarde, de verkopers hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de belastingen die de vennootschap verschuldigd is voor de belastbare tijdperken genoemd in de ontworpen paragraaf 2, waarbij eventueel wordt gesteld dat de aansprakelijkheid zich beperkt tot het gedeelte van de prijs die iedere verkoper heeft ontvangen indien de door hem verkochte aandelen onder een bepaalde drempel liggen.

Het derde streepje van deze paragraaf 2 moet worden vervangen door een nieuw lid, luidende:

«Indien de vennootschap vóór de overdracht van de aandelen voorts een meerwaarde op de materiële of immateriële vaste activa heeft verwezenlijkt die aanleiding kan geven tot spreiding van de heffing voorgeschreven bij artikel 47 van het WIB, op voorwaarde dat de opbrengst van de vervreemding herbelegd wordt overeenkomstig paragraaf 2 van dat artikel en ze in haar belastingaangifte voor het belastbare tijdperk waarin de meerwaarde is verwezenlijkt haar voornemen tot

pas réalisé dans le délai légal, les vendeurs sont solidairement responsables des impôts se rapportant à ladite plus-value».

Suivrait une définition de la société de liquidités corrigée compte tenu de l'observation formulée plus haut au sujet des immobilisations financières.

Chapitre 5 - Titrization des créances fiscales de l'État

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 6 - Caisse nationale des Calamités

Article 24

Selon l'article 174, alinéa 2, de la Constitution,

«Toutes les recettes et dépenses de l'État doivent être portées au budget et dans les comptes.»

Au regard de cette disposition constitutionnelle, l'article 24 du projet, soulève des difficultés.

En effet, il entend prévoir qu'un montant de 26.700.000 euros sera affecté en 2006 afin de financer la Caisse nationale des Calamités au travers du fonds d'attribution 66.80.B. ⁽¹²⁾.

Les fonds d'attribution sont prévus par l'article 38 des lois sur la comptabilité de l'État, coordonnées le 17 juillet 1991, qui dispose comme suit:

«Par dérogation aux articles 3 et 45, des fonds d'attribution sont ouverts d'office au budget pour les parts du produit d'impôts, perceptions et versements attribués à d'autres autorités publiques. Ils mentionnent les sommes à percevoir qui ne sont pas comptabilisées comme voies et moyens de l'État et que le Ministre des Finances mettra directement à la disposition des autorités concernées conformément aux lois et arrêtés qui en règlent l'attribution.»

En application de cette disposition, et comme la section de législation l'a déjà constaté ⁽¹³⁾, les sommes affectées à des fonds d'attribution «ne sont pas comptabilisées comme voies et moyens de l'État» parce que l'État ne les perçoit pas pour son propre usage, mais pour le compte des autres autorités publiques auxquelles les lois et les arrêtés les attribuent. Les

⁽¹²⁾ Ce fonds figure dans le tableau 3 - Fonds de restitution et d'attribution publié en annexe à la loi du 20 décembre 2005 contenant le budget général des dépenses pour l'année budgétaire 2006 (Moniteur belge, 6 mars 2006, page 13.344; voir aussi l'article 3-01-4, ibidem, page 12.979).

⁽¹³⁾ Voir l'avis 39.310/1/2/3/4, donné par la section de législation sous les articles 143 et 144 d'un avant-projet de loi devenu la loi-programme du 27 décembre 2005 (Doc. parl., Chambre, session 2005 2006, n° 2097/1).

herbelegging kenbaar heeft gemaakt, en indien de herbelegging niet binnen de wettelijke termijn heeft plaatsgehad, zijn de verkopers hoofdelijk aansprakelijk voor de belastingen op die meerwaarde».

Daarop moet een definitie volgen van de kasgeldvennootschappen die is aangepast rekening houdend met de opmerking hierboven omtrent de financiële vaste activa.

Hoofdstuk 5 - Effectisering van de fiscale vorderingen van de Staat

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 6 - Nationale Kas voor Rampenschade

Artikel 24

Artikel 174, tweede lid, van de Grondwet bepaalt:

«Alle staatsontvangsten en -uitgaven moeten op de begroting en in de rekeningen worden gebracht.»

Artikel 24 van het ontwerp doet vragen rijzen in het licht van die grondwetsbepaling.

Artikel 24 schrijft immers voor dat in 2006 een bedrag van 26.700.000 euro zal worden bestemd voor de financiering van de Nationale Kas voor Rampenschade, via toewijzingsfonds 66.80.B. ⁽¹²⁾.

De toewijzingsfondsen worden voorgeschreven bij artikel 38 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, luidende:

«In afwijking van de artikelen 3 en 45 worden voor de gedeelten van de opbrengst van belastingen, heffingen en stortingen die zijn toegewezen aan andere openbare overheden, op de begroting ambtshalve toewijzingsfondsen geopend. Ze vermelden de te innen sommen die niet als rijksmiddelen worden geboekt en die door de minister van Financiën rechtstreeks ter beschikking worden gesteld van de betrokken overheden, overeenkomstig de wetten en besluiten die er de toewijzing van regelen.»

Met toepassing van die bepaling en zoals de afdeling wetgeving reeds heeft opgemerkt ⁽¹³⁾, worden de geldsommen bestemd voor toewijzingsfondsen «niet als rijksmiddelen geboekt» omdat de Staat ze niet voor eigen gebruik int, doch voor rekening van andere overheidsinstanties waaraan ze bij de wetten en besluiten worden toegewezen. De inkomsten-

⁽¹²⁾ Dit fonds komt voor in tabel 3 - Terugbetalings- en toewijzingsfondsen, bekendgemaakt als bijlage bij de wet van 20 december 2005 houdende de Algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 2006 (Belgisch Staatsblad, 6 maart 2006, blz. 13.344; zie ook artikel 3-01-4, ibidem, blz. 12.979).

⁽¹³⁾ Zie advies 39.310/1/2/3/4, door de afdeling wetgeving verstrekt onder de artikelen 143 en 144 van een voorontwerp van wet dat de programmawet van 27 december 2005 geworden is (Gedr. Stuk Kamer, zitting 2005-2006, nr. 2097/1).

prévisions de recettes que comportent ces fonds d'attribution ne portent donc pas sur des sommes qui seront versées au profit de l'État; tout au plus les détiendra t il «pour compte de tiers», le temps de les mettre à disposition des autres autorités publiques auxquelles elles reviennent, ce qui justifie leur débudgétisation: il ne s'agit donc pas de recettes de l'État.

Or, si les dispositions en projet prévoient bien un lien entre la date de versement d'un douzième successif du montant de 26.700.000 euros évoqué ci-avant, d'une part, et la perception des «recettes en matière des taxes annuelles sur les contrats précités»⁽¹⁴⁾, d'autre part, il n'existe - à la connaissance du Conseil d'État - aucune loi ou arrêté au sens de l'article 38 des lois coordonnées sur la comptabilité de l'État qui attribuerait à la Caisse nationale des Calamités tout ou partie du produit de la taxe annuelle sur les opérations d'assurance prévue au titre XII du Code des taxes assimilées au timbre, ce que tendrait d'ailleurs indirectement à confirmer les articles 35 et suivants de la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles, qui n'envisagent pas que la Caisse nationale des Calamités puisse être financée, via un fonds d'attribution, par des recettes affectées provenant du produit de la taxe annuelle sur les opérations d'assurance.

Si tel est bien le cas, il en résulterait en toute logique que, contrairement aux prévisions de l'article 38 des lois coordonnées sur la comptabilité de l'État, l'ensemble du produit de la taxe sur les opérations d'assurance serait comptabilisé comme voies et moyens au budget de l'État. Si, parallèlement, le montant de 26.700.000 euros dont il est question à l'alinéa 1er de la disposition examinée n'était pas repris sous la forme d'un crédit ouvert au budget général des dépenses⁽¹⁵⁾, l'article 24 en projet aboutirait à une débudgétisation contraire à l'article 174, alinéa 2, de la Constitution, pour un montant de 26.700.000 euros.

Étant donné l'imprécision du texte en projet, rien ne permet d'exclure que le texte examiné emporte bien la débudgétisation mise en évidence ci-dessus.

Dans cette hypothèse, deux solutions seraient possibles pour surmonter cette difficulté:

– ou bien l'auteur du projet renonce à créer un fonds d'attribution: dans ce cas, les recettes de la taxe annuelle sur

ramingen voor die toewijzingsfondsen betreffen dus geen geldsommen die ten bate van de Staat worden gestort; hooguit zal de Staat ze opnemen «voor rekening van anderen», in afwachting dat ze ter beschikking worden gesteld van de andere, rechthebbende overheidsinstanties, wat rechtvaardigt dat ze niet in de begroting worden opgenomen: het zijn dus strikt genomen geen ontvangsten van de Staat.

Nu voorzien de ontwerpbevestigingen weliswaar in een verband tussen de datum van storting van een opeenvolgend twaalfde van het hierboven aangehaalde bedrag van 26.700.000 euro enerzijds, en de inning van de «ontvangsten inzake de jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten»⁽¹⁴⁾ anderzijds, maar er bestaat volgens de Raad van State geen enkele wet of geen enkel besluit in de zin van artikel 38 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit waarbij aan de Nationale Kas voor Rampenschade de volledige of gedeeltelijke opbrengst van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen voorgeschreven in titel XII van het Wetboek van de met zegel gelijkgestelde taksen wordt toegekend, waardoor trouwens onrechtstreeks de artikelen 35 en volgende van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen zouden worden bevestigd, welke artikelen niet bepalen dat de Nationale Kas voor Rampenschade via een toewijzingsfonds kan worden gefinancierd met ontvangsten afkomstig van de opbrengst van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen.

Indien zulks wel degelijk het geval is, zou daaruit logischerwijs volgen dat, in tegenstelling tot wat artikel 38 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit voorschrijft, de volledige opbrengst van de taks op de verzekeringsverrichtingen zou worden geboekt als middelen in de rijksbegroting. Indien parallel daarmee het bedrag van 26.700.000 euro waarvan sprake is in het eerste lid van de onderzochte bepaling niet is opgenomen in de vorm van een krediet geopend in de algemene uitgavenbegroting⁽¹⁵⁾, zou het ontworpen artikel 24 leiden tot een debudgettering voor een bedrag van 26.700.000 euro, strijdig met artikel 174, tweede lid, van de Grondwet.

Gelet op de onnauwkeurigheid van de ontwerptekst kan niet worden uitgesloten dat de onderzochte tekst de hierboven aangehaalde debudgettering wel degelijk tot gevolg zou hebben.

Om dat probleem weg te werken, zijn in dat geval twee oplossingen mogelijk:

– ofwel ziet de steller van het ontwerp ervan af om een toewijzingsfonds op te richten: in dat geval kunnen de ont-

⁽¹⁴⁾ Par référence à l'avis de l'inspecteur des finances, il y a lieu de supposer que ces mots visent la taxe annuelle sur les opérations d'assurance prévue au Titre XII du Code des taxes assimilées au timbre.

⁽¹⁵⁾ Dans le bref délai qui lui est imparti, le Conseil d'État n'a pas identifié au sein du budget général des dépenses pour l'année budgétaire 2006 un crédit autorisant une dépense de 26.700.000 euros en vue de permettre le financement de la Caisse nationale des Calamités.

⁽¹⁴⁾ Met verwijzing naar het advies van de inspecteur van financiën kan worden verondersteld dat met die woorden de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen voorgeschreven in titel XII van het Wetboek van de met zegel gelijkgestelde taksen bedoeld wordt.

⁽¹⁵⁾ De Raad van State heeft, in de korte tijd die hem is toegemeten, binnen de algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 2006 geen krediet gevonden dat een uitgave van 26.700.000 euro toestaat met het oog op de financiering van de Nationale Kas voor Rampenschade.

les opérations d'assurance peuvent figurer en totalité au budget des voies et moyens et il y a lieu d'ouvrir un crédit budgétaire en dépenses visant à doter la Caisse nationale des Calamités du montant prévu de 26.700.000 euros ou, éventuellement, de créer un fonds budgétaire au sens de l'article 45 des lois coordonnées sur la comptabilité de l'État si l'intention est d'affecter une partie des recettes de cette taxe imputées au budget des voies et moyens pour couvrir la somme due au titre de la dotation en faveur de la Caisse nationale des Calamités;

– ou bien l'auteur du projet persiste dans son intention de créer un fonds d'attribution: dans ce cas, il doit insérer, dans le Titre XII du Code des taxes assimilées au timbre, une disposition prévoyant l'affectation à la Caisse nationale des Calamités de tout ou partie du produit de la taxe annuelle sur les opérations d'assurance ⁽¹⁶⁾, avec la conséquence que les sommes correspondantes ne pourront pas être comptabilisées au budget des voies et moyens de l'État (un fonds d'attribution sera alors d'office ouvert au budget pour ces sommes que le Ministre des Finances mettra directement à la disposition des autorités concernées).

D'après le fonctionnaire délégué, le montant de 26.700.000 euros n'a pas été inscrit au budget des Voies et Moyens.

L'article 24 de l'avant-projet doit être précisé dans sa rédaction et dans son commentaire pour mettre en évidence sa conformité à l'article 174, alinéa 2, de la Constitution, d'une part, et le caractère adéquat du recours qu'il fait au fonds d'attribution au sens de l'article 38 des lois sur la comptabilité de l'État, d'autre part.

Chapitre 7 - Garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux

Observations générales

1. L'exposé des motifs relève que le présent chapitre

«(...) s'inscrit, en particulier, dans le cadre de l'opération, largement répercutée dans la presse, de constitution d'une société d'investissement immobilière à capital fixe (Sicafi) détenant des biens occupés par l'État.

(...)

Le transfert des biens immobiliers par l'État à la Sicafi sera accompagné de baux par lesquels la Sicafi mettra les bâtiments cédés à la disposition de l'État.

(...)

⁽¹⁶⁾ Il conviendrait alors aussi de veiller à modifier la loi du 12 juillet 1976, précitée, pour y prévoir cette forme de financement parmi les ressources mises à disposition de la Caisse nationale des Calamités.

vangsten van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen volledig worden opgenomen in de middelenbegroting en moet een begrotingskrediet in de uitgavenpost worden geopend teneinde de Nationale Kas voor Rampenschade het voorgeschreven bedrag van 26.700.000 euro te verstrekken, of eventueel moet een begrotingsfonds worden opgericht in de zin van artikel 45 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit indien het de bedoeling is een gedeelte van de ontvangsten van die taks die op de middelenbegroting worden uitgetrokken, te bestemmen voor het dekken van het bedrag dat ten behoeve van de Nationale Kas voor Rampenschade verschuldigd is bij wijze van dotatie;

– ofwel blijft de steller van het ontwerp bij zijn voornemen om een toewijzingsfonds op te richten: in dat geval moet hij in titel XII van het Wetboek van de met zegel gelijkgestelde taksen een bepaling invoeren waarbij aan de Nationale Kas voor Rampenschade de volledige of gedeeltelijke opbrengst van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen wordt toegewezen ⁽¹⁶⁾, met als gevolg dat de overeenstemmende bedragen niet kunnen worden aangerekend in de rijksmiddelenbegroting (een toewijzingsfonds zal dan automatisch in de begroting geopend worden voor die bedragen die de Minister van Financiën rechtstreeks ter beschikking van de betrokken instanties zal stellen).

Volgens de gemachtigde ambtenaar is het bedrag van 26.700.000 euro niet opgenomen in de middelenbegroting.

De redactie van en de commentaar op artikel 24 van het voorontwerp moeten worden verfijnd, waarbij duidelijk wordt gesteld, enerzijds dat artikel 24 in overeenstemming is met artikel 174, tweede lid, van de Grondwet, en anderzijds dat het werken met het toewijzingsfonds in de zin van artikel 38 van de wetten op de rijkscomptabiliteit adequaat is.

Hoofdstuk 7 - Verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingooderen

Algemene opmerkingen

1. In de memorie van toelichting staat omtrent dit hoofdstuk te lezen:

«Het past met name in het kader van de in de pers uitvoerig besproken operatie tot oprichting van een vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal (Vastgoedbevak), houder van goederen bezet door de Staat.

(...)

De overdracht van het onroerend goed door de Staat aan de Vastgoedbevak zal gepaard gaan met huurovereenkomsten waarmee de Vastgoedbevak de overgedragen gebouwen ter beschikking van de Staat zal stellen.

(...)

⁽¹⁶⁾ In dat geval moet ervoor gezorgd worden dat de voornoemde wet van 12 juli 1976 wordt gewijzigd, waarbij die vorm van financiering erin wordt opgenomen onder de middelen die ter beschikking van de Nationale Kas voor Rampenschade worden gesteld.

Le transfert portera sur des biens relevant tantôt du régime de la domanialité publique, tantôt du régime de la domanialité privée. Aucune disposition légale de la domanialité publique n'existe cependant, de sorte que ses critères de délimitation restent difficilement applicables.

(...)

Malgré cette incertitude quant à la classification d'un bien dans l'une ou l'autre catégorie, il est généralement enseigné que les biens du domaine public sont notamment inaliénables, sauf désaffectation, tandis que les biens du domaine privé ne sont pas soumis aux mêmes restrictions.

(...)

Ce qui compte en effet, c'est la qualité et la permanence du service public dans lequel ce service s'exerce. De nombreux services publics sont du reste déjà exercés sur des biens appartenant à des personnes privées, la continuité du service public étant alors assurée par des règles plus souples qu'une interdiction absolue d'aliéner les biens concernés.

En ayant le respect de cette règle fondamentale du service public comme point d'ancrage, le présent projet de loi tend à abolir, dans la mesure qu'elle précise et pour les catégories de biens visés, le régime de la domanialité publique, au profit d'un régime moins flou et mieux adapté garantissant la continuité du service par des mécanismes de protection éprouvés dans d'autres lois.

(...)

C'est ainsi que, en résumé, le présent projet de loi prévoit la possibilité que des immeubles appartenant à l'État, pour autant qu'ils soient spécialement aménagés en vue de l'exercice de certains services publics, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail auquel s'appliqueront, de manière impérative, les dispositions protectrices de la loi en projet. Ces dispositions prévoient au profit de l'État, aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, le droit d'obtenir le renouvellement du bail, ainsi que celui d'exercer un droit de préemption en cas de décision du bailleur de vendre l'immeuble ou de céder son droit d'emphytéose.

Les dispositions au renouvellement du bail sont inspirées de la loi sur les baux commerciaux. Les modalités d'exercice du droit de préemption sont quant à elles inspirées de la loi sur le bail à ferme. De la même manière que la continuité de l'activité commerciale et celle de l'exploitation agricole sont garanties par ces dispositions, le projet de loi garantit, au profit de l'État, la permanence du service public qu'il assure, dans un bien qu'il a certes vendu, cédé en emphytéose ou apporté à une société, mais qu'il a concomitamment pris à bail en bé-

De overdracht zal betrekking hebben op onroerende goederen die nu eens onder het stelsel van de openbare domanialiteit vallen, dan weer onder het stelsel van de private domanialiteit. Evenwel bestaat er geen enkele wettelijke definitie van de openbare domanialiteit, zodat de afbakeningscriteria moeilijk toepasbaar blijven.

(...)

Ondanks deze onzekerheid bij het onderbrengen van een goed in de ene of andere categorie, wordt doorgaans onderwezen dat de goederen van het openbaar domein onder meer onvervreemdbaar zijn, behalve bij desaffectatie, terwijl de goederen van het privaat domein niet aan dezelfde beperkingen zijn onderworpen.

(...)

Wat immers telt, is de kwaliteit en de permanentie van de openbare dienst die de Staat verzekert, los van de eigendom over het goed waarin die dienst wordt uitgeoefend. Overigens worden tal van openbare diensten al uitgeoefend in gebouwen toebehorend aan privé-personen, waarbij de continuïteit van de openbare dienst wordt gevrijwaard door soepelere regels dan een absoluut verbod van vervreemding van de betrokken goederen.

Met de naleving van deze fundamentele regel van de openbare dienst als ankerpunt, beoogt dit wetsontwerp de afschaffing, in de mate die het bepaalt en voor de categorieën van bedoelde goederen, van het stelsel van de openbare domanialiteit, ten gunste van een stelsel dat minder vaag is en beter aangepast en dat de continuïteit van de dienst waarborgt door beschermingsmechanismen die in andere wetten zijn beproefd.

(...)

Zo bepaalt dit wetsontwerp in hoofdzaak dat gebouwen die aan de Staat toebehoren, voor zover ze specifiek zijn ingericht voor de uitoefening van bepaalde openbare diensten, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat de verkoop, de inbreng of de erfpacht gepaard gaat met het afsluiten van een huurovereenkomst waarbij de beschermende bepalingen van de wet in ontwerp, op een dwingende wijze worden toegepast. Deze bepalingen voorzien, ten gunste van de Staat, zolang het gehuurde goed voor de openbare dienst wordt bestemd, in het recht op hernieuwing van de huurovereenkomst, alsook in de uitoefening van een recht van voorkoop in het geval dat de verhuurder beslist om het gebouw te verkopen of zijn erfpachtrecht over te dragen.

De bepalingen met betrekking tot de hernieuwing van de huurovereenkomst zijn ontleend aan de Handelshuurovereenkomstenwet. De wijze van uitoefening van het recht van voorkoop is ontleend aan de Pachtwet. Zoals de continuïteit van de handelsactiviteit en van het landbouwbedrijf door deze bepalingen wordt gewaarborgd, vrijwaart het wetsontwerp, ten gunste van de Staat, de bestendigheid van de openbare dienst die de Staat verzekert, in een goed dat hij weliswaar heeft verkocht, in erfpacht gegeven of in een

néficient de garanties qui lui assurent la sécurité et la flexibilité nécessaires.»

Selon l'avis de l'inspecteur des finances,

«In de besluitvorming van 11.10.2005 ging de Ministerraad akkoord met een samenwerkingsoperatie tussen de overheid en de privésector via de oprichting van een vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal (bevak) in 2006. Deze vermeldt ondermeer:

«La liste des bâtiments entrant en ligne de compte pour cette opération concerne des bâtiments de l'entité I appartenant à des entités comprises dans le périmètre de consolidation de l'État sur base des normes SEC 95 (Sopima, Régie des bâtiments et autres). Cette liste sera établie pour début 2006. L'ICN sera associé dès le début de la procédure.»

(...)

In het bijzonder bestek gebruikt bij de procedure voor de toewijzing van de adviseur onroerend goed werd een indicatieve lijst gevoegd van complexen die in aanmerking genomen kunnen worden:

– het betreft hier in eerste instantie de administratieve gebouwen met een minimum oppervlakte van 1 000 m² beheerd door de Regie der Gebouwen. In totaal zijn dit 175 complexen ⁽¹⁷⁾ met een totale oppervlakte van 837.171 m²;

– de 8 (administratieve) gebouwen beheerd door Sopima N.V. betreffen een totale oppervlakte van 137.305 m²;

– daarnaast worden ook nog de niet administratieve staatseigendommen opgelijst (oppervlakte groter dan 4 000 m²). In totaal betreft het een oppervlakte van 3.753.755 m² verdeeld over 220 complexen ⁽¹⁸⁾;

– eventuele gebouwen van parastatalen werden (nog) niet opgelijst.»

2. Ce chapitre de l'avant-projet de loi-programme instaure donc un régime spécifique dérogatoire au droit commun (prévu par le Code civil) pour les biens immeubles qui sont actuellement soumis au régime de la domanialité publique, c'est-à-dire des biens immeubles qui sont hors commerce, et qui seront transférés à des personnes morales de droit privé.

⁽¹⁷⁾ Verdeeld over de verschillende regio's geeft dit voor Vlaanderen 397.453 m² (95 complexen), Brussel 243.683 m² (14 complexen) en Wallonië 196.035 m² (66 complexen).

⁽¹⁸⁾ Civiele veiligheid 7 complexen 79.972 m², juridische gebouwen 38 complexen 609.619 m², vluchtelingen 13 complexen 124.748 m², gevangenis 34 complexen 717.508 m², wetenschappen en cultuur 27 complexen 757.686 m², Europese scholen 6 complexen 124.684 m², federale politie 46 complexen 569.040 m², «onverkoopbaar» 49 complexen 770.498 m².

vennootschap ingebracht, maar die hij gelijktijdig daarmee heeft gehoord met waarborgen die hem de nodige zekerheid en flexibiliteit verzekeren.»

De inspecteur van financiën schrijft in zijn advies:

«In de besluitvorming van 11.10.2005 ging de Ministerraad akkoord met een samenwerkingsoperatie tussen de overheid en de privésector via de oprichting van een vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal (bevak) in 2006. Deze vermeldt ondermeer:

«La liste des bâtiments entrant en ligne de compte pour cette opération concerne des bâtiments de l'entité I appartenant à des entités comprises dans le périmètre de consolidation de l'État sur base des normes SEC 95 (Sopima, Régie des bâtiments et autres). Cette liste sera établie pour début 2006. L'ICN sera associé dès le début de la procédure.»

(...)

In het bijzonder bestek gebruikt bij de procedure voor de toewijzing van de adviseur onroerend goed werd een indicatieve lijst gevoegd van complexen die in aanmerking genomen kunnen worden:

– het betreft hier in eerste instantie de administratieve gebouwen met een minimum oppervlakte van 1 000 m² beheerd door de Regie der Gebouwen. In totaal zijn dit 175 complexen ⁽¹⁷⁾ met een totale oppervlakte van 837.171 m²;

– de 8 (administratieve) gebouwen beheerd door Sopima N.V. betreffen een totale oppervlakte van 137.305 m²;

– daarnaast worden ook nog de niet administratieve staatseigendommen opgelijst (oppervlakte groter dan 4 000 m²). In totaal betreft het een oppervlakte van 3.753.755 m² verdeeld over 220 complexen ⁽¹⁸⁾;

– eventuele gebouwen van parastatalen werden (nog) niet opgelijst.»

2. Dit hoofdstuk van het voorontwerp van programmawet voert dus een specifieke regeling in die afwijkt van het gemeene recht (vastgelegd in het Burgerlijk Wetboek), wat betreft de onroerende goederen die thans vallen onder de regeling van de openbare domanialiteit, dat wil zeggen onroerende goederen die niet verhandelbaar zijn, en die zullen worden overgedragen aan privaatrechtelijke rechtspersonen.

⁽¹⁷⁾ Verdeeld over de verschillende regio's geeft dit voor Vlaanderen 397.453 m² (95 complexen), Brussel 243.683 m² (14 complexen) en Wallonië 196.035 m² (66 complexen).

⁽¹⁸⁾ Civiele veiligheid 7 complexen 79.972 m², juridische gebouwen 38 complexen 609.619 m², vluchtelingen 13 complexen 124.748 m², gevangenis 34 complexen 717.508 m², wetenschappen en cultuur 27 complexen 757.686 m², Europese scholen 6 complexen 124.684 m², federale politie 46 complexen 569.040 m², «onverkoopbaar» 49 complexen 770.498 m².

Le nouveau régime instauré par le présent avant-projet de loi tend à assurer la continuité du service public tout en permettant le transfert de la propriété des biens immeubles à ces personnes morales de droit privé (notamment une Sicafi).

Pour y parvenir, il conviendrait, d'une part, que les restrictions apportées au droit de propriété (par les dispositions de l'avant-projet de loi-programme, éventuellement complétées par d'autres dispositions) ne soient pas trop importantes et n'aient pas pour effet d'anéantir les prérogatives liées au droit de propriété des personnes morales de droit privé.

D'autre part, il faudrait garantir le respect du principe général de droit de la continuité du service public que la notion de domanialité publique a permis jusqu'à présent d'assurer.

L'avant-projet de loi-programme crée pour les biens immeubles qu'il vise, un régime qui diffère fondamentalement de celui de domanialité publique:

- l'État n'aura plus un droit réel sur les biens immeubles et ne pourra plus exercer les prérogatives liées à la propriété, à savoir jouir et disposer des biens de la manière la plus absolue, pourvu qu'il ne fasse pas un usage prohibé par les lois et par les règlements (article 544 du Code civil); il aura uniquement un droit personnel sur ces biens et ne pourra exercer que les droits d'un locataire, à savoir jouir des biens dans les limites fixées par les articles 1714 et suivants du Code civil;

- les restrictions apportées par le législateur au droit de propriété des personnes morales de droit privé doivent être conformes aux normes applicables en la matière (notamment l'article 1er du Protocole additionnel à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, signé à Paris le 20 mars 1952 et approuvé par la loi du 13 mai 1955);

- appartenant à des personnes morales de droit privé, ces biens seront dans le commerce en application de l'article 1598 du Code civil et deviendront donc aliénables, prescriptibles et saisissables.

Ce faisant, l'avant-projet de loi-programme contient une série de règles précises qui s'inspirent largement de la loi sur les baux commerciaux (pour ce qui concerne le renouvellement du bail) et de la loi sur le bail à ferme (pour ce qui concerne le droit de préemption). Il ne semble cependant pas que de telles dispositions qui s'appuient essentiellement sur des mécanismes de droit civil, soient suffisantes pour garantir la continuité du service public ⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁹⁾ Par exemple, en cas de litige entre le bailleur et le locataire en cours de bail.

De nieuwe regeling ingevoerd bij het onderhavige voorontwerp van wet strekt ertoe de continuïteit van de openbare dienst te waarborgen en tegelijkertijd de overdracht van het eigendom van de onroerende goederen aan die privaatrechtelijke rechtspersonen (inzonderheid een vastgoedbevak) mogelijk te maken.

Met het oog daarop mogen enerzijds de beperkingen gesteld ten aanzien van het eigendomsrecht (door de bepalingen van het voorontwerp van programmawet, eventueel aangevuld met andere bepalingen) niet te ruim zijn en mogen ze niet meebrengen dat de prerogatieven verbonden aan het eigendomsrecht van de privaatrechtelijke rechtspersonen worden uitgehold.

Anderzijds moet de inachtneming van het algemene rechtsbeginsel van de continuïteit van de openbare dienst worden gewaarborgd, wat tot op heden door de rechtsfiguur van de openbare domanialiteit is bewerkstelligd.

Het voorontwerp van programmawet voert voor de erin bedoelde onroerende goederen een regeling in die fundamenteel verschilt van die van de openbare domanialiteit:

- de Staat zal niet meer beschikken over een zakelijk recht op de onroerende goederen en zal niet meer de prerogatieven verbonden aan de eigendom kunnen uitoefenen, te weten op de meest volstrekte wijze van een zaak het genot te hebben en daarover te beschikken, mits men er geen gebruik van maakt dat strijdig is met de wetten of met de verordeningen (artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek); hij zal alleen beschikken over een persoonlijk recht op die goederen en zal alleen de rechten van een huurder kunnen uitoefenen, te weten het genot van de goederen binnen de grenzen gesteld bij de artikelen 1714 en volgende van het Burgerlijk Wetboek;

- de beperkingen die de wetgever aanbrengt in het eigendomsrecht van de privaatrechtelijke rechtspersonen moeten conform de ter zake toepasselijke normen zijn (inzonderheid artikel 1 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955);

- die goederen, welke toebehoren aan privaatrechtelijke rechtspersonen, zullen in de handel zijn met toepassing van artikel 1598 van het Burgerlijk Wetboek en zullen dus vreemd kunnen worden, het voorwerp kunnen uitmaken van verjaring van rechten en vatbaar zijn voor beslag.

Aldus bevat het voorontwerp van programmawet een reeks precieze regels die in ruime mate geïnspireerd zijn op de wet op de handelshuurovereenkomsten (wat de verlenging van de handelshuurovereenkomst betreft) en op de pachtwet (wat het recht van voorkoop betreft). Zulke bepalingen, die hoofdzakelijk gebaseerd zijn op civielrechtelijke mechanismen, lijken evenwel ontoereikend om de continuïteit van de openbare dienst te waarborgen ⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁹⁾ Bijvoorbeeld in geval van geschil tussen de verhuurder en de huurder in de loop van de huurovereenkomst.

En effet, les dispositions de la loi sur les baux commerciaux et de la loi sur le bail à ferme visent à protéger spécialement (mais pas de manière absolue) le preneur ou le sous-locataire qui affecte le bien loué soit à l'exercice d'un commerce de détail ou à l'activité d'un artisan directement en contact avec le public (bail commercial), soit à une exploitation agricole (bail à ferme) alors que la continuité du service public vise à assurer que l'État soit, en toutes circonstances, en mesure d'exercer ses missions d'intérêt général ⁽²⁰⁾.

Il apparaît donc a priori difficile que deux principes aussi antagonistes, à savoir la continuité du service public et la protection du droit de propriété, puissent être conciliés sans porter atteinte à la substance de l'un ou l'autre de ces principes.

3. Le régime instauré par le présent avant-projet de loi-programme suscite donc, contrairement au régime de la domanialité publique, une série de questions nouvelles.

Dans le délai qui lui est imparti, le Conseil d'État se trouve néanmoins dans l'impossibilité d'examiner toutes ces questions d'une manière plus approfondie. Il se limitera dès lors à formuler les quelques observations particulières suivantes.

Observations particulières

Dispositif

Article 25

1. Selon l'exposé des motifs, en dehors des garanties particulières que prévoit la disposition en projet

«(...) le bail est régi par les règles de droit commun des articles 1714 et suivants du Code civil».

La sécurité juridique impose que cette précision soit formulée dans le texte même de l'article 2bis, § 1er, en projet.

⁽²⁰⁾ L'exposé des motifs se réfère à la décision n° 2005-513 DC du 14 avril 2005 du Conseil constitutionnel français cité. Toutefois, dans ce cas, les biens étaient transmis à une société dont la majorité du capital était détenue par l'État et un cahier des charges devait être établi qui fixait les modalités «par lesquelles l'État contrôlera le respect (...) des obligations liées aux missions de service public». Par ailleurs, l'État était en mesure de s'opposer à toute aliénation d'un bien «nécessaire pour la bonne exécution ou le développement de ses missions de service public» (considérant 5). De façon plus fondamentale, le contexte de la décision était également tout autre puisque celle-ci concernait la gestion d'un aéroport et non l'exercice de services publics aussi essentiels que ceux visés par l'avant-projet.

De bepalingen van de wet op de handelshuurovereenkomsten en van de pachtwet beogen immers inzonderheid (doch niet absoluut) de huurder of de onderhuurder te beschermen die het gehuurde goed hetzij voor het drijven van kleinhandel of voor een ambacht waarbij de betrokkene rechtstreeks in contact met het publiek staat (handelshuurovereenkomst) bestemt, hetzij voor een landbouwbedrijf (pacht), terwijl de continuïteit van de openbare dienst beoogt te garanderen dat de Staat in alle omstandigheden bij machte is zijn taken van algemeen belang te volbrengen ⁽²⁰⁾.

Het lijkt dus a priori moeilijk dat twee dermate tegenstrijdige beginselen, te weten de continuïteit van de openbare dienst en de bescherming van het eigendomsrecht, kunnen samengaan zonder dat afbreuk wordt gedaan aan het wezen van het ene of het andere van beide beginselen.

3. De bij dit voorontwerp van programmawet ingevoerde regeling doet dus, in tegenstelling tot de regeling betreffende de openbare domanialiteit, een aantal nieuwe vragen rijzen.

De Raad van State kan al die vraagstukken echter niet nader onderzoeken binnen de hem toegemeten tijd. De Raad beperkt zich derhalve ertoe de volgende bijzondere opmerkingen te maken.

Bijzondere opmerkingen

Dispositief

Artikel 25

1. Buiten «de bijzondere waarborgen» waarin de ontworpen bepaling voorziet, wordt, volgens de memorie van toelichting,

«(...)de huurovereenkomst geregeld door de regels van gemeen recht van artikel 1714 en volgende van het Burgerlijk Wetboek».

Ter wille van de rechtszekerheid moet deze precisering worden geformuleerd in de tekst zelf van het ontworpen artikel 2bis, § 1.

⁽²⁰⁾ In de memorie van toelichting wordt verwezen naar beslissing nr. 2005-513 DC van 14 april 2005 van de Franse Conseil Constitutionnel. In dat geval echter werden de goederen overgedragen aan een vennootschap waarvan het kapitaal voor het merendeel in handen was van de Staat en een bestek moest worden opgesteld waarin zich de nadere regels bevonden «par lesquelles l'État contrôlera le respect (...) des obligations liées aux missions de service public». Bovendien kon de Staat zich beschermen tegen iedere vervreemding van een goed «nécessaire pour la bonne exécution ou le développement de ses missions de service public» (overweging nr. 5). Fundamenteel nog is dat de context van de beslissing eveneens totaal verschillend was, vermits die beslissing het beheer van een luchthaven betrof, doch niet de uitoefening van openbare diensten van essentieel belang, zoals die bedoeld in het voorontwerp.

2. Selon l'exposé des motifs, le chapitre 7 s'applique au transfert des biens immobiliers par l'État à une société d'investissement immobilière à capital fixe (Sicafi) qui sera accompagné de baux par lesquels la Sicafi mettra les bâtiments cédés à la disposition de l'État.

Or, l'article 2*bis*, § 1er, en projet, dispose que les immeubles appartenant à l'État occupés par les juridictions, par les services de police fédérale ou par les services de la protection civile, et spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics, peuvent être vendus, apportés (en société) ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail au profit de l'État auquel s'appliquent, nonobstant toute convention contraire dans le bail, les dispositions des paragraphes 2 et 3 de l'article 2*bis*, en projet.

Le champ d'application du texte en projet ne correspond dès lors pas à celui défini par l'exposé des motifs car le texte en projet semble s'appliquer à toutes les opérations de vente, d'apport en société et d'emphytéose et non pas seulement à celles faites au profit de la Sicafi.

Il convient donc soit d'apporter des précisions à ce sujet dans l'exposé des motifs soit de restreindre le champ d'application du texte en projet en donnant des justifications dans le commentaire de l'article.

3. L'article 2*bis*, § 1er, en projet, instaure, comme le précise l'exposé des motifs, «un régime construit spécifiquement pour une catégorie de biens déterminés». Il s'agit d'immeubles appartenant actuellement à l'État occupés par les juridictions, par les services de police fédérale ou par les services de la protection civile, et spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics.

En d'autres termes, les immeubles transférés et occupés par les juridictions, les services de police fédérale ou les services de la protection civile ne seront pas tous soumis à ce régime spécifique mais seulement certains d'entre-eux, à savoir ceux spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics.

Il convient que l'auteur de l'avant-projet précise ce qu'il entend par «immeubles spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics», à défaut de quoi ces notions doivent être interprétées d'une manière restrictive car ces immeubles seront soumis à un régime spécifique dérogeant au droit commun ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Il en irait ainsi par exemple des immeubles cédés à la Sicafi, et dont certains seraient occupés par les services administratifs d'une juridiction sans pour autant être spécialement aménagés.

2. Volgens de memorie van toelichting is hoofdstuk 7 van toepassing op de overdracht van het onroerend goed door de Staat aan een vastgoedbeleggings-vennootschap met vast kapitaal (Vastgoedbevak) die zal gepaard gaan met huur-overeenkomsten waarmee de vastgoedbevak de overgedragen gebouwen ter beschikking van de Staat zal stellen.

Het ontworpen artikel 2*bis*, § 1, bepaalt evenwel dat de gebouwen die toebehoren aan de Belgische Staat en die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiemensen of de diensten voor de civiele bescherming, en die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten, kunnen worden verkocht, ingebracht (in vennootschap) of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat tegelijk met de verkoop, de inbreng of de erfpacht een huur-overeenkomst wordt afgesloten ten voordele van de Staat, waarop de bepalingen van paragrafen 2 en 3 van het ontworpen artikel 2*bis* van toepassing zijn, niettegenstaande elke andere afspraak in de huurovereenkomst.

De werkingssfeer van de ontworpen tekst stemt bijgevolg niet overeen met die welke wordt gedefinieerd in de memorie van toelichting, daar het zich laat aanzien dat de ontworpen tekst van toepassing is op alle transacties van verkoop, inbreng in vennootschap en erfpacht en niet alleen op die ten voordele van de Vastgoedbevak.

Ofwel dienen dus in dat verband preciseringen te worden opgenomen in de memorie van toelichting, ofwel dient de werkingssfeer van de ontworpen tekst te worden beperkt door in de commentaar bij het artikel een verantwoording op te nemen.

3. Het ontworpen artikel 2*bis*, § 1, voert, zoals in de memorie van toelichting wordt vermeld, «een stelsel (in) dat specifiek is ingericht voor een categorie van welbepaalde goederen». Het gaat om gebouwen die thans toebehoren aan de Staat en betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten of de diensten voor de civiele bescherming en die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten.

Met andere woorden, de overgedragen gebouwen die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten of de diensten voor de civiele bescherming zullen niet allemaal onder die specifieke regeling vallen, doch slechts enkele ervan, te weten die welke speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten.

De steller van het voorontwerp dient te preciseren wat hij verstaat onder «gebouwen die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten», zo niet, moeten deze begrippen in enge zin worden geïnterpreteerd, daar voor die gebouwen een specifieke regeling zal gelden die afwijkt van het gemeen recht ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Zulks zou bij voorbeeld het geval zijn met aan de Vastgoedbevak overgedragen gebouwen waarvan sommige betrokken zouden worden door de administratieve diensten van een rechtscollege, zonder daarom specifiek te zijn ingericht.

Si l'auteur de l'avant-projet a, par contre, l'intention de soumettre tous les immeubles occupés par les juridictions, les services de police fédérale et les services de la protection civile au régime spécifique instauré par l'avant-projet de loi-programme, comme le précise l'exposé des motifs ⁽²²⁾, il faut adapter l'article 2bis, § 1er, en projet, sur ce point.

En outre, comme il ressort de l'avis de l'inspecteur des finances, il n'est pas seulement envisagé de transférer des biens immeubles occupés par les juridictions, les services de police fédérale et les services de la protection civile, spécialement aménagés en vue de l'exercice de ces services publics, à la Sicafi ou à une autre personne morale de droit privé mais également d'autres immeubles soumis actuellement au régime de la domanialité publique.

Il convient dès lors de s'assurer que le régime instauré par l'avant-projet de loi-programme s'appliquera également à ces immeubles.

4. L'article 2bis, § 2, alinéa 3, en projet, prévoit que le juge (de paix) fixera en équité les conditions du bail, dans le respect des conditions du marché, de la nécessaire continuité du service public et de l'équilibre des prestations réciproques.

Comme le relève l'exposé des motifs et le commentaire de l'article, cette disposition s'inspire des articles 18 et 19 de la loi du 30 avril 1951 sur les baux commerciaux, selon lesquels le juge statue en équité en cas de désaccord sur les conditions du bail.

Quand le désaccord porte sur le loyer, le juge prend notamment en considération le prix communément demandé dans le quartier, l'agglomération ou la région pour les immeubles, parties d'immeubles ou locaux comparables et également, s'il échet, la nature particulière du commerce exercé, le profit tiré par le locataire de la sous-location de tout ou partie des locaux.

En l'espèce, le critère de la continuité du service public fixé par l'article 2bis, § 2, alinéa 3, en projet, est trop vague et ne semble être retenu que pour limiter le montant du loyer, alors qu'il devrait intervenir pour tous les éléments qui permettent d'assurer cette continuité.

Il convient dès lors que l'auteur de l'avant-projet apporte des précisions à ce sujet.

⁽²²⁾ «Compte tenu toutefois de l'incertitude quant au degré de spécificité de l'aménagement requis pour que le bien fasse partie du domaine public, dans le cadre de l'opération Sicafi 2006, l'ensemble des biens occupés par les services publics visés par la loi feront l'objet de baux conformes à la présente loi».

Indien het daarentegen de bedoeling is van de steller van het voorontwerp om, zoals in de memorie van toelichting wordt vermeld ⁽²²⁾, alle gebouwen die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten en de diensten voor de civiele bescherming te onderwerpen aan de bij het voorontwerp van programmawet ingevoerde specifieke regeling, moet het ontworpen artikel 2bis, § 1, op dat punt worden aangepast.

Zoals blijkt uit het advies van de inspecteur van financiën, is het bovendien niet alleen bedoeling aan de Vastgoedbevak of aan een andere privaatrechtelijke rechtspersoon, gebouwen over te dragen die betrokken worden door de rechtscolleges, de federale politiediensten en de diensten voor de civiele bescherming die specifiek ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van deze openbare diensten, maar ook andere gebouwen die thans onder de openbaar-domeinregeling vallen.

Men dient er zich dus van te vergewissen dat de bij het voorontwerp van programmawet ingevoerde regeling eveneens op die gebouwen van toepassing zal zijn.

4. Het ontworpen artikel 2bis, § 2, derde lid, bepaalt dat de (vrede)rechter naar billijkheid de voorwaarden van deze huur zal vastleggen, rekening houdend met de marktvoorwaarden, de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en het evenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

Zoals aangegeven wordt in de memorie van toelichting en in de bespreking van het artikel, is deze bepaling ontleend aan de artikelen 18 en 19 van de wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten, naar luid waarvan de rechter naar billijkheid uitspraak doet ingeval van onenigheid omtrent de voorwaarden van de huur.

Indien de onenigheid de gevraagde huurprijs betreft, houdt de rechter onder meer rekening met de prijs die in de wijk, de agglomeratie of de streek gewoonlijk wordt gevraagd voor vergelijkbare onroerende goederen, gedeelten van onroerende goederen of lokalen, en eveneens, in voorkomend geval, met de bijzondere aard van de gedreven handel, en het voordeel door de huurder getrokken uit de gehele of gedeeltelijke onderverhuur van de lokalen.

In casu is het criterium van de continuïteit van de openbare dienst, vastgesteld bij het ontworpen artikel 2bis, § 2, derde lid, te vaag en lijkt het alleen te worden gebruikt om de huurprijs te drukken, terwijl het zou moeten meespelen voor alle aspecten waardoor die continuïteit kan worden gewaarborgd.

Bijgevolg zou de steller van het voorontwerp preciseringen in dit verband moeten aanbrengen.

⁽²²⁾ «Gelet evenwel op de specialisatiegraad van de inrichting die vereist is opdat het goed tot het openbaar domein behoort, zal, in het kader van de operatie Vastgoedbevak 2006, het geheel van de goederen die door de bij de wet vermelde overheidsdienst worden betrokken, het voorwerp uitmaken van huurovereenkomsten die beantwoorden aan de huidige wet».

5. Selon l'article 2bis, § 2, alinéa 3, en projet, le juge de paix fixe les conditions du bail. Or, l'organisation des cours et tribunaux relève du bicaméralisme égalitaire, en vertu de l'article 77, alinéa 1er, 9°, de la Constitution. Par ailleurs, il résulte déjà de l'article 591, 1°, du Code judiciaire que le juge de paix connaît, quel que soit le montant de la demande, des contestations relatives aux louages d'immeubles.

Il convient donc de remplacer les mots «juge de paix» par le mot «juge».

Article 26

L'article en projet insère dans les lois sur la comptabilité de l'État, coordonnées le 17 juillet 1991, des dispositions identiques à celles prévues à l'article 25 de l'avant-projet de loi-programme.

Selon le commentaire de l'article 26,

«Cette répétition est rendue nécessaire pour les motifs suivants:

- les lois coordonnées par l'arrêté royal du 17 juillet 1991 sont toujours en vigueur, à défaut pour la loi du 22 mai 2003 portant organisation du budget et de la comptabilité de l'État fédéral, qui abrogera ces lois coordonnées, d'être elle-même en vigueur;
- la loi du 31 mai 1923 relatives à l'aliénation des immeubles domaniaux est également toujours en vigueur, à défaut d'avoir été abrogée par les lois coordonnées de 1991.

En outre, même lorsque la loi du 22 mai 2003 entrera en vigueur, elle abrogera les lois de 1991 et uniquement l'article 5 de la loi du 31 mai 1923 (voir articles 127 et 128, 5°, de la loi du 22 mai 2003).

Certes, comme le précise l'exposé des motifs du projet de loi devenu la loi du 22 mai 2003, précitée,

«Les lois sur la comptabilité de l'État, coordonnées le 17 juillet 1991, sont, pour l'heure actuelle, également applicables à la Communauté française, à la Communauté flamande, à la Communauté germanophone, (...), et à la Commission communautaire commune, conformément à la disposition transitoire figurant à l'article 71 de la loi spéciale du 16 janvier 1989 relative au financement des Communautés et des Régions» et «ce régime transitoire reste d'application jusqu'à l'entrée en vigueur de la loi visée à l'article 50, § 2, de cette même loi spéciale de financement»⁽²³⁾.

⁽²³⁾ Doc. parl., Chambre, n° 50-1870/1, pp. 153 et 154.

5. Volgens het ontworpen artikel 2bis, § 2, derde lid, legt de vrederechter de voorwaarden van de huur vast. De organisatie van de hoven en rechtbanken valt evenwel onder het egalitair tweekamerstelsel krachtens artikel 77, eerste lid, 9°, van de Grondwet. Overigens blijkt reeds uit artikel 591, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek dat de vrederechter, ongeacht het bedrag van de vordering, kennis neemt van geschillen betreffende de verhuring van onroerende goederen.

Het woord «vrederechter» behoort dan ook te worden vervangen door het woord «rechter».

Artikel 26

Bij het ontworpen artikel worden in de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, bepalingen opgenomen die identiek zijn aan die vervat in artikel 25 van het voorontwerp van programmawet.

In de bespreking van artikel 26 staat in dat verband het volgende:

«Deze herhaling is om de volgende redenen noodzakelijk:

- de wetten die bij het koninklijk besluit van 17 juli 1991 zijn gecoördineerd, zijn nog steeds van kracht, waarbij de wet van 22 mei 2003 houdende organisatie van de begroting en van de comptabiliteit van de federale Staat, die deze gecoördineerde wetten zal opheffen, zelf niet van kracht is;
 - de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen is nog steeds van kracht, en werd niet opgeheven bij de gecoördineerde wetten van 1991.
- Bovendien zelfs wanneer de wet van 22 mei 2003 in werking zal treden, zal ze de wetten van 2001 en enkel artikel 5 van de wet van 31 mei 1923 opheffen (zie artikel 127 en 128, 5° van de wet van 22 mei 2003).

In de memorie van toelichting van het wetsontwerp dat tot de voormelde wet van 22 mei 2003 heeft geleid, wordt weliswaar het volgende aangegeven:

«De op 17 juli 1991 gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit gelden momenteel ook voor de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap, (...) en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie overeenkomstig de overgangsbepaling opgenomen in artikel 71 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten. Die overgangsregeling blijft van kracht tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, van dezelfde bijzondere financieringswet»⁽²³⁾.

⁽²³⁾ Gedr. St., Kamer, nr. 50-1870/1, blz. 153 en 154.

Néanmoins, comme le Conseil d'État l'a encore rappelé récemment ⁽²⁴⁾, les communautés et régions étaient déjà compétentes pour adopter des dispositions relatives à l'aliénation de biens (meubles et) immeubles (articles 87 à 90 des lois coordonnées sur la comptabilité de l'État) avant l'entrée en vigueur de la loi visée à l'article 50, § 2, de la loi spéciale du 16 janvier 1989, précitée, c'est-à-dire la loi du 16 mai 2003 fixant les dispositions générales applicables aux budgets, au contrôle des subventions et à la comptabilité des communautés et des régions, ainsi qu'à l'organisation du contrôle de la Cour des comptes.

Il a, par contre, été précisé dans l'exposé des motifs du projet de loi devenu la loi du 22 mai 2003, précitée ⁽²⁵⁾, que compte tenu du fait que les lois coordonnées sur la comptabilité de l'État n'ont jamais été ratifiées par une loi, les dispositions légales sous jacentes dont la loi du 31 mai 1923, précitée, sont, elles aussi, toujours d'application.

Il en résulte que l'article 26 de l'avant-projet de loi-programme est inutile et doit être omis.

Article 27

Cet article contient une incohérence dans la mesure où il exclut tant l'application des articles 1er et 2 de la loi du 31 mai 1923, précitée, que l'application de l'article 87, alinéa 3, des lois coordonnées sur la comptabilité de l'État, c'est-à-dire l'alinéa 3 de l'article 1er de la loi du 31 mai 1923, précitée.

Par ailleurs, selon le commentaire de l'article 27,

«Cet article vise à faire exception, dans le cadre précis de l'opération Sicafi 2006, à l'approbation législative figurant à l'article 87, alinéa 3, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991. Dans les faits, cette approbation législative est donnée des années après que la vente ait eu lieu, et revêt donc un aspect essentiellement formel. En l'espèce, il serait inconcevable que la validité de l'opération - en ce compris la mise en bourse des titres de la Sicafi - soit soumise à un risque, aussi théorique soit-il, que cette approbation ne soit pas donnée. Telle est la raison pour laquelle il est nécessaire que le Parlement approuve préalablement l'opération par l'adoption de cet article.»

⁽²⁴⁾ Avis 38.689/2/V, donné le 24 août 2005, sur un avant-projet d'ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale devenu l'ordonnance organique du 23 février 2006 portant les dispositions applicables au budget, à la comptabilité et au contrôle.

⁽²⁵⁾ Doc. parl., Chambre, n° 50-1870/1, p. 20.

Zoals de Raad van State onlangs nog in herinnering heeft gebracht ⁽²⁴⁾ waren de gemeenschappen en gewesten evenwel reeds vóór de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, van de voormelde bijzondere wet van 16 januari 1989 - dat wil zeggen de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof -, bevoegd om bepalingen aan te nemen betreffende de vervreemding van (roerende en) onroerende goederen (artikelen 87 tot 90 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit).

In de memorie van toelichting van het wetsontwerp dat tot de voormelde wet van 22 mei 2003 heeft geleid ⁽²⁵⁾, is daarentegen aangegeven dat, aangezien de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit nooit bij wet zijn bekrachtigd, ook de onderliggende wettelijke bepalingen waaronder de voormelde wet van 31 mei 1923 nog steeds van kracht zijn.

Daaruit volgt dat artikel 26 van het voorontwerp van programmawet als overbodig dient te vervallen.

Artikel 27

Dit artikel vertoont een gebrek aan samenhang doordat daarin wordt gesteld dat zowel de artikelen 1 en 2 van de voormelde wet van 31 mei 1923 als artikel 87, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit niet van toepassing zijn, terwijl laatstgenoemde bepaling artikel 1, derde lid, is van de voormelde wet van 31 mei 1923.

Bovendien staat in de bespreking van artikel 27 het volgende te lezen:

«Dit artikel beoogt een uitzondering te creëren, in het specifieke kader van de operatie Vastgoedbevak 2006, voor de goedkeuring bij wet vermeld in artikel 87, lid 3, van het koninklijk besluit van 17 juli 1991. In feite wordt deze goedkeuring gegeven bij wet jaren na de verkoop en heeft ze dus hoofdzakelijk een formele rol. In dit geval zou het ondenkbaar zijn dat de geldigheid van de operatie - waaronder de beursintroductie van de effecten van de Vastgoedbevak - zou onderworpen zijn aan het, zij het theoretisch, risico dat deze goedkeuring niet wordt gegeven. Om die reden moet het Parlement de operatie vooraf goedkeuren via de goedkeuring van dit artikel.»

⁽²⁴⁾ Advies 38.689/2/V, uitgebracht op 24 augustus 2005, over een voorontwerp van ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat geleid heeft tot de organieke ordonnantie van 23 februari 2006 houdende de bepalingen die van toepassing zijn op de begroting, de boekhouding en de controle.

⁽²⁵⁾ Gedr. St., Kamer, nr. 50-1870/1, blz. 20.

Indépendamment de la pertinence de cette justification ⁽²⁶⁾, il appartient à l'auteur de l'avant-projet de préciser son intention à ce sujet et de compléter, le cas échéant, le commentaire de l'article pour justifier également la dérogation apportée aux articles 1er et 2 de la loi du 31 mai 1923, précitée.

TITRE III AFFAIRES SOCIALES

Chapitre premier - Véhicules de société - Cotisation de solidarité

Article 28

1. L'article 38, § 3^{quater}, alinéa 19, en projet de la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés (article 28, 2°, du projet) habilite le Ministre des Affaires sociales, en ce qui concerne la matière réglée dans ce paragraphe, à «prévoir des délais plus courts ainsi que des modalités particulières d'application pour les catégories d'employeurs du secteur public qu'il (lire: le Ministre) détermine». Cette délégation de pouvoirs au Ministre des Affaires sociales soulève des objections d'ordre constitutionnel.

2.1. L'octroi par le législateur d'une délégation directe de pouvoirs à un ministre signifierait que le législateur empiéterait sur une prérogative qui revient au Roi en tant que chef du pouvoir exécutif fédéral (article 37 de la Constitution). Pareille délégation n'est admissible qu'en présence de motifs objectifs justifiant une intervention urgente du pouvoir exécutif. En outre, une telle délégation de pouvoirs ne peut porter que sur des matières d'ordre accessoire ou de détail. L'exposé des motifs n'indique aucune raison objective susceptible de justifier qu'en l'occurrence la compétence concernée soit directement conférée au Ministre des Affaires sociales. Dès lors que de telles raisons font défaut et que la matière faisant l'objet de la délégation de pouvoirs ne peut en outre être regardée comme étant d'ordre secondaire, il conviendra de refondre la disposition en projet d'une manière telle que la délégation de pouvoir concernée soit conférée au Roi et non pas au Ministre des Affaires sociales.

En toute hypothèse, la portée de la délégation de pouvoirs doit être précisée. On n'aperçoit en effet pas dans quel but des délais plus courts peuvent être fixés et quelles sont précisément les «modalités d'application» particulières visées.

2.2. La possibilité de prévoir un régime spécifique pour les employeurs du secteur public implique une différence de traitement potentielle entre les employeurs selon qu'ils appartiennent au secteur public ou privé. À cet égard, il faut rappeler que selon une jurisprudence constante, notamment de la Cour d'arbitrage, les règles constitutionnelles de l'égalité et de la non discrimination n'excluent pas qu'une différence de

⁽²⁶⁾ Compte tenu du nombre et de la valeur des immeubles qu'on envisage de transférer à la Sicafi, l'approbation législative ne revêt pas un aspect purement formel.

Los van de vraag of die verantwoording pertinent is ⁽²⁶⁾, dient de steller van het voorontwerp zijn bedoeling in dit verband duidelijker aan te geven en de bespreking van het artikel in voorkomend geval aan te vullen zodat ook de afwijking van de artikelen 1 en 2 van de voormelde wet van 31 mei 1923 verantwoord wordt.

TITEL III - SOCIALE ZAKEN

Hoofdstuk 1 - Bedrijfsvoertuigen - Solidariteitsbijdrage

Artikel 28

1. In het ontworpen artikel 38, § 3^{quater}, negentiende lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (artikel 28, 2°, van het ontwerp), wordt met betrekking tot de in die paragraaf geregelde aangelegenheid aan de Minister van Sociale Zaken de bevoegdheid gegeven om te «voorzien in kortere termijnen en bijzondere toepassingsmodaliteiten voor de categorieën van werkgevers uit de openbare sector die Hij (lees: de Minister) bepaalt». Deze bevoegdheidsdelegatie aan de Minister van Sociale Zaken roept vanuit grondwettelijk oogpunt bezwaren op.

2.1. Het rechtstreeks toewijzen van bevoegdheden aan een minister door de wetgever komt neer op een ingrijpen van de wetgever in een prerogatief dat in beginsel aan de Koning als hoofd van de federale uitvoerende macht (artikel 37 van de Grondwet) toebehoort. Een dergelijke bevoegdheidsdelegatie is enkel aanvaardbaar ingeval objectieve redenen voorhanden zijn die een dringend optreden van de uitvoerende macht vereisen. Bovendien kan dergelijke bevoegdheidsopdracht slechts betrekking hebben op aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. In de memorie van toelichting worden geen objectieve redenen gegeven die kunnen verantwoorden waarom in dit geval bedoelde bevoegdheid rechtstreeks wordt verleend aan de Minister van Sociale Zaken. Zo dergelijke redenen niet voorhanden zijn, en bovendien de aangelegenheid waarop de bevoegdheidsdelegatie betrekking heeft niet kan worden aangemerkt als zijnde van ondergeschikt belang, zal de ontworpen bepaling moeten worden omgewerkt in de zin dat bedoelde bevoegdheid aan de Koning en niet aan de Minister van Sociale Zaken wordt verleend.

In elk geval moet de draagwijdte van de bevoegdheidsdelegatie worden verduidelijkt. Het is immers niet duidelijk met welk doel kortere termijnen kunnen worden bepaald en welke bijzondere «toepassingsmodaliteiten» precies worden beoogd.

2.2. De mogelijkheid om te voorzien in een specifieke regeling voor werkgevers uit de openbare sector, impliceert dat een verschil in behandeling kan ontstaan tussen werkgevers, naar gelang zij behoren tot de openbare of de private sector. In dat verband dient eraan herinnerd te worden dat volgens een vaste rechtspraak, onder meer van het Arbitragehof, de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discrimina-

⁽²⁶⁾ Gelet op het aantal en de waarde van de gebouwen die men in die Vastgoedbevak wil onderbrengen, is de goedkeuring bij wet niet louter een formele aangelegenheid.

traitement soit établie entre des catégories de personnes, pour autant qu'elle repose sur un critère objectif et qu'elle soit raisonnablement justifiée. L'existence d'une telle justification doit s'apprécier en tenant compte du but et des effets de la mesure ainsi que de la nature des principes en cause. Les principes d'égalité et de non-discrimination sont violés lorsqu'il est établi qu'il n'existe pas de rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé.

Il est recommandé d'énoncer dans l'exposé des motifs les raisons susceptibles de justifier adéquatement la possibilité d'un régime dérogatoire pour le secteur public.

Article 29

L'article 29 du projet dispose que l'article 28 de celui-ci produit ses effets le 1er janvier 2005.

Comme la Cour d'arbitrage⁽²⁷⁾ et la section de législation du Conseil d'État l'ont déjà souligné à plusieurs reprises, la non-rétroactivité des lois et décrets est une garantie ayant pour but de prévenir l'insécurité juridique et cette garantie exige que le contenu du droit soit prévisible et accessible, de sorte que chacun puisse prévoir, à un degré raisonnable, les conséquences d'un acte déterminé au moment où cet acte se réalise. Toujours selon la Cour d'arbitrage, la rétroactivité des lois et décrets peut uniquement être justifiée lorsqu'elle est indispensable pour réaliser un objectif général, comme le bon fonctionnement ou la continuité du service public. S'il s'avère en outre que la rétroactivité a pour effet d'influencer dans un sens déterminé l'issue de procédures judiciaires ou d'empêcher les juridictions de se prononcer sur une question de droit précisée, la nature du principe en cause exige que des circonstances exceptionnelles justifient cette intervention du législateur ou du législateur décréteur qui porte atteinte, au détriment d'une catégorie de citoyens, aux garanties juridictionnelles offertes à tous.

Dès lors qu'il ne semble pas que le projet ait une influence sur des procédures en cours, il suffit de vérifier si la rétroactivité est indispensable à la réalisation d'un objectif d'intérêt général.

Selon l'exposé des motifs, la rétroactivité se justifie aux motifs que «la sanction visée n'est pas de nature pénale et au regard de la possibilité dont dispose l'employeur de régulariser sa situation jusqu'au 31 mai 2006».

⁽²⁷⁾ Voir par ex. Cour d'arbitrage, n° 30/2004, 3 mars 2004, B.5; Cour d'arbitrage, n° 193/2004, 24 novembre 2004, B.8.4; Cour d'arbitrage, n° 20/2006, 1er février 2006, B.13.2; Cour d'arbitrage, n° 39/2006, 8 mars 2006, B.5.1; Cour d'arbitrage, n° 55/2006, 19 avril 2006, B.6.

tie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdende met het doel en de gevolgen van de maatregel en met de aard van de terzake geldende beginselen. De beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie zijn geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Het verdient aanbeveling in de memorie van toelichting de motieven uiteen te zetten welke de mogelijkheid van een voor de openbare sector afwijkende regeling op deugdelijke wijze kunnen verantwoorden.

Artikel 29

Luidens artikel 29 van het ontwerp heeft artikel 28 van het ontwerp uitwerking met ingang van 1 januari 2005.

Zoals het Arbitragehof⁽²⁷⁾ en de afdeling wetgeving van de Raad van State er reeds meermaals op hebben gewezen, is de niet-retroactiviteit van wetten of decreten een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid en vereist die waarborg dat het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een welbepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Nog volgens het Arbitragehof kan de terugwerkende kracht van wetten of decreten enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang, zoals de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst. Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot gevolg heeft dat de afloop van gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken over een bepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden een verantwoording bieden voor het optreden van de wet- of decreetgever dat ten nadele van een categorie burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.

Aangezien voor zover bekend het ontwerp niet tussenkomt in hangende procedures, moet enkel worden nagegaan of de retroactiviteit noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

In de memorie van toelichting wordt de terugwerkende kracht verantwoord door te wijzen «op het feit dat de beoogde sanctie niet van strafrechtelijke aard is en op het feit dat de werkgever de mogelijkheid heeft om zijn situatie te regulariseren tot 31 mei 2006».

⁽²⁷⁾ Zie bijv. Arbitragehof, nr. 30/2004, 3 maart 2004, B.5; Arbitragehof, nr. 193/2004, 24 november 2004, B.8.4; Arbitragehof nr. 20/2006, 1 februari 2006, B.13.2; Arbitragehof nr. 39/2006, 8 maart 2006, B.5.1; Arbitragehof, nr. 55/2006, 19 april 2006, B.6.

On ne peut considérer que les éléments ainsi avancés concernent un objectif d'intérêt général susceptible de justifier la rétroactivité. À moins d'une justification plus pertinente de la rétroactivité, qui devra alors figurer dans l'exposé des motifs, il faut conclure que sur la base de la justification citée, la rétroactivité au 1er janvier 2005 ne peut être admise.

Chapitre 2 - Lutte contre la fraude aux allocations sociales

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 3 - Allocations familiales - Délai de prescription

Article 35

Les auteurs du projet vérifieront dans quelle mesure le régime transitoire en projet est parfaitement conforme au principe d'égalité et de non-discrimination garanti par la Constitution dès lors que, notamment, dans son arrêt n° 13/2005 du 19 janvier 2005, la Cour d'arbitrage a jugé que les délais de prescription visés à l'article 120*bis* actuel des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés violent les articles 10 et 11 de la Constitution. En effet, en application du régime transitoire en projet, les délais de prescription visés à l'article 120*bis* actuel sont maintenus lorsque «l'action a pris naissance avant l'entrée en vigueur du présent chapitre (1er octobre 2006)». L'exposé des motifs devra dûment justifier le régime transitoire en projet en tenant compte des principes constitutionnels précités.

Chapitre 4 - Gestion globale et financement alternatif de la sécurité sociale

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 5 - INAMI et Gestions globales

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 6 - INAMI et lutte contre les assuétudes

Article 45

Il se déduit de l'exposé des motifs que le nouveau «fonds de lutte contre les assuétudes», qu'il est prévu d'instituer, se substituera au «fonds de lutte contre le tabagisme» à partir de l'année 2006. Une disposition expresse en ce sens ne figure toutefois pas dans le projet.

De aldus aangehaalde elementen kunnen bezwaarlijk worden betrokken op een doelstelling van algemeen belang welke de retroactiviteit zou kunnen verantwoorden. Tenzij voor de terugwerkende kracht een meer pertinente verantwoording voorhanden zou zijn, welke dan in de memorie van toelichting zal moeten worden opgenomen, moet worden geconcludeerd dat op basis van de aangehaalde verantwoording de terugwerkende kracht tot 1 januari 2005 geen doorgang kan vinden.

Hoofdstuk 2 - Strijd tegen de uitkeringsfraude

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 3 - Kinderbijslag - Verjaringstermijn

Artikel 35

De stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan in hoeverre de ontworpen overgangsregeling volkomen in overeenstemming is met het grondwettelijk gewaarborgde gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, er mede op gelet dat het Arbitragehof met het arrest nr. 13/2005 van 19 januari 2005 de verjaringstermijnen bedoeld in het huidige artikel 120*bis* van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders strijdig heeft bevonden met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Met toepassing van de ontworpen overgangsregeling blijven immers de in het huidige artikel 120*bis* bedoelde verjaringstermijnen gehandhaafd in het geval «de actie een aanvang nam voor de inwerkingtreding van dit hoofdstuk (1 oktober 2006)». De memorie van toelichting zal in het licht van voornoemde grondwettelijke beginselen een deugdelijke verantwoording moeten verschaffen voor de aldus ontworpen overgangsregeling.

Hoofdstuk 4 - Globaal beheer en alternatieve financiering van de sociale zekerheid

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 5 - RIZIV en Globale beheren

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 6 - RIZIV en bestrijding tegen de verslavingen

Artikel 45

Uit de memorie van toelichting moet worden afgeleid dat het nieuw op te richten «fonds tot bestrijding van de verslavingen» vanaf het jaar 2006 in de plaats komt van het «fonds tot bestrijding van het tabaksgebruik». Een uitdrukkelijke bepaling dienaangaande ontbreekt echter in het ontwerp.

Chapitre 7 Réductions de cotisations

Section 1re - Modifications à la loi programme du 24 décembre 2002 et à la loi programme du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations

Cette section n'appelle aucune observation.

Section 2 - Modification à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944

Article 51

Il est recommandé de justifier plus précisément dans l'exposé des motifs pourquoi la rétroactivité est jugée nécessaire au regard des principes exposés ci-dessus en ce qui concerne l'article 29 du projet.

Chapitre 8 Accord social Secteurs fédéraux de la santé

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 9 Responsabilité des dirigeants

Article 53

L'article 30quinquies, en projet, de la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs règle la responsabilité personnelle et solidaire des dirigeants de sociétés et d'autres personnes morales en cas de non-paiement des (provisions de) cotisations sociales. L'exposé des motifs précise que ce régime «est introduit de manière similaire dans la législation relative à la sécurité sociale et dans notre droit fiscal». La règle de droit fiscal est inscrite à l'article 442ter, en projet, du Code des impôts sur les revenus 1992 (article 14 du projet) et à l'article 93undecies C, en projet, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée (article 15 du projet). Malgré le parallélisme qui, selon l'exposé des motifs, est recherché entre les deux régimes, des différences sont constatées entre eux tant du point de vue rédactionnel que sur le fond. Ainsi, alors qu'il est question d'une présomption «sauf opposition» à l'article 30quinquies, § 2, en projet, c'est d'une présomption «sauf preuve du contraire» que font état les dispositions de droit fiscal correspondantes. En ce qui concerne la définition de la notion de «dirigeant», l'article 30quinquies, § 4, en projet, ne concorde pas non plus sur le fond avec les dispositions de droit fiscal correspondantes. Vu le parallélisme recherché entre les deux régimes, il est recommandé de les aligner autant que possible l'un sur l'autre tant du point de vue du fond que de la forme. Toutefois, si un mécanisme différent est nécessaire, il est recommandé de préciser ces différences dans l'exposé des motifs.

Hoofdstuk 7 - Bijdrageverminderingen

Afdeling 1 - Wijziging aan de programmawet van 24 december 2002 en aan de wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact

Bij deze afdeling zijn geen opmerkingen te maken.

Afdeling 2 - Wijziging aan de besluitwet van 28 december 1944

Artikel 51

Het verdient aanbeveling in de memorie van toelichting op een meer precieze wijze te verantwoorden waarom de terugwerkende kracht noodzakelijk wordt geacht, rekening houdende met de beginselen welke hiervoor bij artikel 29 van het ontwerp in dat verband werden uiteengezet.

Hoofdstuk 8 - Sociaal akkoord - Federale gezondheidssectoren

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 9 - Verantwoordelijkheid van de bestuurders

Artikel 53

Het ontworpen artikel 30quinquies van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders regelt de persoonlijke en hoofdelijke aansprakelijkheid van bestuurders van vennootschappen en andere rechtspersonen in het geval van niet-betaling van (voorschotten op) sociale zekerheidsbijdragen. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat die regeling «op een gelijkaardige manier (wordt) ingevoerd in de sociale zekerheids wetgeving als in ons fiscaal recht». De fiscaalrechtelijke regeling is opgenomen in het ontworpen artikel 442ter van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (artikel 14 van het ontwerp) en in het ontworpen artikel 93undecies C van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde (artikel 15 van het ontwerp). Niettegenstaande het luidens de memorie van toelichting beoogde parallelisme tussen de twee regelingen, worden zowel op het redactionele als op het inhoudelijke vlak verschillen tussen beide regelingen vastgesteld. Zo is in het ontworpen artikel 30quinquies, § 2, sprake van een vermoeden «behoudens verzet», terwijl in de overeenkomstige fiscaalrechtelijke bepalingen sprake is van een vermoeden «behoudens tegenbewijs». Ook het ontworpen artikel 30quinquies, § 4, stemt, wat de omschrijving van het begrip «bestuurder» betreft, inhoudelijk niet overeen met de overeenkomstige fiscaalrechtelijke bepalingen. Gelet op het beoogde parallelisme tussen de twee regelingen, verdient het aanbeveling beide regelingen zowel inhoudelijk als redactioneel zoveel als mogelijk op elkaar af te stemmen. Waar een verschillende regeling evenwel noodzakelijk is, verdient het aanbeveling deze verschillen te verduidelijken in de memorie van toelichting.

TITRE IV DISPOSITIONS DIVERSES

Chapitre premier - Théâtre royal de La Monnaie

Article 55

Aucune des pièces jointes au dossier n'atteste de ce que l'avis de l'inspecteur des finances aurait été obtenu concernant la disposition examinée.

Chapitre 2 - Intérieur - Modification de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant position juridique du personnel des services de police, confirmé par la loi du 26 avril 2002 relative aux éléments essentiels du statut des membres du personnel des services de police et portant diverses autres dispositions relatives aux services de police

Article 56

L'article XII.XI.38, § 1er, alinéa 4, de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police dispose comme suit:

«Par dérogation à l'alinéa 2, le membre du personnel qui pouvait bénéficier gratuitement d'un logement et à qui l'article XII.XI.15 est applicable, ne peut bénéficier de ce droit qu'aussi longtemps que ce même article lui reste applicable. S'il pouvait bénéficier gratuitement d'un logement et qu'il est promu à un grade d'officier en application de l'article XII.VII.16, il ne bénéficie toutefois de ce droit que jusqu'à la date de nomination à ce grade.»

L'article 56, 2°, de l'avant-projet de loi à l'examen vise à remplacer la première phrase de l'article XII.XI.38, § 1er, alinéa 4, par la disposition suivante:

«Le bénéfice du logement du membre du personnel qui est inséré ou promu à un grade d'officier, s'éteint, à moins et aussi longtemps qu'en vertu de l'article XII.XI.15, celui-ci bénéficie de l'échelle de traitement M7, auquel cas l'avantage s'éteint au plus tôt le 1er avril 2007.»

Selon le commentaire des articles, cette modification

«a pour objet, d'une part, de clarifier le texte existant et, d'autre part, d'établir légalement le message transmis lors des négociations relatives au statut de la police, c'est-à-dire que les anciens gendarmes insérés comme officier mais qui bénéficient de facto dans une première phase, d'une échelle de traitement du cadre moyen (M7), peuvent continuer d'habiter leur logement pour une durée d'au moins six ans après l'entrée en vigueur du nouveau statut.»

Interrogé sur la compatibilité de la disposition en projet avec le principe d'égalité, le délégué du ministre a apporté les précisions suivantes:

TITEL IV DIVERSE BEPALINGEN

Hoofdstuk 1 - Koninklijke Muntschouwburg

Artikel 55

Uit geen van de bij het dossier gevoegde stukken blijkt dat de inspecteur van financiën een advies zou hebben verstrekt omtrent de onderzochte bepaling.

Hoofdstuk 2 - Binnenlandse Zaken - Wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten

Artikel 56

Artikel XII.XI.38, § 1, vierde lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten bepaalt:

«In afwijking van het tweede lid, kan het personeelslid, dat gratis kon genieten van een logement en op wie artikel XII.XI.15 (lees: XII.XI.15) toepasselijk is, slechts genieten van dat recht tot zolang ditzelfde artikel op hem toepasselijk blijft. Indien het gratis kon genieten van een logement en het werd bevorderden tot graad (lees: bevorderd tot een graad) van officier bij toepassing van artikel XII.VII.16, geniet het evenwel slechts dat recht tot op de datum van de benoeming in deze graad.»

Artikel 56, 2°, van het onderzochte voorontwerp van wet beoogt de eerste zin van artikel XII.XI.38, § 1, vierde lid, te vervangen als volgt:

«Het voordeel van de vrije inwoning van het personeelslid dat wordt ingeschaald in of wordt bevorderd tot een graad van officier, vervalt, tenzij en voor zolang het krachtens artikel XII.XI.15 de loonschaal M7 geniet; in dit laatste geval vervalt het voordeel ten vroegste op 1 april 2007.»

Volgens de artikelsgewijze bespreking strekt die wijziging ertoe,

«enerzijds, om de bestaande tekst te verduidelijken en, anderzijds, om de boodschap die is gegeven bij de onderhandeling van het politiestatuut, namelijk dat de gewezen rijkswachters die zijn ingeschaald als officier doch in een eerste fase de facto een middenkader - loonschaal (M7) genieten, hun logement mogen blijven bewonen tot minstens zes jaar na de inwerkingtreding van het nieuwe statuut, wettelijk vast te leggen».

De gemachtigde van de minister heeft op de vraag of de ontworpen bepaling bestaanbaar is met het gelijkheidsbeginsel, het volgende gepreciseerd:

«De vaste omschrijving van de minimale termijn van 6 jaar is noodzakelijk om alle personeelsleden waarop dit tekstgedeelte van toepassing is eenzelfde minimale duurtijd te garanderen (door toepassing van artikel XII.VII.14 zou de termijn voor deze personeelsleden - een zeer beperkt aantal in bedoelde personeelscategorie - immers teruggebracht worden van de normale 6 jaar naar tot 4).

Het behoud van de 2de zin in bedoeld lid van het artikel (XII.XI.38) heeft voor gevolg dat voor de personeelsleden die van een logement genieten en die op een later tijdstip dan 01/04/2001 (met toepassing van artikel XII.VII.16) overgaan naar de graad van officier met loonvrijwaring M7 eveneens van de bescherming van het recht op logement kunnen genieten zolang de loonvrijwaring van toepassing blijft. De facto is - voor deze personeelsleden - de totale termijn van behoud van het recht op logement (sinds 01/04/2001) langer dan de minimale 6 jaar die in de (nieuwe) 1ste zin wordt omschreven.»

Nonobstant les explications fournies par le délégué du ministre, la portée exacte de l'alinéa 5, première phrase en projet, de l'article XII.XI.38, § 1er, de l'arrêté royal du 30 mars 2001 précité, n'apparaît pas avec suffisamment de clarté.

Plus particulièrement, il importe que l'ensemble de l'alinéa 5 fasse apparaître de manière claire et précise quelles sont les différentes catégories de personnel qui y sont visées et permette notamment de distinguer celles visées à l'alinéa 5, première phrase en projet, et celle visée à l'alinéa 5, seconde phrase en projet.

Cette obscurité persistante du texte à l'examen n'a pas permis à la section de législation du Conseil d'État d'examiner si le principe d'égalité a été respecté non seulement entre les membres des différentes catégories de personnel visés par l'alinéa 5 mais également entre ceux-ci et d'autres catégories qui se trouveraient dans une situation comparable.

Article 57

Comme en a convenu le délégué du ministre, la rétroactivité prévue à cet article est sans objet pour ce qui concerne l'article 56, 1°.

L'article 57 sera revu en conséquence.

Chapitre 3 - Défense - Modification de la loi organique du 27 décembre 1990

Articles 58 et 59

Compte tenu de ce que, selon le commentaire des dispositions à l'examen «Le plafond d'engagement sera déterminé dans la loi budgétaire», ces dispositions n'appellent pas d'observation.

«De vaste omschrijving van de minimale termijn van 6 jaar is noodzakelijk om alle personeelsleden waarop dit tekstgedeelte van toepassing is eenzelfde minimale duurtijd te garanderen (door toepassing van artikel XII.VII.14 zou de termijn voor deze personeelsleden - een zeer beperkt aantal in bedoelde personeelscategorie - immers teruggebracht worden van de normale 6 jaar naar tot 4).

Het behoud van de 2de zin in bedoeld lid van het artikel (XII.XI.38) heeft voor gevolg dat voor de personeelsleden die van een logement genieten en die op een later tijdstip dan 01/04/2001 (met toepassing van artikel XII.VII.16) overgaan naar de graad van officier met loonvrijwaring M7 eveneens van de bescherming van het recht op logement kunnen genieten zolang de loonvrijwaring van toepassing blijft. De facto is - voor deze personeelsleden - de totale termijn van behoud van het recht op logement (sinds 01/04/2001) langer dan de minimale 6 jaar die in de (nieuwe) 1ste zin wordt omschreven.»

Niettegenstaande de toelichtingen verstrekt door de gemachtigde van de minister komt de precieze draagwijdte van het ontworpen vijfde lid, eerste zin, van artikel XII.XI.38, § 1, vierde lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 30 maart 2001 niet voldoende tot uiting.

Inzonderheid moet het vijfde lid in zijn geheel klaar en duidelijk aangeven welke de verschillende categorieën personeelsleden zijn die erin bedoeld worden en moet het inzonderheid een duidelijk onderscheid maken tussen de categorieën bedoeld in het ontworpen vijfde lid, eerste zin, en de categorie bedoeld in het ontworpen vijfde lid, tweede zin.

De afdeling wetgeving van de Raad van State heeft vanwege die aanhoudende onduidelijkheid van de onderzochte tekst niet kunnen nagaan of het gelijkheidsbeginsel in acht is genomen, niet alleen onder de leden van de verschillende categorieën van personeel bedoeld in het vijfde lid, maar ook onder die personeelsleden en andere categorieën die zich in een soortgelijke situatie zouden bevinden.

Artikel 57

De gemachtigde van de minister is het er mee eens dat de in dit artikel voorgeschreven terugwerking doelloos is wat betreft artikel 56, 1°.

Artikel 57 moet dienovereenkomstig worden herzien.

Hoofdstuk 3 - Landsverdediging - Wijziging van de organieke wet van 27 december 1990

Artikelen 58 en 59

Gelet op het feit dat naar luid van de artikelsgewijze bespreking van de onderzochte bepalingen «het vastleggingsplafond (...) bepaald (zal) worden in de begrotingswet», geven deze bepalingen geen aanleiding tot opmerkingen.

Chapitre 4 - Politique scientifique

Article 60

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 5 - Classes moyennes - BIRB

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 6 - Pensions - La «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen»

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

Chapitre 7 - Environnement

Article 63

L'article 63 du projet vise à insérer dans le tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires, dans la sous-rubrique 25-1 «Fonds destiné au financement de la politique fédérale de réduction des émissions de gaz à effet de serre», dans la colonne «Nature des dépenses autorisées», entre l'alinéa 1er, 5°, et l'alinéa 2 (qui devient donc l'alinéa 3), un alinéa 2 nouveau qui s'énonce comme suit:

«Dans les limites des crédits budgétaires, l'octroi de subventions par événement d'un montant maximum de 500 euros pour des événements de formation et d'information sur les changements climatiques, conformément aux conditions fixées par le Roi.»

Selon l'exposé des motifs, cette disposition serait suffisante pour constituer le fondement légal de l'octroi de «subsides facultatifs» pour des événements de formation et d'information sur le thème des changements climatiques.

Ce point de vue n'est pas correct.

Des dispositions réglant l'affectation des recettes d'un fonds budgétaire ne peuvent procurer de fondement juridique à la mise en place d'un régime de subvention ⁽²⁸⁾.

L'autorisation donnée au Roi de fixer les conditions de l'octroi de subventions doit dès lors être omise de la disposition en projet.

Si les auteurs du projet entendent instaurer un régime de subvention, mieux vaudrait à cet effet arrêter un règlement organique. Celui-ci pourrait alors prévoir une habilitation au Roi pour fixer les conditions de l'octroi de cette subvention.

⁽²⁸⁾ Le Conseil d'État entend rappeler aux auteurs du projet que la création d'un fonds budgétaire n'est rien d'autre qu'une mesure budgétaire permettant de déroger au principe de la non affectation des recettes.

Hoofdstuk 4 - Wetenschapsbeleid

Artikel 60

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 5 - Middenstand BIRB

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 6 - Pensioenen - Het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 7 - Leefmilieu

Artikel 63

Bij artikel 63 van het ontwerp wordt beoogd in de tabel gevoegd bij de organieke wet van 27 december 1990 houdende oprichting van begrotingsfondsen, in de sub rubriek 25-1 «Fonds bestemd voor de financiering van het federale beleid ter reductie van de emissies van broeikasgassen» in de kolom «Aard van de toegewezen uitgaven» tussen het eerste lid, 5°, en het tweede lid (dat dan het derde lid wordt), een nieuw tweede lid in te voegen dat luidt:

«Binnen de perken van de begrotingskredieten toekenning van toelagen per evenement van maximum 500 euro voor voorlichtings- en vormings-evenementen over het thema klimaatverandering overeenkomstig de voorwaarden bepaald door de Koning.»

Volgens de memorie van toelichting zou die bepaling voldoende zijn als wettelijke basis voor het toekennen van «facultatieve subsidies» voor voorlichtings- en vormings-evenementen over het thema klimaatverandering.

Die opvatting is niet correct.

Bepalingen die de bestemming van de ontvangsten van een begrotingsfonds regelen, kunnen niet de rechtsgrond bieden voor het uitwerken van een subsidiëeringsregeling ⁽²⁸⁾.

De machtiging aan de Koning om de voorwaarden te bepalen voor het toekennen van subsidies dient bijgevolg uit de ontworpen bepaling te worden weggelaten.

Indien de stellers van het ontwerp een subsidieregeling willen invoeren, wordt daarvoor best een organieke regeling uitgewerkt. In die organieke regeling kan dan een machtiging aan de Koning worden opgenomen om de voorwaarden te bepalen voor het toekennen van die subsidie.

⁽²⁸⁾ De Raad van State wenst er de stellers van het ontwerp aan te herinneren dat het oprichten van een begrotingsfonds niets anders is dan een budgettaire maatregel die het mogelijk maakt af te wijken van het beginsel van de niet affectatie van de ontvangsten.

Chapitre 8 - Entreprises publiques

Article 64

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

L'avis concernant les titres Ier, III et IV, chapitres 5 et 6, a été donné par la première chambre, composée de

Messieurs	
M. VAN DAMME,	président de chambre,
J. BAERT,	
W. VAN VAERENBERGH,	conseillers d'État,
A. SPRUYT,	assesseurs de la section
M. TISON,	de législation,
Madame	
A. BECKERS,	greffier.

Les rapports ont été présentés par M. L. VAN CALENBERGH, Mme G. SCHEPPERS et M. B. STEEN, auditeurs. La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. W. VAN VAERENBERGH.

<i>LE GREFFIER,</i>	<i>LE PRESIDENT,</i>
A. BECKERS	M. VAN DAMME

L'avis concernant les titres Ier et II a été donné par la deuxième chambre, composée de

Messieurs	
Y. KREINS,	président de chambre,
J. JAUMOTTE,	
Madame	
M. BAGUET,	conseillers d'État,
Monsieur	
J. KIRKPATRICK,	assesseur de la section
	de législation,
Mesdames	
B. VIGNERON,	
A.-C. VAN GEERSDAELE	greffiers.

Hoofdstuk 8 - Overheidsbedrijven

Artikel 64

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Het advies betreffende titels I, III en IV, hoofdstukken 5 en 6, werd gegeven door de eerste kamer, samengesteld uit

de Heren	
M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
J. BAERT,	
W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling
M. TISON,	wetgeving,
Mevrouw	
A. BECKERS,	greffier.

De verslagen werden uitgebracht door de H. L. VAN CALENBERGH, Mevr. G. SCHEPPERS en de H. B. STEEN, auditeurs. De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. W. VAN VAERENBERGH.

<i>DE GRIFFIER,</i>	<i>DE VOORZITTER,</i>
A. BECKERS	M. VAN DAMME

Het advies betreffende de titels I en II werd gegeven door de tweede kamer, samengesteld uit

de Heren	
Y. KREINS,	kamervoorzitter,
J. JAUMOTTE,	
Mevrouw	
M. BAGUET,	staatsraden,
de Heer	
J. KIRKPATRICK,	assessor van de afdeling
	wetgeving,
De dames	
B. VIGNERON,	
A.-C. VAN GEERSDAELE	greffiers.

Les rapports ont été présentés par MM. J. L. PAQUET, premier auditeur, R. WIMMER et P. RONVAUX, auditeurs. La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. JAUMOTTE.

<i>LE GREFFIER,</i>	<i>LE PRESIDENT,</i>
B. VIGNERON	Y. KREINS

L'avis concernant titre IV, chapitre 7 a été donné par la troisième chambre, composée de

Messieurs

D. ALBRECHT,	président de chambre,
J. SMETS,	
B. SEUTIN,	conseillers d'État,

Madame

A.-M. GOOSSENS,	greffier.
-----------------	-----------

Le rapport a été présenté par Mme K. BAMS, auditeur. La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. B. SEUTIN

<i>LE GREFFIER,</i>	<i>LE PRESIDENT,</i>
A.-M. GOOSSENS	D. ALBRECHT

L'avis concernant les titres Ier et IV (chapitres 1er à 4 et 8) a été donné par la quatrième chambre, composée de

Messieurs

R. ANDERSEN,	premier président du Conseil d'État,
--------------	--------------------------------------

P. LIÉNARDY,	
P. VANDERNOOT,	conseillers d'État,

Madame

C. GIGOT,	greffier.
-----------	-----------

Les rapports ont été présentés par MM. J. L. PAQUET, premier auditeur, P. RONVAUX, auditeur et Mme L. VANCRAVEBECK, auditeur adjoint.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. P. LIÉNARDY.

<i>LE GREFFIER,</i>	<i>LE PREMIER PRÉSIDENT,</i>
C. GIGOT	R. ANDERSEN

De verslagen werden uitgebracht door de HH. J. L. PAQUET, eerste auditeur, R. WIMMER en P. RONVAUX, auditeurs. De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. JAUMOTTE.

<i>DE GRIFFIER,</i>	<i>DE VOORZITTER,</i>
B. VIGNERON	Y. KREINS

Het advies betreffende titel IV, hoofdstuk 7 werd gegeven door de derde kamer, samengesteld uit

de Heren

D. ALBRECHT,	kamervoorzitter,
J. SMETS,	
B. SEUTIN,	staatsraden,

Mevrouw

A.-M. GOOSSENS,	greffier.
-----------------	-----------

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS, auditeur. De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. B. SEUTIN.

<i>DE GRIFFIER,</i>	<i>DE VOORZITTER,</i>
A.-M. GOOSSENS	D. ALBRECHT

Het advies betreffende de titels I en IV (hoofdstukken 1 tot 4 en 8) werd gegeven door de vierde kamer, samengesteld uit

de Heren

R. ANDERSEN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
--------------	--

P. LIÉNARDY,	
P. VANDERNOOT,	staatsraden,

Madame

C. GIGOT,	greffier.
-----------	-----------

De verslagen werden uitgebracht door de HH. J. L. PAQUET, eerste auditeur, P. RONVAUX, auditeur en Mevr. L. VANCRAVEBECK, adjunct-auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. P. LIÉNARDY.

<i>DE GRIFFIER,</i>	<i>DE EERSTE VOORZITTER,</i>
C. GIGOT	R. ANDERSEN

PROJET DE LOI

ALBERT II, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir,

SALUT.

sur la proposition de Notre premier ministre, de Notre ministre des Finances, de Notre ministre du Budget, de Notre ministre de l'Intérieur, de Notre ministre de la Défense, de Notre ministre de la Politique scientifique, de Notre ministre des Affaires sociales et de la Santé publique, de Notre ministre des Classes moyennes, de Notre ministre de la Mobilité, de Notre ministre des Pensions et de Notre Secrétaire d'État aux Entreprises publiques,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre premier ministre, Notre ministre des Finances, Notre ministre du Budget, Notre ministre de l'Intérieur, Notre ministre de la Défense, Notre ministre de la Politique scientifique, Notre ministre des Affaires sociales et de la Santé publique, Notre ministre des Classes moyennes, Notre ministre de la Mobilité, Notre ministre des Pensions et Notre Secrétaire d'État aux Entreprises publiques, sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer à la Chambre des représentants, le projet de loi dont la teneur suit:

TITRE PREMIER**DISPOSITION GÉNÉRALE****Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

WETSONTWERP

ALBERT II, KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

op de voordracht van Onze eerste minister, Onze minister van Financiën, Onze minister van Begroting, Onze minister van Binnenlandse Zaken, Onze minister van Landsverdediging, Onze minister van Wetenschapsbeleid, Onze minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Onze minister van Middenstand, Onze minister van Mobiliteit, Onze minister van Pensioenen, en Onze Staatssecretaris voor Overheidsbedrijven,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

Onze eerste minister, Onze minister van Financiën, Onze minister van Begroting, Onze minister van Binnenlandse Zaken, Onze minister van Landsverdediging, Onze minister van Wetenschapsbeleid, Onze minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Onze minister van Middenstand, Onze minister van Mobiliteit, Onze minister van Pensioenen en Onze Staatssecretaris voor Overheidsbedrijven, zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Kamer van volksvertegenwoordigers in te dienen:

TITEL I**ALGEMENE BEPALING****Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

TITRE II

FINANCES

CHAPITRE PREMIER

**Réforme de certaines dispositions en matière de
procédure fiscale**

Section première

Code des impôts sur les revenus 1992

Art. 2

Dans l'article 318, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus 1992, les mots «le Directeur général de l'administration qui a effectué l'enquête peut, avec l'accord conjoint de l'Administrateur général des impôts et de l'Administrateur général adjoint des impôts,» sont remplacés par les mots «le fonctionnaire désigné à cette fin par le ministre des Finances peut ».

Art. 3

Dans l'article 327, § 1er, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus 1992, les mots «du procureur fédéral,» sont insérés entre les mots «sans l'autorisation expresse» et «du procureur général».

Art. 4

A l'article 358 du Code des impôts sur les revenus 1992, sont apportées les modifications suivantes:

1° le § 2 est remplacé par la disposition suivante:

«§ 2. Dans les cas visés au § 1er, 1°, 3° et 4°, l'impôt ou le supplément d'impôt doit être établi dans les douze mois à compter de la date à laquelle:

1° l'infraction visée au § 1er, 1°, a été constatée;

2° la décision dont l'action judiciaire visée au § 1er, 3°, a fait l'objet, n'est plus susceptible d'opposition ou de recours;

TITEL II

FINANCIEN

HOOFDSTUK I

**Hervorming van sommige bepalingen inzake de
fiscale procedure**

Afdeling I

Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992

Art. 2

In artikel 318, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de woorden «de Directeur-generaal van de administratie die het onderzoek heeft uitgevoerd, met gezamenlijk akkoord van de Administrateur-generaal van de belastingen en de Adjunct-administrateur-generaal van de belastingen,» vervangen door de woorden «de ambtenaar die hiertoe wordt aangesteld door de minister van Financiën».

Art. 3

In artikel 327, § 1, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de woorden «de federale procureur,» ingevoegd tussen de woorden «zonder uitdrukkelijke toelating van» en de woorden «de procureur-generaal».

Art. 4

In artikel 358 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° § 2 wordt vervangen als volgt:

«§ 2. In de gevallen bedoeld in § 1, 1°, 3° en 4°, moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de twaalf maanden te rekenen vanaf de datum:

1° waarop de in § 1, 1°, bedoelde inbreuk werd vastgesteld;

2° waarop tegen de beslissing over de in § 1, 3°, genoemde rechtsvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend;

3° les éléments probants visés au § 1er, 4°, sont venus à la connaissance de l'Administration.»;

2° il est inséré un § 3, rédigé comme suit:

«§ 3. Dans le cas visé au § 1er, 2°, l'impôt ou le supplément d'impôt doit être établi dans les vingt quatre mois à compter de la date à laquelle les résultats du contrôle ou de l'enquête visés au § 1er, 2°, sont venus à la connaissance de l'administration belge.»

Art. 5

L'article 4 entre en vigueur le premier jour du mois qui suit celui de la publication de la présente loi au *Monsieur belge*.

Art. 6

Lorsque le délai d'imposition visé à l'article 358, § 2, 2°, du Code des impôts sur les revenus 1992, tel qu'il existait avant d'être modifié par l'article 4 de la présente loi, n'est pas expiré à la date d'entrée en vigueur de l'article précité, l'impôt ou le supplément d'impôt peut être établi dans les vingt quatre mois à compter de la date à laquelle les résultats du contrôle ou de l'enquête visés à l'article 358, § 1er, 2°, du même Code sont venus à la connaissance de l'administration belge.

Art. 7

Dans l'article 371 du même code, remplacé par la loi du 15 mars 1999, les mots «dans un délai de trois mois» sont remplacés par les mots «dans un délai de six mois».

Art. 8

L'article 6 entre en vigueur le premier jour du mois qui suit celui de la publication de la présente loi au *Monsieur belge*.

Art. 9

Lorsque le délai de recours visé à l'article 371 du même code, tel qu'il existait avant d'être modifié par l'article 7 de la présente loi, n'est pas expiré à la date d'entrée en vigueur de l'article précité, la réclamation

3° waarop de Administratie kennis krijgt van de in § 1, 4°, vermelde bewijskrachtige gegevens.»;

2° er wordt een § 3 ingevoegd, luidende:

«§ 3. In het geval bedoeld in § 1, 2°, moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de vierentwintig maanden te rekenen vanaf de datum waarop de Belgische administratie kennis draagt van de resultaten van de controle of het onderzoek genoemd in § 1, 2°.».

Art. 5

Artikel 4 treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 6

Wanneer de aanslagtermijn bedoeld in artikel 358, § 2, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals hij bestond voor de wijziging door artikel 4 van deze wet, niet verlopen is op de datum van de inwerkingtreding van voormeld artikel, kan de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de vierentwintig maanden te rekenen vanaf de datum waarop de Belgische administratie kennis draagt van de resultaten van de controle of het onderzoek bedoeld in artikel 358, § 1, 2°, van hetzelfde Wetboek.

Art. 7

In artikel 371 van hetzelfde Wetboek, vervangen door de wet van 15 maart 1999, worden de woorden «binnen een termijn van drie maanden» vervangen door de woorden «binnen een termijn van zes maanden».

Art. 8

Artikel 6 treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 9

Wanneer de bezwaartermijn bedoeld in artikel 371, van hetzelfde wetboek, zoals hij bestond voor de wijziging door artikel 7 van deze wet, niet verlopen is op de datum van de inwerkingtreding van voormeld artikel, kan

peut être introduite dans un délai de six mois à partir de la date d'envoi de l'avertissement-extrait de rôle mentionnant le délai de réclamation ou de l'avis de cotisation ou de celle de la perception des impôts perçus autrement que par rôle.

Section II

Code de la taxe sur la valeur ajoutée

Art. 10

L'article 58, § 4, 7°, dernier alinéa, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, inséré par l'arrêté royal du 23 décembre 1994, est remplacé par l'alinéa suivant:

«Les documents qui justifient ce droit à déduction doivent être conservés durant le délai visé à l'article 60, § 1er.».

Art. 11

Dans l'article 62*bis*, du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992 et modifié par la loi du 15 mars 1999, les mots «de l'Office des chèques postaux, des établissements de banque, de change, de crédit et d'épargne, que lorsqu'ils agissent en vertu d'une autorisation du directeur général de cette administration, délivrée avec l'accord conjoint de l'administrateur général des impôts et de l'administrateur général adjoint des impôts» sont remplacés par les mots «de la Banque de La Poste, des établissements de banque, de change, de crédit et d'épargne, que lorsqu'ils agissent en vertu d'une autorisation délivrée par le fonctionnaire désigné à cet effet par le ministre des Finances».

Art. 12

L'article 90 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, abrogé par l'article 60 de la loi du 15 mars 1999, est rétabli dans la rédaction suivante:

«Art. 90. — Dans les contestations relatives à l'application d'une loi d'impôt, la comparution en personne au nom de l'État peut être assurée par tout fonctionnaire d'une administration fiscale.».

het bezwaarschrift worden ingediend binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van verzending van het aanslagbiljet waarop de bezwaartermijn vermeld staat of van de kennisgeving van de aanslag of vanaf de datum van de inning van de belastingen op een andere wijze dan per kohier.

Afdeling II

Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde

Art. 10

Artikel 58, § 4, 7°, laatste lid, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 23 december 1994, wordt vervangen als volgt:

«De stukken die dat recht op aftrek staven moeten worden bewaard gedurende de termijn bedoeld in artikel 60, § 1.».

Art. 11

In artikel 62*bis* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992 en gewijzigd bij de wet van 15 maart 1999, worden de woorden «het Bestuur van de Postcheck, de bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen slechts vorderen wanneer zij op grond van een machtiging van de directeur-generaal van die administratie optreden afgeleverd met de gezamenlijke toestemming van de administrateur-generaal van de belastingen en van de adjunct-administrateur-generaal van de belastingen» vervangen door de woorden «de Bank van De Post, de bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen slechts vorderen wanneer zij op grond van een machtiging verleend door de door de minister van Financiën daartoe aangewezen ambtenaar optreden».

Art. 12

Het artikel 90 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, opgeheven bij artikel 60 van de wet van 15 maart 1999, wordt hersteld in de volgende lezing:

«Art. 90. — Inzake de geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet, kan de verschijning in persoon in naam van de Staat worden gedaan door elke ambtenaar van een belastingadministratie.».

Art. 13

Dans l'article 93^{quaterdecies}, § 1er, alinéa 3, du même Code, inséré par la loi du 22 décembre 1989, les mots «du procureur fédéral,» sont insérés entre les mots «sans l'autorisation expresse» et «du procureur général».

CHAPITRE II

Taxe sur la valeur ajoutée – Mesures destinées à combattre les pratiques abusives et à instaurer une solidarité lors du non-paiement de la taxe

Art. 14

L'article 1er, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, modifié par la loi du 28 décembre 1992 et par les arrêtés royaux du 7 août 1995, du 22 décembre 1995, du 28 décembre 1999 et du 30 décembre 1999, par la loi-programme du 2 août 2002 et par la loi du 17 juin 2004, est complété par un § 10, rédigé comme suit:

«§ 10. Pour l'application du présent Code, il y a pratique abusive lorsque les opérations effectuées ont pour résultat l'obtention d'un avantage fiscal dont l'octroi est contraire à l'objectif poursuivi par le présent Code et les arrêtés pris pour son exécution et que leur but essentiel est l'obtention de cet avantage.».

Art. 15

A l'article 51bis, du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992 et modifié par l'arrêté royal du 22 décembre 1995 et par la loi du 7 mars 2002, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans le § 2, les mots «Le cocontractant de la personne qui est redevable de la taxe» sont remplacés par les mots «Dans les situations visées au § 1er, le cocontractant de la personne qui est redevable de la taxe».

2° il est inséré un § 4, rédigé comme suit:

«§ 4. Tout assujetti est solidairement tenu d'acquitter la taxe avec la personne qui en est redevable en vertu de l'article 51, §§ 1er et 2 si, au moment où il a effectué une opération, il savait ou devait savoir que le non paie-

Art. 13

In artikel 93^{quaterdecies}, § 1, derde lid, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 22 december 1989, worden de woorden «de federale procureur,» ingevoegd tussen de woorden «zonder uitdrukkelijke toelating van» en de woorden «de procureur-generaal».

HOOFDSTUK II

Belasting over de toegevoegde waarde – Maatregelen ter bestrijding van misbruiken en invoering van een hoofdelijke aansprakelijkheid bij niet betaling van de belasting

Art. 14

Artikel 1 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, gewijzigd bij de wet van 28 december 1992, bij de koninklijke besluiten van 7 augustus 1995, 22 december 1995, 28 december 1999 en 30 december 1999, bij de programmawet van 2 augustus 2002 en bij de wet van 17 juni 2004, wordt aangevuld met een § 10, luidende:

«§ 10. Voor de toepassing van dit Wetboek is er sprake van misbruik wanneer de verrichte handelingen resulteren in het verkrijgen van een fiscaal voordeel waarvan de toekenning in strijd is met de doelstelling beoogd in dit Wetboek en de ter uitvoering ervan genomen besluiten en die handelingen in wezen het verkrijgen van dit voordeel tot doel hebben.».

Art. 15

In artikel 51bis van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 december 1995 en bij de wet van 7 maart 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 2 worden de woorden «is evenwel in die mate van de hoofdelijke aansprakelijkheid ontslagen» vervangen door de woorden «is in de in § 1 bedoelde situaties evenwel in die mate van de hoofdelijke aansprakelijkheid ontslagen».

2° een § 4 wordt ingevoegd, luidende:

«§ 4. Elke belastingplichtige is hoofdelijk gehouden de belasting te voldoen met de persoon die er krachtens artikel 51, §§ 1 en 2 schuldenaar van is, als hij op het tijdstip waarop hij een handeling heeft verricht, wist

ment de la taxe, dans la chaîne des opérations, est commis ou sera commis dans l'intention d'éluider la taxe.»

Art. 16

A l'article 59, du même Code, modifié par les lois du 27 décembre 1977, du 22 décembre 1989, du 28 décembre 1992 et du 27 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° le § 1er, alinéa 1er, est remplacé par la disposition suivante:

«§ 1er. L'administration est autorisée à prouver selon les règles et par tous les moyens de droit commun, témoins et présomptions compris, à l'exception du serment, et, en outre, par les procès-verbaux des agents du ministère des Finances, toute infraction ou toute pratique abusive aux dispositions du présent Code ou prises pour son exécution, de même que tout fait quelconque qui établit ou qui concourt à établir l'exigibilité de la taxe ou d'une amende.»

2° le § 3 est abrogé.

Art. 17

Dans l'article 70, § 1^{er bis}, du même Code, inséré par la loi du 27 décembre 1977, les mots «Quiconque a obtenu indûment la déduction de la taxe» sont remplacés par les mots «Quiconque a déduit indûment ou abusivement la taxe».

Art. 18

A l'article 79, du même Code, remplacé par la loi du 7 avril 2005, dont le texte actuel formera le § 1er, il est ajouté un § 2, rédigé comme suit:

«§ 2. En cas de pratique abusive, la personne qui a opéré la déduction de la taxe sur les opérations en cause, doit reverser à l'État les sommes ainsi déduites à titre de TVA.»

of moest weten dat de betaling van de belasting, in de ketting van de handelingen, niet werd gedaan of zal worden gedaan met de bedoeling de belasting te ontduiken.»

Art. 16

In artikel 59 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 27 december 1977, 22 december 1989, 28 december 1992 en 27 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° § 1, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

«§ 1. Iedere overtreding of elk misbruik van de bepalingen van dit wetboek of van de ter uitvoering ervan gegeven regelen, alsmede feiten die de opeisbaarheid van de belasting of van een geldboete aantonen of ertoe bijdragen die aan te tonen, kunnen door de administratie worden bewezen volgens de regelen en door alle middelen van het gemene recht, getuigen en vermoedens inbegrepen, doch uitgezonderd de eed, en daarenboven door de processen-verbaal van de ambtenaren van het ministerie van Financiën.»

2° § 3 wordt opgeheven.

Art. 17

In artikel 70, § 1 *bis*, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 27 december 1977, worden de woorden «Ieder die onrechtmatig aftrek van belasting heeft genoten» vervangen door de woorden «Ieder die op onrechtmatige of ongeoorloofde wijze de belasting in aftrek heeft gebracht.»

Art. 18

Artikel 79 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 7 april 2005, waarvan de bestaande tekst § 1 zal vormen, wordt aangevuld met een § 2, luidende:

«§ 2. Ingeval van misbruik dient degene die de belasting op de betreffende handelingen in aftrek heeft gebracht, de aldus als BTW afgetrokken bedragen aan de Staat terug te storten.»

CHAPITRE III

Sociétés de liquidités

Art. 19

Dans le Code des Impôts sur les Revenus 1992, un article 442*ter* est inséré, ainsi libellé:

« Art. 442*ter*. — § 1. Toute personne morale ou toute personne physique qui - seule ou avec son conjoint ou son cohabitant légal et/ou avec ses descendants, ascendants et collatéraux jusqu'au deuxième degré compris - détient directement ou indirectement au moins 33% des actions ou parts dans une société résidente et cède une partie de celles-ci à concurrence d'au moins 75% au cours d'une période d'un an, est solidairement et de plein droit responsable des impôts et accessoires dus par la société cédée dont l'actif est constitué au minimum de 75% de placements de trésorerie, immobilisations financières, créances, ou valeurs disponibles au plus tard le jour du paiement des actions ou parts.

§ 2. La responsabilité solidaire visée au § 1er ne vaut que pour les impôts et accessoires qui se rapportent:

- à la période imposable au cours de laquelle a lieu la cession des actions;
- aux trois périodes imposables précédant celle au cours de laquelle a lieu la cession des actions;

En outre, si la société a réalisé au plus tard le jour de la cession des actions ou parts, une plus-value sur des immobilisations corporelles ou incorporelles susceptible de faire l'objet de l'étalement de la taxation prévu à l'article 47 du CIR sous condition du emploi du produit de l'aliénation conformément au paragraphe 2 de cet article et a déclaré son intention de procéder au emploi dans sa déclaration fiscale relative à la période imposable de réalisation de la plus-value, et si le emploi n'est pas réalisé dans le délai légal, les vendeurs sont solidairement responsables des impôts se rapportant à ladite plus-value.

§ 3. Le § 1er ne s'applique pas aux cessions des actions ou parts d'une société cotée ou d'une entreprise soumise au contrôle de la Commission bancaire, financière et des assurances.»

HOOFDSTUK III

Kasgeldvennootschappen

Art. 19

In het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 wordt een artikel 442*ter* ingevoegd, luidende:

«Art. 442*ter*. — § 1. Ieder rechtspersoon of natuurlijk persoon die - al dan niet tesamen met zijn echtgeno(o)t(e) of zijn wettelijk samenwonende partner en / of hun descendentes, ascendenten en zijverwanten tot en met de tweede graad - middellijk of onmiddellijk minstens 33 percent bezit van de aandelen in een binnenlandse vennootschap en deze aandelen, of een gedeelte daarvan ten belope van minstens 75 percent, overdraagt uiterlijk in een tijdsspanne van één jaar, is van rechtswege hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van de belastingschulden en toebehoren indien het actief van de vennootschap uiterlijk op de dag van de betaling van de prijs van de aandelen voor ten minste 75 percent bestaat uit vorderingen, financiële vaste activa, geldbeleggingen en/of liquide middelen.

§ 2. De in paragraaf 1 gestelde hoofdelijke aansprakelijkheid geldt enkel voor de belastingschulden en toebehoren die betrekking hebben op:

- het belastbaar tijdperk waarin de overdracht van de aandelen plaatsheeft;
- de drie belastbare tijdperken voorafgaand aan deze waarin de overdracht van de aandelen plaatsheeft;

Als de vennootschap uiterlijk de dag van de overlating van de aandelen een meerwaarde gerealiseerd heeft op immateriële of materiële vaste activa dewelke het voorwerp kunnen uitmaken van een gespreide taxatie voorzien in artikel 47 WIB op voorwaarde van herbelegging van de waarde van de vervreemding overeenkomstig paragraaf 2 van genoemd artikel en tevens de intentie tot herbelegging kenbaar heeft gemaakt in zijn fiscale aangifte met betrekking tot het belastbaar tijdperk waarin de meerwaarde gerealiseerd werd, zijn de verkopers van de aandelen hoofdelijk aansprakelijk voor de belasting die betrekking heeft op de meerwaarde, als de herbelegging niet geschiedde binnen de wettelijke termijn.

§ 3. Paragraaf 1 is niet van toepassing op de overgedragen aandelen van een genoteerde vennootschap of van een onderneming die onder het toezicht staat van de Commissie voor het Bank, - Financie - en Assurantiewezen.»

CHAPITRE IV

Titrisation des créances fiscales de l'État

Art. 20

Dans l'article 43 de la loi-programme du 11 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° au § 1er, les mots «et les créances fiscales en matière de taxe sur la valeur ajoutée» sont insérés après les mots «les créances fiscales en matière d'impôts sur les revenus portées à un rôle rendu exécutoire», et les mots «conformément au titre VII du Code des impôts sur les revenus et à ses arrêtés d'exécution» sont remplacés par les mots «conformément au titre VII du Code des impôts sur les revenus, au Code de la taxe sur la valeur ajoutée et à leurs arrêtés d'exécution».

2° un § 7 est inséré, rédigé comme suit:

«§ 7. La cession des créances fiscales conformément au présent article est sans effet sur les montants:

– attribués aux Communautés en vertu de l'article 38 de la loi spéciale du 16 janvier 1989 relative au financement des Communautés et des Régions,

– affectés au financement de la sécurité sociale en application de l'article 66 de la loi-programme du 2 janvier 2001 modifié par les lois du 20 juillet 2001, 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre 2002, 22 décembre 2003, 9 juillet 2004, 27 décembre 2004, 3 juillet 2005, 11 juillet 2005, 20 juillet 2005 et 23 décembre 2005,

– affectés au financement des subventions visées aux articles 10 à 14 de la loi du 6 mai 2002 portant création du Fonds des pensions de la police intégrée et portant des dispositions particulières en matière de sécurité sociale en vertu de l'article 190, § 2, de la loi-programme (I) du 24 décembre 2002,

– prélevés par une attribution à partir des recettes de TVA, visés à l'article 21ter, paragraphe 1er, alinéa 2, de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, modifié par la loi du 23 décembre 2005.

HOOFDSTUK IV

Effectisering van de fiscale vorderingen van de Staat

Art. 20

In artikel 43 van de programmawet van 11 juli 2005 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §1 worden de woorden «en de fiscale schuldvorderingen inzake belasting op de toegevoegde waarde» ingevoegd na de woorden «fiscale vorderingen inzake inkomstenbelastingen, die zijn opgenomen in een kohier, dat uitvoerbaar is verklaard», en worden de woorden «overeenkomstig titel VII van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992, zijn uitvoeringsbesluiten» vervangen door de woorden «overeenkomstig titel VII van het Wetboek van inkomstenbelastingen, het Wetboek van de belasting op de toegevoegde waarde en hun uitvoeringsbesluiten».

2° een §7 wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

« § 7. De overdracht van fiscale schuldvorderingen overeenkomstig dit artikel is zonder gevolg voor de bedragen:

– toegewezen aan de Gemeenschappen krachtens artikel 38 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten,

– toegewezen aan de financiering van de sociale zekerheid in uitvoering van artikel 66 van de programmawet van 2 januari 2001 gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2001, 30 december 2001, 2 augustus 2002, 24 december 2002, 22 december 2003, 9 juli 2004, 27 december 2004, 3 juli 2005, 11 juli 2005, 20 juli 2005 en 23 december 2005,

– toegewezen aan de financiering van de toelagen bedoeld in de artikels 10 tot 14 van de wet van 6 mei 2002 houdende oprichting van het Fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake sociale zekerheid krachtens artikel 190, §2 van de programmawet (I) van 24 december 2002,

– voorafgenomen door een toewijzing vanuit de BTW-ontvangsten, zoals bedoeld in artikel 21ter, paragraaf 1, alinea 2, van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005.

Dans l'hypothèse où, suite à la cession des créances, le produit de la taxe sur la valeur ajoutée devient inférieur à la somme des montants déterminés en vertu des dispositions précitées, le financement de la sécurité sociale, des subventions visées aux articles 10 à 14 de la loi du 6 mai 2002 et du montant prélevé sur les recettes TVA visé à l'article 21 *ter*, alinéa 2, de la loi du 29 avril 1999, sera assuré par un montant compensatoire à charge du Trésor.

Ce montant compensatoire sera égal à la partie du montant versé au cessionnaire des créances fiscales qui aurait été affectée aux dépenses précitées si la cession n'avait pas eu lieu.

CHAPITRE V

Caisse nationale des Calamités

Art. 21

En 2006, un montant de 26.700.000 EUR provenant de la taxe annuelle sur les opérations d'assurance, telle que prévue aux articles 173 à 183 du titre XII du code des taxes assimilées au timbre, est affecté afin de financer la Caisse Nationale des Calamités.

Ce montant est affecté au travers du fonds d'attribution 66.80.B.

Mensuellement, un douzième du montant prévu sur base annuelle sera attribué à la Caisse Nationale des Calamités.

Ce douzième est versé au plus tard le 20e du mois au cours duquel les recettes en matière de taxe annuelle sur les opérations d'assurances précitées sont perçues.

Art. 22

L'article 37, §2, de la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles est complété comme suit:

«4° le cas échéant par une partie du produit des taxes annuelles sur les opérations d'assurance, telle que prévue aux articles 173 à 183 du titre XII du code des taxes assimilées au timbre. Pour l'année 2006, 26.700.00 EUR

In het geval waar, ingevolge de overdracht van de schuldvorderingen, de opbrengst van de belasting op de toegevoegde waarde lager wordt dan de som van de bedragen vastgesteld krachtens de voormelde bepalingen, zal de financiering van de sociale zekerheid, de toelagen bedoeld in artikels 10 tot 14 van de wet van 6 mei 2002 en het bedrag voorafgenomen op de ontvangsten van de BTW bedoeld in artikel 21 *ter*, alinea 2, van de wet van 29 april 1999, verzekerd worden door een bedrag ter vergoeding ten laste van de Schatkist.

Het bedrag van de vergoeding zal gelijk zijn aan het deel van het bedrag gestort aan de overnemer van de fiscale schuldvorderingen dat bestemd zou zijn geweest voor de hoger vermelde uitgaven indien de overdracht niet zou hebben plaatsgevonden.

HOOFDSTUK V

Nationale Kas voor Rampenschade

Art. 21

In 2006 wordt een bedrag van 26.700.000 EUR afkomstig van de jaarlijkse taks op de verzekeringsverrichtingen, zoals bepaald bij artikelen 173 tot 183 van titel XII van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen, toegewezen, toegewezen ten einde de Nationale Kas voor Rampenschade te financieren.

Dit bedrag wordt toegewezen door middel van het toewijzingsfonds 66.80.B.

Maandelijks zal één twaalfde van het op jaarbasis voorziene bedrag aan de Nationale Kas voor Rampenschade worden overgemaakt.

Dit twaalfde wordt gestort uiterlijk de 20ste van de maand waarin de ontvangsten inzake de bovenvermelde jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten zijn ontvangen.

Art. 22

Artikel 37, § 2, van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade aan private goederen veroorzaakt door natuur-rampen, wordt als volgt aangevuld:

«4° eventueel door een gedeelte van de opbrengst van de jaarlijkse taksen op de verzekeringsverrichtingen, zoals bepaald bij artikelen 173 tot 183 van titel XII van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen.

de ce produit est affecté via le fonds d'attribution 66.80.B visé à l'article 24 de la loi-programme du [X] 2006.»

CHAPITRE VI

Garantie du service public et cession d'immeubles domaniaux

Art. 23

Dans la loi du 31 mai 1923 relative à l'aliénation d'immeubles domaniaux, est inséré un article *2bis* rédigé comme suit:

«Art. *2bis*. — § 1er. Les immeubles appartenant à l'État belge occupés par les juridictions et spécialement aménagés en vue de l'exercice du service public de la justice, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail au profit de l'État auquel s'appliquent, nonobstant toute convention contraire dans le bail, les dispositions des paragraphes 2 et 3. Pour le surplus, et dans la mesure où il n'y est pas dérogé par les parties, le bail est régi par les articles 1714 et suivants du Code civil.

§ 2. Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, l'État a le droit d'obtenir le renouvellement du bail, soit à l'expiration de celui-ci, soit à l'expiration de tout bail ultérieur avec le bailleur originaire ou tout autre bailleur.

Au plus tôt 24 mois et au plus tard 18 mois avant l'expiration du bail en cours, le bailleur et l'État peuvent chacun notifier par lettre recommandée à l'autre partie leur volonté que le nouveau bail soit conclu soit aux mêmes conditions, soit à des conditions différentes de celles du bail en cours. A défaut d'une telle notification, le bail est renouvelé aux mêmes conditions et pour une même durée que le bail en cours.

Si, dans les trois mois à compter de cette notification, les parties restent en désaccord quant au montant du loyer ou quant aux autres modalités du nouveau bail, la partie la plus diligente pourra saisir le juge qui fixera en équité les conditions de ce bail, dans le respect des conditions du marché, de la nécessaire continuité du

Voor het jaar 2006 wordt 26.700.000 EUR toegewezen via het toewijzingsfonds 66.80.B, bedoeld in artikel 24 van de programmawet van [X] 2006.»

HOOFDSTUK VI

Verzekering van de openbare dienst en overdracht van onroerende domeingooderen

Art. 23

In de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingooderen, wordt een artikel *2bis* ingevoegd, luidende als volgt:

«Art. *2bis*. — § 1. De gebouwen die toebehoren aan de Belgische Staat en die betrokken worden door de rechtscolleges en die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van de openbare dienst van het gerecht, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat tegelijk met de verkoop, de inbreng of de erfpacht een huurovereenkomst wordt afgesloten ten voordele van de Staat, waarop de bepalingen van paragrafen 2 en 3 van toepassing zijn, niet-tengestaande elke andere afspraak in de huurovereenkomst. Voor het overige en in de mate de partijen hier niet van afwijken, wordt de huurovereenkomst geregeld door de artikelen 1714 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

§ 2. Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst, heeft de Staat het recht om de hernieuwing van de huurovereenkomst te vragen, hetzij bij het verstrijken hiervan, hetzij bij het verstrijken van elke latere huurovereenkomst met de oorspronkelijke verhuurder of elke andere verhuurder.

Ten vroegste 24 maanden en ten laatste 18 maanden voor het verstrijken van de lopende huur, kunnen de verhuurder en de Staat elk bij aangetekende brief aan de andere partij hun wil kenbaar maken dat de nieuwe huurovereenkomst zou worden afgesloten hetzij aan dezelfde voorwaarden, hetzij aan voorwaarden die verschillen van de lopende huurovereenkomst. Bij gebrek aan zulke kennisgeving, wordt de huurovereenkomst hernieuwd aan dezelfde voorwaarden en voor dezelfde looptijd als de lopende huurovereenkomst.

Indien binnen de drie maanden vanaf deze kennisgeving, de partijen geen overeenstemming bereiken over het bedrag van de huurprijs of over de andere voorwaarden van de nieuwe huur, dan kan de meest gerede partij de rechter vatten, die naar billijkheid de voorwaarden van deze huur zal vastleggen, rekening houdend

service public et de l'équilibre des prestations réciproques.

Les jugements intervenus sont exécutoires par provision nonobstant tout recours.

L'État dispose de deux mois à compter de la notification du jugement définitif pour notifier au bailleur sa volonté de renouveler le bail aux conditions fixées par le juge ou sa renonciation au renouvellement du bail. Si l'État notifie au bailleur sa volonté de renoncer au bail ou omet de prendre position, le bail prendra fin de plein droit 6 mois après la notification du jugement définitif, sauf convention contraire entre les parties quant aux modalités de fin du bail. En cas de circonstances exceptionnelles mettant en péril la continuité du service public, le juge peut, à la demande de l'État, fixer une durée supérieure, qui ne pourra cependant pas excéder 18 mois. Entre le terme du bail venu à échéance et la date de départ des lieux, les conditions fixées par le juge sont applicables, rétroactivement si le jugement survient postérieurement au terme du bail.

§ 3. 1° Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public et que l'État n'a pas donné congé, le bailleur ne peut vendre le bien ou aliéner son droit d'emphytéose qu'après avoir mis l'État en mesure d'exercer son droit de préemption.

2° A cet effet, en cas de vente de gré à gré, le bailleur notifie à l'État le contenu de l'acte notarié établi sous condition suspensive du non exercice du droit de préemption. Cette notification vaut offre de vente aux conditions fixées dans l'acte.

Si l'État accepte l'offre, il doit notifier son acceptation au notaire ayant reçu l'acte dans le mois de la notification visée à l'alinéa précédent, auquel cas, conformément à l'article 1583 du Code civil, la vente est parfaite entre parties dès que l'acceptation de l'État est arrivée à la connaissance de ce notaire.

3° En cas de vente publique, l'officier instrumentant et le bailleur sont chacun tenus de notifier à l'État le lieu, la date et l'heure de la vente au moins quinze jours à l'avance.

met de marktvoorwaarden, de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en het evenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

De vonnissen zijn uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

De Staat beschikt over twee maanden vanaf de betekening van het definitieve vonnis om aan de verhuurder zijn wil te kennen te geven om hetzij de huur te hernieuwen aan de door de rechter vastgelegde voorwaarden, hetzij af te zien van de hernieuwing van de huur. Als de Staat aan de verhuurder te kennen geeft afstand te doen van de huurhernieuwing of nalaat standpunt in te nemen, dan zal de huur van rechtswege eindigen 6 maanden na de betekening van het definitieve vonnis, behoudens andersluidende overeenkomst tussen de partijen aangaande de modaliteiten van de huur. Ingeval van uitzonderlijke omstandigheden die de continuïteit van de openbare dienst in gevaar brengen, kan de rechter, op verzoek van de Staat, een langere termijn vastleggen, die evenwel niet langer kan zijn dan 18 maanden. Tussen het einde van de vervallen huur en het ogenblik van het ontruimen van de plaatsen, zullen de voorwaarden vastgelegd door de rechter van toepassing zijn, met retroactieve werking indien het vonnis wordt uitgesproken na het einde van de huur.

§ 3. 1° Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst en de Staat geen opzegging gegeven heeft, kan de verhuurder het goed niet verkopen of zich ontdoen van de erfpacht dan na de Staat de gelegenheid te hebben gegeven zijn recht van voorkoop uit te oefenen.

2° Te dien einde geeft, ingeval van verkoop uit de hand, de verhuurder aan de Staat kennis van de inhoud van de notariële akte die is opgesteld onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht op voorkoop. Deze kennisgeving geldt als aanbod van verkoop onder de voorwaarden bepaald in de akte.

Aanvaardt de Staat het aanbod, dan moet hij daarvan aan de notaris die de akte heeft verleden kennis geven binnen een maand na de kennisgeving bepaald in de vorige alinea, in welk geval de verkoop overeenkomstig artikel 1583 van het Burgerlijk Wetboek tussen partijen voltrokken is, zodra de aanvaarding van de Staat ter kennis is gekomen van de notaris.

3° Bij openbare verkoop zijn de instrumenterende ambtenaar en de verhuurder elk gehouden minstens vijftien dagen van te voren aan de Staat kennis te geven van plaats, dag en uur van de verkoop.

Si la vente a lieu sans réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant est tenu de demander publiquement, à la fin des enchères et avant l'adjudication si l'État ou son mandataire désire exercer son droit de préemption au prix de la dernière offre:

a) si l'État acquiesce à la question de l'officier instrumentant, la vente à l'État devient définitive;

b) si l'État refuse, se tait ou est absent, la vente se poursuit;

c) si l'État tient en suspens sa réponse, l'adjudication a lieu sous la condition suspensive de non-exercice dans un délai de 10 jours du droit de préemption.

Si la vente a lieu sous réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant n'est pas tenu de demander à l'État s'il exerce son droit de préemption:

a) s'il y a surenchère, l'exploit en sera dénoncé à l'État comme à l'adjudicataire, huit jours avant la séance de surenchère. A la fin des enchères et avant l'adjudication, la demande visée à l'alinéa précédent doit être posée publiquement à l'État à la séance de surenchère;

b) s'il n'y a pas de surenchère ou que la surenchère est refusée par le notaire, celui-ci notifiera le montant de la dernière offre à l'État en lui demandant s'il désire exercer son droit de préemption. Si l'État n'a pas, dans un délai de dix jours, fait part de son acquiescement, l'adjudication est définitive.

4° Lorsque la propriété mise en vente ne constitue qu'une partie du bien loué, le droit de préemption s'applique à cette partie.

5° En cas de vente faite en méconnaissance du droit de préemption de l'État, celui-ci peut exiger soit d'être subrogé à l'acquéreur, soit de recevoir du vendeur le versement d'une indemnité correspondant à 20% du prix de vente.

Dans le premier cas, l'action doit être intentée à la fois au vendeur et au premier acquéreur, et la demande n'est reçue qu'après avoir été inscrite en marge de la

Indien de verkoop wordt gehouden zonder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar ertoe gehouden bij het einde van de opbieding en vóór de toewijzing, in het openbaar de vraag te stellen of de Staat of zijn gevolmachtigde zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen tegen de laatst geboden prijs:

a) indien de Staat met de vraag van de instrumenterende ambtenaar instemt, is de verkoop aan de Staat definitief;

b) ingeval van weigering, afwezigheid of stilzwijgen, wordt de verkoop voortgezet;

c) indien de Staat zijn antwoord in beraad houdt, geschiedt de toewijzing onder de opschortende voorwaarde van niet uitoefening van het recht van voorkoop binnen een termijn van tien dagen.

Indien de verkoop wordt gehouden onder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar er niet toe gehouden aan de Staat de vraag te stellen of hij zijn recht van voorkoop uitoefent:

a) indien er een hoger bod is, wordt dit aan de Staat en de koper ter kennis gebracht acht dagen voor de zitting van hoger bod. Op het einde van de opbiedingen en voor de toewijzing, moet de vraag vermeld in de vorige alinea in het openbaar gesteld worden aan de Staat op de zitting van hoger bod;

b) indien er geen hoger bod wordt gedaan of indien de notaris het hoger bod niet aanneemt, betekent hij het laatste bod aan de Staat en stelt hem de vraag of hij zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen. Indien de Staat binnen een termijn van tien dagen zijn instemming niet aan de notaris heeft betekend, is de toewijzing definitief.

4° Wanneer het te koop gestelde eigendom slechts een deel is van het verhuurde goed, is het recht van voorkoop van toepassing op dit deel.

5° In geval van verkoop met miskennis van de rechten van voorkoop van de Staat heeft deze het recht, ofwel in de plaats gesteld te worden van de koper, ofwel van de verkoper een schadevergoeding te eisen ten bedrage van 20% van de verkoopprijs.

In het eerste geval moet de vordering gelijktijdig tegen de verkoper en de eerste koper worden ingesteld, en is de eis eerst ontvankelijk na inschrijving op de kant

transcription de l'acte incriminé et, le cas échéant, en marge de la transcription du dernier titre transcrit.

L'État rembourse à l'acquéreur le prix payé par lui ainsi que les frais de l'acte. Il n'est tenu que des obligations résultant pour l'acquéreur de l'acte authentique de vente et des charges consenties par l'acquéreur que pour autant que ces dernières aient fait l'objet d'inscription ou de transcription avant l'inscription de sa demande.

L'action en retrait et subrogation et l'action en indemnisation se prescrivent, en cas de vente publique, par trois mois à dater de l'adjudication et, en cas de vente de gré à gré, par trois mois à dater de la notification de cette vente à l'État, si une telle notification a eu lieu, et sans cela par deux ans à dater de la transcription de l'acte de vente.

En accueillant la demande de subrogation, le juge renvoie les parties pour la passation de l'acte devant le notaire choisi par elles ou devant un notaire nommé d'office, si les parties ne s'accordent pas sur le choix. Les frais de l'acte sont à charge de l'État.

Toute décision rendue sur une action en subrogation sera inscrite à la suite de l'inscription prévue au deuxième alinéa.

6° Les notifications prévues aux dispositions du présent paragraphe doivent, à peine d'inexistence, être signifiées par exploit d'huissier ou par lettre recommandée.».

Art. 24

Dans l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État, est inséré un article 88*bis* rédigé comme suit:

«Art. 88*bis*. — § 1er. Les immeubles appartenant à l'État belge occupés par les juridictions et spécialement aménagés en vue de l'exercice du service public de la justice, peuvent être vendus, apportés ou donnés en emphytéose, à la condition que la vente, l'apport ou l'emphytéose soit concomitant à la conclusion d'un bail au profit de l'État auquel s'appliquent, nonobstant toute convention contraire dans le bail, les dispositions des paragraphes 2 et 3. Pour le surplus, et dans la mesure

van de overschrijving van de betwiste akte en in voorkomend geval op de kant van de overschrijving van de laatst overgeschreven titel.

De Staat betaalt aan de koper de prijs terug die deze heeft betaald, alsmede de kosten van de akte. Hij is slechts gehouden tot de verplichtingen die voor de koper voortvloeien uit de authentieke akte van verkoop en tot de lasten waarin de koper heeft toegestemd, voor zover die lasten zijn ingeschreven of overgeschreven voor de inschrijving van zijn eis.

De vordering tot naasting en de indeplaatsstelling en de vordering tot schadeloosstelling verjaren, bij openbare verkoop, door verloop van drie maanden te rekenen van de datum van de toewijzing, en, bij verkoop uit de hand, door verloop van drie maanden te rekenen van de kennisgeving van deze verkoop aan de Staat, indien een dergelijke kennisgeving heeft plaatsgehad, en anders door verloop van twee jaren na de overschrijving van de akte van verkoop.

Ingeval hij de vordering tot indeplaatsstelling inwiligt, verwijst de rechter de partijen voor het verlijden van de akte naar de door hen gekozen notaris of naar een ambtshalve aangewezen notaris, indien de partijen het niet eens zijn over de keuze. De kosten van de akte komen ten laste van de Staat.

Iedere uitspraak op een eis tot indeplaatsstelling wordt ingeschreven achter de inschrijving bedoeld in het tweede lid.

6° De kennisgevingen bepaald in deze paragraaf moeten, op straffe van niet bestaan betekend worden bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij ter post aange tekende brief.».

Art. 24

In het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, wordt een artikel 88*bis* ingevoegd, luidende als volgt:

«Art. 88*bis*. — § 1. De gebouwen die toebehoren aan de Belgische Staat en die betrokken worden door de rechtscolleges en die speciaal ingericht zijn met het oog op het uitoefenen van de openbare dienst van het gerecht, kunnen worden verkocht, ingebracht of in erfpacht gegeven, op voorwaarde dat tegelijk met de verkoop, de inbreng of de erfpacht een huurovereenkomst wordt afgesloten ten voordele van de Staat, waarop de bepalingen van paragrafen 2 en 3 van toepassing zijn, niet-

où il n'y est pas dérogé par les parties, le bail est régi par les articles 1714 et suivants du Code civil.

§ 2. Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public, l'État a le droit d'obtenir le renouvellement du bail, soit à l'expiration de celui-ci, soit à l'expiration de tout bail ultérieur avec le bailleur originaire ou tout autre bailleur.

Au plus tôt 24 mois et au plus tard 18 mois avant l'expiration du bail en cours, le bailleur et l'État peuvent chacun notifier par lettre recommandée à l'autre partie leur volonté que le nouveau bail soit conclu soit aux mêmes conditions, soit à des conditions différentes de celles du bail en cours. A défaut d'une telle notification, le bail est renouvelé aux mêmes conditions et pour une même durée que le bail en cours.

Si, dans les trois mois à compter de cette notification, les parties restent en désaccord quant au montant du loyer ou quant aux autres modalités du nouveau bail, la partie la plus diligente pourra saisir le juge qui fixera en équité les conditions de ce bail, dans le respect des conditions du marché, de la nécessaire continuité du service public et de l'équilibre des prestations réciproques.

Les jugements intervenus sont exécutoires par provision nonobstant tout recours.

L'État dispose de deux mois à compter de la notification du jugement définitif pour notifier au bailleur sa volonté de renouveler le bail aux conditions fixées par le juge ou sa renonciation au renouvellement du bail. Si l'État notifie au bailleur sa volonté de renoncer au bail ou omet de prendre position, le bail prendra fin de plein droit 6 mois après la notification du jugement définitif, sauf convention contraire entre les parties quant aux modalités de fin du bail. En cas de circonstances exceptionnelles mettant en péril la continuité du service public, le juge peut, à la demande de l'État, fixer une durée supérieure, qui ne pourra cependant pas excéder 18 mois. Entre le terme du bail venu à échéance et la date de départ des lieux, les conditions fixées par le

tegenstaande elke andere afspraak in de huurovereenkomst. Voor het overige en in de mate de partijen hier niet van afwijken, wordt de huurovereenkomst geregeld door de artikelen 1714 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

§ 2. Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst, heeft de Staat het recht om de hernieuwing van de huurovereenkomst te vragen, hetzij bij het verstrijken hiervan, hetzij bij het verstrijken van elke latere huurovereenkomst met de oorspronkelijke verhuurder of elke andere verhuurder.

Ten vroegste 24 maanden en ten laatste 18 maanden voor het verstrijken van de lopende huur, kunnen de verhuurder en de Staat elk bij aangetekende brief aan de andere partij hun wil kenbaar maken dat de nieuwe huurovereenkomst zou worden afgesloten hetzij aan dezelfde voorwaarden, hetzij aan voorwaarden die verschillen van de lopende huurovereenkomst. Bij gebrek aan zulke kennisgeving, wordt de huurovereenkomst hernieuwd aan dezelfde voorwaarden en voor dezelfde looptijd als de lopende huurovereenkomst.

Indien binnen de drie maanden vanaf deze kennisgeving, de partijen geen overeenstemming bereiken over het bedrag van de huurprijs of over de andere voorwaarden van de nieuwe huur, dan kan de meest gerede partij de rechter vatten, die naar billijkheid de voorwaarden van deze huur zal vastleggen, rekening houdend met de marktvoorwaarden, de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienst en het evenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

De vonnissen zijn uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

De Staat beschikt over twee maanden vanaf de betekening van het definitieve vonnis om aan de verhuurder zijn wil te kennen te geven om hetzij de huur te hernieuwen aan de door de rechter vastgelegde voorwaarden, hetzij af te zien van de hernieuwing van de huur. Als de Staat aan de verhuurder te kennen geeft afstand te doen van de huurhernieuwing of nalaat standpunt in te nemen, dan zal de huur van rechtswege eindigen 6 maanden na de betekening van het definitieve vonnis, behoudens andersluidende overeenkomst tussen de partijen aangaande de modaliteiten van de huur. Ingeval van uitzonderlijke omstandigheden die de continuïteit van de openbare dienst in gevaar brengen, kan de rechter, op verzoek van de Staat, een langere ter-

juge sont applicables, rétroactivement si le jugement survient postérieurement au terme du bail.

§ 3. 1° Aussi longtemps que le bien loué reste affecté au service public et que l'État n'a pas donné congé, le bailleur ne peut vendre le bien ou aliéner son droit d'emphytéose qu'après avoir mis l'État en mesure d'exercer son droit de préemption.

2° A cet effet, en cas de vente de gré à gré, le bailleur notifie à l'État le contenu de l'acte notarié établi sous condition suspensive du non exercice du droit de préemption. Cette notification vaut offre de vente aux conditions fixées dans l'acte.

Si l'État accepte l'offre, il doit notifier son acceptation au notaire ayant reçu l'acte dans le mois de la notification visée à l'alinéa précédent, auquel cas, conformément à l'article 1583 du Code civil, la vente est parfaite entre parties dès que l'acceptation de l'État est arrivée à la connaissance de ce notaire.

3° En cas de vente publique, l'officier instrumentant et le bailleur sont chacun tenus de notifier à l'État le lieu, la date et l'heure de la vente au moins quinze jours à l'avance.

Si la vente a lieu sans réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant est tenu de demander publiquement, à la fin des enchères et avant l'adjudication si l'État ou son mandataire désire exercer son droit de préemption au prix de la dernière offre:

a) si l'État acquiesce à la question de l'officier instrumentant, la vente à l'État devient définitive;

b) si l'État refuse, se tait ou est absent, la vente se poursuit;

c) si l'État tient en suspens sa réponse, l'adjudication a lieu sous la condition suspensive de non-exercice dans un délai de 10 jours du droit de préemption.

mijn vastleggen, die evenwel niet langer kan zijn dan 18 maanden. Tussen het einde van de vervallen huur en het ogenblik van het ontruimen van de plaatsen, zullen de voorwaarden vastgelegd door de rechter van toepassing zijn, met retroactieve werking indien het vonnis wordt uitgesproken na het einde van de huur,.

§ 3. 1° Zolang het verhuurde goed bestemd blijft voor de openbare dienst en de Staat geen opzegging gegeven heeft, kan de verhuurder het goed niet verkopen of zich ontdoen van de erfpacht dan na de Staat de gelegenheid te hebben gegeven zijn recht van voorkoop uit te oefenen.

2° Te dien einde geeft, ingeval van verkoop uit de hand, de verhuurder aan de Staat kennis van de inhoud van de notariële akte die is opgesteld onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht op voorkoop. Deze kennisgeving geldt als aanbod van verkoop onder de voorwaarden bepaald in de akte.

Aanvaardt de Staat het aanbod, dan moet hij daarvan aan de notaris die de akte heeft verleden kennis geven binnen een maand na de kennisgeving bepaald in de vorige alinea, in welk geval de verkoop overeenkomstig artikel 1583 van het Burgerlijk Wetboek tussen partijen voltrokken is, zodra de aanvaarding van de Staat ter kennis is gekomen van de notaris.

3° Bij openbare verkoop zijn de instrumenterende ambtenaar en de verhuurder elk gehouden minstens vijftien dagen van te voren aan de Staat kennis te geven van plaats, dag en uur van de verkoop.

Indien de verkoop wordt gehouden zonder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar ertoe gehouden bij het einde van de opbieding en vóór de toewijzing, in het openbaar de vraag te stellen of de Staat of zijn gevolmachtigde zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen tegen de laatst geboden prijs:

a) indien de Staat met de vraag van de instrumenterende ambtenaar instemt, is de verkoop aan de Staat definitief;

b) ingeval van weigering, afwezigheid of stilzwijgen, wordt de verkoop voortgezet;

c) indien de Staat zijn antwoord in beraad houdt, geschiedt de toewijzing onder de opschortende voorwaarde van niet-uitoefening van het recht van voorkoop binnen een termijn van tien dagen.

Si la vente a lieu sous réserve de l'exercice éventuel du droit de surenchère, l'officier instrumentant n'est pas tenu de demander à l'État s'il exerce son droit de préemption:

a) s'il y a surenchère, l'exploit en sera dénoncé à l'État comme à l'adjudicataire, huit jours avant la séance de surenchère. A la fin des enchères et avant l'adjudication, la demande visée à l'alinéa précédent doit être posée publiquement à l'État à la séance de surenchère;

b) s'il n'y a pas de surenchère ou que la surenchère est refusée par le notaire, celui-ci notifiera le montant de la dernière offre à l'État en lui demandant s'il désire exercer son droit de préemption. Si l'État n'a pas, dans un délai de dix jours, fait part de son acquiescement, l'adjudication est définitive.

4° Lorsque la propriété mise en vente ne constitue qu'une partie du bien loué, le droit de préemption s'applique à cette partie.

5° En cas de vente faite en méconnaissance du droit de préemption de l'État, celui-ci peut exiger soit d'être subrogé à l'acquéreur, soit de recevoir du vendeur le versement d'une indemnité correspondant à 20% du prix de vente.

Dans le premier cas, l'action doit être intentée à la fois au vendeur et au premier acquéreur, et la demande n'est reçue qu'après avoir été inscrite en marge de la transcription de l'acte incriminé et, le cas échéant, en marge de la transcription du dernier titre transcrit.

L'État rembourse à l'acquéreur le prix payé par lui ainsi que les frais de l'acte. Il n'est tenu que des obligations résultant pour l'acquéreur de l'acte authentique de vente et des charges consenties par l'acquéreur que pour autant que ces dernières aient fait l'objet d'inscription ou de transcription avant l'inscription de sa demande.

L'action en retrait et subrogation et l'action en indemnisation se prescrivent, en cas de vente publique, par trois mois à dater de l'adjudication et, en cas de vente de gré à gré, par trois mois à dater de la notification de cette vente à l'État, si une telle notification a eu lieu, et sans cela par deux ans à dater de la transcription de l'acte de vente.

Indien de verkoop wordt gehouden onder voorbehoud van eventuele uitoefening van het recht van hoger bod, is de instrumenterende ambtenaar er niet toe gehouden aan de Staat de vraag te stellen of hij zijn recht van voorkoop uitoefent:

a) indien er een hoger bod is, wordt dit aan de Staat en de koper ter kennis gebracht acht dagen voor de zitting van hoger bod. Op het einde van de opbiedingen en voor de toewijzing, moet de vraag vermeld in de vorige alinea in het openbaar gesteld worden aan de Staat op de zitting van hoger bod;

b) indien er geen hoger bod wordt gedaan of indien de notaris het hoger bod niet aanneemt, betekent hij het laatste bod aan de Staat en stelt hem de vraag of hij zijn recht van voorkoop wenst uit te oefenen. Indien de Staat binnen een termijn van tien dagen zijn instemming niet aan de notaris heeft betekend, is de toewijzing definitief.

4° Wanneer het te koop gestelde eigendom slechts een deel is van het verhuurde goed, is het recht van voorkoop van toepassing op dit deel.

5° In geval van verkoop met miskennis van de rechten van voorkoop van de Staat heeft deze het recht, ofwel in de plaats gesteld te worden van de koper, ofwel van de verkoper een schadevergoeding te eisen ten bedrage van 20% van de verkoopprijs.

In het eerste geval moet de vordering gelijktijdig tegen de verkoper en de eerste koper worden ingesteld, en is de eis eerst ontvankelijk na inschrijving op de kant van de overschrijving van de betwiste akte en in voorkomend geval op de kant van de overschrijving van de laatst overgeschreven titel.

De Staat betaalt aan de koper de prijs terug die deze heeft betaald, alsmede de kosten van de akte. Hij is slechts gehouden tot de verplichtingen die voor de koper voortvloeien uit de authentieke akte van verkoop en tot de lasten waarin de koper heeft toegestemd, voor zover die lasten zijn ingeschreven of overgeschreven voor de inschrijving van zijn eis.

De vordering tot naasting en de indeplaatsstelling en de vordering tot schadeloosstelling verjaren, bij openbare verkoop, door verloop van drie maanden te rekenen van de datum van de toewijzing, en, bij verkoop uit de hand, door verloop van drie maanden te rekenen van de kennisgeving van deze verkoop aan de Staat, indien een dergelijke kennisgeving heeft plaatsgehad, en anders door verloop van twee jaren na de overschrijving van de akte van verkoop.

En accueillant la demande de subrogation, le juge renvoie les parties pour la passation de l'acte devant le notaire choisi par elles ou devant un notaire nommé d'office, si les parties ne s'accordent pas sur le choix. Les frais de l'acte sont à charge de l'État.

Toute décision rendue sur une action en subrogation sera inscrite à la suite de l'inscription prévue au deuxième alinéa.

6° Les notifications prévues aux dispositions du présent paragraphe doivent, à peine d'inexistence, être signifiées par exploit d'huissier ou par lettre recommandée.».

Art. 25

L'article 1er, alinéa 3, et l'article 2 de la loi du 31 mai 1923 relative à l'aliénation d'immeubles domaniaux ainsi que l'article 87, alinéa 3 et l'article 88 de l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État, ne sont pas applicables au transfert de biens immeubles sous forme de vente, d'apport ou de constitution de droits d'emphytéose, à la société d'investissement à capital fixe immobilière pour la constitution de laquelle l'État belge a publié un avis de marché au *Journal officiel des Communautés européennes* le 17 mars 2006 et au *Bulletin des adjudications* le 21 mars 2006.

TITRE III

AFFAIRES SOCIALES

CHAPITRE PREMIER

Véhicules de société – Cotisation de solidarité

Art. 26

Dans l'article 38, § 3^{quater}, de la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés, remplacé par la loi du 27 décembre 2004 et modifié par les lois du 20 juillet 2005, du 27 décembre 2005 et du 10 mai 2006, sont apportées les modifications suivantes:

1° l'alinéa suivant est inséré entre le deuxième et le troisième alinéa:

Ingeval hij de vordering tot indeplaatsstelling inwiligt, verwijst de rechter de partijen voor het verlijden van de akte naar de door hen gekozen notaris of naar een ambtshalve aangewezen notaris, indien de partijen het niet eens zijn over de keuze. De kosten van de akte komen ten laste van de Staat.

Iedere uitspraak op een eis tot indeplaatsstelling wordt ingeschreven achter de inschrijving bedoeld in het tweede lid.

6° De kennisgevingen bepaald in deze paragraaf moeten, op straffe van niet bestaan betekend worden bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij ter post aangezekende brief.».

Art. 25

Artikel 1, derde lid, en artikel 2 van de wet van 31 mei 1923 betreffende de vervreemding van onroerende domeingoederen evenals artikel 87, alinea 3 en artikel 88, van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, zijn niet van toepassing op de overdracht van onroerende goederen onder de vorm van een verkoop, inbreng of vestiging van rechten van erfpacht, aan de vastgoedbeleggingsvennootschap met vast kapitaal, voor de oprichting waarvan de Staat een opdrachtaankondiging gepubliceerd heeft in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 17 maart 2006 en in het *Bulletin der aanbestedingen* van 21 maart 2006.

TITEL III

SOCIALE ZAKEN

HOOFDSTUK I

Bedrijfsvoertuigen – Solidariteitsbijdrage

Art. 26

In artikel 38, § 3^{quater}, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, vervangen bij de wet van 27 december 2004 en gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2005, van 27 december 2005 en van 10 mei 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het tweede en het derde lid wordt het volgende lid ingevoegd:

«Par «travailleur», il faut entendre toute personne visée par la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs occupée par un employeur, ainsi que les personnes exclues de la loi précitée mais occupée soit dans les liens d'un contrat de travail, soit selon des modalités similaires à celles d'un contrat de travail.»;

2° dans le sixième alinéa, qui devient l'alinéa 7, les mots «à l'alinéa 4» sont remplacés par les mots «à l'alinéa 6»;

3° dans le huitième alinéa, qui devient l'alinéa 9, les mots «L'alinéa 6» sont remplacés par les mots «L'alinéa 8»;

4° le neuvième alinéa est abrogé;

5° dans le douzième alinéa les mots «aux alinéas 4 et 10» sont remplacés par les mots «aux alinéas 6 et 10»;

6° les alinéas suivants sont insérés entre le quinzième et le seizième alinéa:

«Sans préjudice de l'application des autres sanctions civiles et des dispositions pénales, l'employeur à l'égard duquel il est établi qu'il n'a pas déclaré un ou plusieurs véhicules soumis à la cotisation de solidarité ou qu'il a commis une ou plusieurs fausses déclarations visant à éluder le paiement de la cotisation ou partie de celui-ci, est redevable d'une indemnité forfaitaire dont le montant est égal au double des cotisations éludées et dont le produit est transmis par l'Office national de sécurité sociale à l'O.N.S.S.-gestion globale.

Cette indemnité forfaitaire n'est pas d'application pour la période du 1er janvier 2005 au 31 mars 2006, pour autant que les employeurs aient déclaré les véhicules soumis à la cotisation due en application de la présente disposition et aient versé les montants dus à ce titre pour le 30 juin 2006 au plus tard.».

Art. 27

L'article 26 produit ses effets le 1er janvier 2005.

«Onder «werknemer» dient te worden verstaan elke persoon bedoeld bij de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders die tewerkgesteld wordt door een werkgever, evenals alle uit de voornoemde wet uitgesloten personen die tewerkgesteld worden in het kader van een arbeidsovereenkomst of in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.»;

2° in het zesde lid, dat een zevende lid wordt, worden de woorden «het vierde lid» vervangen door de woorden «het zesde lid»;

3° in het achtste lid, dat een negende lid wordt, worden de woorden «Het zesde lid» vervangen door de woorden «Het achtste lid»;

4° het negende lid wordt opgeheven;

5° in het twaalfde lid worden de woorden «bij het vierde en het tiende lid» vervangen door de woorden bij «het zesde en het tiende lid»;

6° tussen het vijftiende en het zestiende lid worden de volgende leden ingevoegd:

«Onverminderd de toepassing van de andere burgerlijke sancties en de strafbepalingen, is de werkgever ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere voertuigen onderworpen aan de solidariteitsbijdrage niet heeft aangegeven of ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat hij één of meerdere valse aangiften heeft gedaan om de betaling van de bijdrage of een deel ervan te ontduiken, een forfaitaire vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag gelijk is aan het dubbel van de ontdoken bijdragen en waarvan de opbrengst door de Rijksdienst voor sociale zekerheid wordt gestort aan het R.S.Z.-globaal beheer.

Deze forfaitaire vergoeding is niet van toepassing voor de periode van 1 januari 2005 tot 31 maart 2006, voor zover de werkgevers de voertuigen onderworpen aan de bijdrage verschuldigd bij toepassing van deze bepaling ten laatste aangegeven hebben op 30 juni 2006 en de verschuldigde bijdragen gestort hebben tegen dezelfde datum.».

Art. 27

Artikel 26 heeft uitwerking met ingang vanaf 1 januari 2005.

CHAPITRE II

Lutte contre la fraude aux allocations sociales

Art. 28

Les personnes de droit public visées à l'article 3, 1° et 2°, des lois relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés, coordonnées le 19 décembre 1939, qui sont tenues de verser les prestations familiales à tout ou partie de leur personnel, intègrent dans le répertoire particulier des personnes visé à l'article 6, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 janvier 1990 relative à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale, tenu au sein de l'Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés et dénommé «Cadastre des allocations familiales», toutes les données sociales en leur possession correspondant aux types de données devant figurer dans ledit répertoire.

L'intégration et la mise à jour des données sont réalisées par lesdites personnes conformément aux modalités fixées dans le protocole défini par l'Office précité.

Art. 29

L'article 28 entre en vigueur le 1er avril 2007.

CHAPITRE III

Allocations familiales – Délai de prescription

Art. 30

L'article 120*bis* des mêmes lois, inséré par l'arrêté royal n°68 du 10 novembre 1967 et modifié par la loi du 22 février 1998, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 120*bis*. — La répétition des prestations familiales indûment payées ne peut être réclamée après l'expiration d'un délai de 3 ans prenant cours à la date à laquelle le paiement a été effectué.

Outre les causes prévues au Code civil, la prescription est interrompue par la réclamation des paiements indus notifiée au débiteur par lettre recommandée à la poste.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le délai de prescription est porté:

HOOFDSTUK II

Strijd tegen de uitkeringsfraude

Art. 28

De rechtspersonen bedoeld in artikel 3, 1° en 2° van de wetten op de kinderbijslag voor loonarbeiders gecoördineerd op 19 december 1939, die de gezinsbijslag moeten betalen aan al of een deel van hun personeelsleden, integreren in het bijzonder repertorium van de personen bedoeld in artikel 6, tweede lid, 2°, van de wet van 15 januari 1990 betreffende de oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, dat wordt bijgehouden bij de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers en dat «Kadaster van de kinderbijslag» genoemd wordt, alle in hun bezit zijnde sociale gegevens van de types die in het genoemde repertorium opgenomen moeten worden.

De genoemde rechtspersonen voeren de gegevens in en werken ze bij volgens de modaliteiten bepaald in het door genoemde Rijksdienst vastgelegd protocol.

Art. 29

Artikel 28 treedt in werking op 1 april 2007.

HOOFDSTUK III

Kinderbijslag – Verjaringstermijn

Art. 30

Artikel 120*bis* van dezelfde wetten, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 68 van 10 november 1967 en gewijzigd bij de wet van 22 februari 1998, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 120*bis*. — De terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen kan niet geëist worden na verloop van een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied.

Benevens de redenen waarin is voorzien in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde, door middel van een ter post aangetekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

In afwijking van het eerste lid wordt de termijn gebracht op:

– à 5 ans, si les prestations payées indûment ont été obtenues à la suite de manœuvres frauduleuses ou de déclarations fausses ou sciemment incomplètes;

– à 1 an, si le paiement indu résulte d'une erreur de droit ou d'une erreur matérielle de l'organisme d'allocations familiales et que la personne erronément créditée ne savait pas ou ne devait pas savoir qu'elle n'avait pas ou plus droit, en tout ou en partie, à la prestation versée.».

Art. 31

L'article 9, § 1er, de la loi du 20 juillet 1971 instituant des prestations familiales garanties, remplacé par la loi du 1er juillet 1998, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 9.— § 1er. La répétition des prestations familiales garanties indûment payées ne peut être réclamée après l'expiration d'un délai de 3 ans prenant cours à la date à laquelle le paiement a été effectué.

Outre les causes prévues au Code civil, la prescription est interrompue par la réclamation des paiements indus notifiée au débiteur par lettre recommandée à la poste.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le délai de prescription est porté:

– à 5 ans, si les prestations payées indûment ont été obtenues à la suite de manœuvres frauduleuses ou de déclarations fausses ou sciemment incomplètes;

– à 1 an, si le paiement indu résulte d'une erreur de droit ou d'une erreur matérielle de l'organisme d'allocation familiale et que la personne erronément créditée ne savait pas ou ne devait pas savoir qu'elle n'avait pas ou plus droit, en tout ou en partie, à la prestation versée.».

Art. 32

Les dispositions du présent chapitre entrent en vigueur le 1er octobre 2006.

– vijf jaar, indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen;

– een jaar, indien de onverschuldigde betaling voortvloeit uit een juridische of een materiële vergissing van de kinderbijslaginstelling en de per vergissing gecrediteerde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen of niet langer recht had op de uitgekeerde bijslag, geheel of gedeeltelijk.».

Art. 31

Artikel 9, § 1, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, vervangen bij de wet van 1 juli 1998, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 9.— § 1. De terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde gewaarborgde gezinsbijslag kan niet geëist worden na verloop van een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum waarop de uitbetaling is geschied.

Benevens de redenen waarin is voorzien in het Burgerlijk Wetboek, wordt de verjaring gestuit door het eisen van het onverschuldigd uitbetaalde, door middel van een ter post aangetekend aan de schuldenaar betekend schrijven.

In afwijking van het eerste lid wordt de verjaringstermijn gebracht op:

– vijf jaar, indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen;

– een jaar, indien de onverschuldigde betaling voortvloeit uit een juridische of een materiële vergissing van de kinderbijslaginstelling en de per vergissing gecrediteerde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen of niet langer recht had op de uitgekeerde bijslag, geheel of gedeeltelijk.».

Art. 32

De bepalingen van dit hoofdstuk treden in werking op 1 oktober 2006.

CHAPITRE IV

**Gestion globale et financement alternatif
de la sécurité sociale**

Section première

Gestion globale

Art. 33

Un montant, fixé par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, est prélevé sur les moyens disponibles auprès de l'Office national de Sécurité sociale - Gestion globale et est attribué comme allocation spécifique à l'Office national de l'Emploi pour le financement de l'accord de coopération relatif à l'économie sociale en application de l'article 7, § 1er, alinéa 3, v), de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs.

Un montant, fixé par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, est prélevé sur les moyens disponibles auprès de l'Office national de Sécurité sociale - Gestion globale et est attribué comme allocation spécifique à l'Office national de l'Emploi pour le financement du coût des cellules de mise à l'emploi, en application de l'article 7, § 1er, alinéa 3, t) et z), de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs.

Section II

Financement alternatif

Art. 34

L'article 66, § 1er, de la loi-programme du 2 janvier 2001, modifié par les lois des 20 juillet 2001, 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre 2002, 22 décembre 2003, 27 décembre 2004 et 3 juillet 2005, est complété par l'alinéa suivant:

«Le Roi peut majorer le montant du financement alternatif en vue de financer le coût des cellules de mise à l'emploi.»

Art. 35

Dans l'article 66, § 2, de la même loi, modifié par les lois des 30 décembre 2001, 2 août 2002, 24 décembre

HOOFDSTUK IV

**Globaal beheer en alternatieve financiering
van de sociale zekerheid**

Afdeling I

Globaal beheer

Art. 33

Een bedrag, bepaald bij koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, wordt voorafgenomen op de beschikbare middelen bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid - Globaal beheer en wordt toegekend als bijzondere vergoeding aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor de financiering van het samenwerkingsakkoord betreffende de sociale economie met toepassing van artikel 7, § 1, derde lid, v), van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Een bedrag, bepaald bij koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, wordt voorafgenomen op de beschikbare middelen bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid - Globaal beheer en wordt toegekend als bijzondere vergoeding aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor de financiering van de kostprijs van de tewerkstellingscellen, met toepassing van artikel 7, § 1, derde lid, t) en z), van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Afdeling II

Alternatieve financiering

Art. 34

Artikel 66, § 1, van de programmawet van 2 januari 2001, gewijzigd bij de wetten van 20 juli 2001, 30 december 2001, 2 augustus 2002, 24 december 2002, 22 december 2003, 27 december 2004 en 3 juli 2005, wordt aangevuld met het volgende lid:

«De Koning kan het bedrag van de alternatieve financiering verhogen met het oog op de financiering van de kostprijs van de tewerkstellingscellen.»

Art. 35

In artikel 66, § 2, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2001, 2 augustus 2002,

2002, 22 décembre 2003, 27 décembre 2004 et 3 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° le 1° est complété par la phrase suivante:

« Pour l'année 2006, le montant visé dans l'alinéa précédent est augmenté de 700 milliers d'EUR.»;

2° le paragraphe est complété comme suit:

«14° le montant de la majoration visée au § 1er, alinéa 13, destiné à l'O.N.S.S.-gestion globale.».

Art. 36

Dans l'article 66, § 3, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 30 décembre 2001 et modifié par les lois du 22 décembre 2003, 9 juillet 2004 et 11 juillet 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° les mots «et 60.988, 8 milliers EUR pour les années 2006 à 2009» sont remplacés par les mots «et 149.700, 8 milliers EUR pour l'année 2006.»;

2° la phrase suivante est ajoutée:

«Un montant unique de 94.254,4 milliers d'euros sera versé en 2006 à l'Administration de la Trésorerie en provenance de la trésorerie de la gestion financière globale du statut social des travailleurs indépendants; ce montant tiendra lieu d'apurement du solde pour la compensation de la prise en charge par l'État fédéral des dettes dans le régime de la sécurité sociale des travailleurs indépendants conformément à l'article 65 de la loi du 2 janvier 2001 portant des dispositions sociales, budgétaires et diverses.».

Art. 37

L'article 66, § 3*bis*, alinéa 3, de la même loi, modifié par la loi du 27 décembre 2004, est complété par la phrase suivante:

«Les montants de 4.120 milliers d'EUR et 50.000 milliers d'EUR sont portés respectivement à 7.920 milliers d'EUR et 75.000 milliers d'EUR pour l'année 2006 et à 11.740 milliers d'EUR et 100.000 milliers d'EUR dès le 1er janvier 2007.».

24 december 2002, 22 december 2003, 27 december 2004 en 3 juli 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° 1° wordt aangevuld met de volgende zin:

«Voor het jaar 2006 wordt het bedrag bedoeld in het vorige lid verhoogd met 700 duizend EUR.»;

2° de paragraaf wordt aangevuld als volgt:

«14° het bedrag van de verhoging bedoeld in § 1, dertiende lid, bestemd voor de R.S.Z.-globaal beheer.».

Art. 36

In artikel 66, § 3, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 30 december 2001 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003, 9 juli 2004 en 11 juli 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden «en 60.988,8 duizend EUR voor de jaren 2006 tot 2009.» worden vervangen door de woorden «en 149.700, 8 duizend EUR voor het jaar 2006.»;

2° de volgende zin wordt toegevoegd:

«Een eenmalig bedrag van 94.254,4 duizend euro zal in 2006 vanuit de thesaurie van het globaal financieel beheer van het sociaal statuut der zelfstandigen aan de Administratie van de Thesaurie worden gestort; dat bedrag zal dienen als aanzuivering van het saldo voor de compensatie van de overname door de Federale Staat van de schulden van het stelsel van de sociale zekerheid der zelfstandigen overeenkomstig artikel 65 van de wet van 2 januari 2001 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen.».

Art. 37

Artikel 66, § 3*bis*, derde lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 27 december 2004, wordt aangevuld met de volgende zin:

«De bedragen 4.120 duizend EUR en 50.000 duizend EUR worden voor het jaar 2006 respectievelijk gebracht op 7.920 duizend EUR en 75.000 duizend EUR en op 11.740 duizend EUR en 100.000 duizend EUR vanaf 1 januari 2007.».

Art. 38

Dans l'article 66, § 3^{sexies}, alinéa 4, du texte néerlandais, de la même loi, inséré par la loi du 23 décembre 2005, les mots «*voorafgenomen op de opbrengst van de belasting over de toegevoegde waarde en*» sont insérés entre les mots «*2.400 duizend euro*» et «*toegewezen*».

Art. 39

Dans l'article 67bis, alinéa 3, de la même loi, inséré par la loi du 23 décembre 2005, les mots «*1.349.417 milliers d'euros*» sont remplacés par les mots «*1.348.263 milliers EUR*».

Art. 40

L'article 88, 1°, de la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations, est rapporté.

CHAPITRE V

INAMI et Gestions Globales

Art. 41

Le produit des contributions des demandeurs destinées à alimenter le fonds provisionnel visé à l'article 191, alinéa 1er, point 15^{octies}, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994 sont versés par l'INAMI aux gestions globales des travailleurs salariés et des travailleurs indépendants.

Par gestion globale des travailleurs salariés et gestion globale des travailleurs indépendants il est entendu respectivement: l'O.N.S.S.-gestion globale, visé à l'article 5, alinéa 1er, 2°, de la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, d'une part, et le Fonds pour l'équilibre financier du statut social des travailleurs indépendants visé à l'article 21bis de l'arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants, d'autre part.

Le montant total transféré en 2006 est de 79 millions d'euros qui se répartit entre les gestions globales salariés et indépendants pour respectivement 75.768 milliers EUR et 3.232 milliers EUR.

Art. 38

In artikel 66, § 3^{sexies}, vierde lid, van de Nederlandse tekst, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «*voorafgenomen op de opbrengst van de belasting over de toegevoegde waarde en*» ingevoegd tussen de woorden «*2.400 duizend euro*» en «*toegewezen*».

Art. 39

In artikel 67bis, derde lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «*1.349.417 duizend euro*» vervangen door de woorden «*1.348.263 duizend EUR*».

Art. 40

Artikel 88, 1°, van de wet van 23 december 2005 betreffende het generatiepact, wordt ingetrokken.

HOOFDSTUK V

RIZIV en Globale Beheren

Art. 41

De opbrengst van de bijdragen van de aanvragers, bestemd om het provisiefonds bedoeld in artikel 191, eerste lid, punt 15^{octies}, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, te spijzen, wordt door het RIZIV gestort aan de globale beheren van de werknemers en van de zelfstandigen.

Onder globaal beheer van de werknemers en globaal beheer van de zelfstandigen worden respectievelijk bedoeld: de R.S.Z.-globaal beheer, bedoeld in artikel 5, eerste lid, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, enerzijds, en het Fonds voor het financieel evenwicht in het sociaal statuut der zelfstandigen, bedoeld in artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, anderzijds.

Het in 2006 totaal overgeschreven bedrag is gelijk aan 79 miljoen euro, dat verdeeld wordt over de globale beheren werknemers en zelfstandigen in respectievelijk 75.768 duizend EUR en 3.232 duizend EUR.

Lorsque sera fait appel au fonds provisionnel tel qu'il est prévu à l'article 191, alinéa 1er, point 15octies il appartiendra aux gestions globales de ré-alimenter celui-ci des montants nécessaires. La clé de répartition de la ré-alimentation du fonds par chaque gestion globale est celle qui découle des montants repris à l'alinéa précédent.

CHAPITRE VI

INAMI et lutte contre les assuétudes

Art. 42

L'article 116, § 2, de la loi-programme du 22 décembre 2003, modifié par la loi-programme (I) du 27 décembre 2004, est remplacé par la disposition suivante:

«§ 2. Dès l'année 2006, un montant annuel de 5 millions EUR est mis à charge du budget des frais d'administration de l'Institut national de l'assurance maladie invalidité pour être destiné au financement d'un fonds de lutte contre les assuétudes.

Dans le cadre des conditions fixées par le Roi, le montant visé à l'alinéa précédent est affecté au financement des projets de lutte contre les assuétudes qui sont organisés sur l'initiative des autorités qu'il désigne.».

Art. 43

Le présent chapitre produit ses effets le 1er janvier 2006.

CHAPITRE VII

Réductions de cotisations

Section première

Modifications à la loi-programme du 24 décembre 2002 et à la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations

Art. 44

A l'article 336 de la loi-programme du 24 décembre 2002, modifié par la loi du 23 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

Wanneer het provisiefonds bedoeld in artikel 191, eerste lid, punt 15octies wordt aangesproken, moeten de globale beheren dit fonds opnieuw spijzen met de nodige geldmiddelen. De verdeelsleutel voor het spijzen van het fonds met nieuwe geldmiddelen per globaal beheer is die welke voortvloeit uit de in het vorig lid vermelde bedragen.

HOOFDSTUK VI

RIZIV en bestrijding tegen de verslavingen

Art. 42

Artikel 116, § 2, van de programmawet van 22 december 2003, gewijzigd bij de programmawet (I) van 27 december 2004, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«§ 2. Vanaf het jaar 2006 wordt een jaarlijks bedrag van 5 miljoen EUR ten laste van de begroting voor de administratiekosten van het Rijksinstituut voor ziekten en invaliditeitsverzekering gelegd voor de financiering van een fonds tot bestrijding van de verslavingen.

Het in het vorig lid bedoeld bedrag wordt binnen de door de Koning vastgestelde voorwaarden aangewend voor de financiering van projecten tot bestrijding van de verslavingen georganiseerd op initiatief van de overheden die Hij aanduidt.».

Art. 43

Dit hoofdstuk heeft uitwerking met ingang vanaf 1 januari 2006.

HOOFDSTUK VII

Bijdrageverminderingen

Afdeling I

Wijzigingen aan de programmawet van 24 december 2002 en aan de wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact

Art. 44

In artikel 336 van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° dans le texte néerlandais de l'alinéa 1er, modifié par la loi du 23 décembre 2005, les mots «G1, G2 en G3» sont remplacés par les mots «G1, G2 of G3»;

2° l'alinéa 4 est complété par le mot «EUR».

Art. 45

A l'article 346 de la loi-programme du 24 décembre 2002, remplacé par la loi du 23 décembre 2005, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans le texte néerlandais du § 1er, alinéa 1er, les mots «*en op de laatste dag van het kalenderjaar*» sont remplacés par les mots «*en tot de laatste dag van het kwartaal*»;

2° au § 1er, alinéa 1er, les mots «où ils atteignent 29 ans» sont remplacés par les mots «qui précède celui au cours duquel ils atteignent 30 ans»;

3° au § 1er, alinéa 3, les mots «visée par cet article» sont remplacés par les mots «visée au présent paragraphe»;

4° au § 1er, alinéa 4, le mot «Elle» est remplacé par les mots «La réduction visée au présent paragraphe».

Art. 46

L'article 78 de la loi du 23 décembre 2005 relative au pacte de solidarité entre les générations, est remplacé comme suit:

«Art. 78. — Les articles 74 et 75 entrent en vigueur le 1er juillet 2006. L'article 76 entre en vigueur le 1er avril 2007. L'article 77 entre en vigueur le 1er juillet 2006, à l'exception du § 5 qui entre en vigueur le 1er janvier 2007.».

Art. 47

Les articles 44 à 46 entrent en vigueur le 1er juillet 2006.

1° in de Nederlandse tekst van het eerste lid, gewijzigd bij de wet van 23 december 2005, worden de woorden «G1, G2 en G3» vervangen door de woorden «G1, G2 of G3»;

2° het vierde lid wordt aangevuld met het woord «EUR».

Art. 45

In artikel 346 van de programmawet van 24 december 2002, vervangen door de wet van 23 december 2005, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de Nederlandse tekst van § 1, eerste lid, worden de woorden «en op de laatste dag van het kalenderjaar» vervangen door de woorden «en tot de laatste dag van het kwartaal»;

2° in § 1, eerste lid, worden de woorden «de leeftijd van 29 jaar nog niet bereikt hebben» vervangen door de woorden «dat voorafgaat aan het kwartaal tijdens hetwelk zij de leeftijd van 30 jaar bereiken»;

3° in § 1, derde lid, worden de woorden «De in dit artikel» vervangen door de woorden «De in deze paragraaf»;

4° in § 1, vierde lid, wordt het woord «Zij» vervangen door de woorden «De in deze paragraaf bedoelde vermindering».

Art. 46

Artikel 78 van de wet van 23 december 2005 betreffende het Generatiepact, wordt vervangen als volgt:

«Art. 78. — De artikelen 74 en 75 treden in werking op 1 juli 2006. Artikel 76 treedt in werking op 1 april 2007. Artikel 77 treedt in werking op 1 juli 2006, met uitzondering van § 5 dat in werking treedt op 1 januari 2007.».

Art. 47

De artikelen 44 tot 46 treden in werking op 1 juli 2006.

Section II

Modification à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944

Art. 48

L'article 7, § 1er *bis*, alinéa 7, 2°, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, inséré par la loi-programme du 22 décembre 2003, est abrogé.

Art. 49

L'article 48 produit ses effets le 1er avril 2006.

CHAPITRE VIII

Accord social – Secteurs fédéraux de la santé

Art. 50

Pour l'exécution de l'accord social relatif aux secteurs fédéraux de la santé, qui a été conclu par le gouvernement fédéral en 2005 avec les organisations concernées représentatives des employeurs et des travailleurs, deux fonds sectoriels sont institués, respectivement pour les travailleurs du secteur privé et du secteur public, ainsi que les infirmier(e)s indépendant(e)s à l'ONP.

En 2006, sont transférés de l'INAMI à l'ONP: 15.580.000 euros pour les travailleurs du secteur privé et du secteur public – 3.420.000 euros pour les infirmier(e)s indépendant(e)s.

TITRE IV

DISPOSITIONS DIVERSES

CHAPITRE PREMIER

Théâtre royal de La Monnaie

Art. 51

Un article 19*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 19 avril 1963 portant création d'un établissement public nommé Théâtre royal de la Monnaie:

Afdeling II

Wijziging aan de besluitwet van 28 december 1944

Art. 48

Artikel 7, § 1*bis*, zevende lid, 2°, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ingevoegd bij de programmawet van 22 december 2003, wordt opgeheven.

Art. 49

Artikel 48 heeft uitwerking met ingang van 1 april 2006.

HOOFDSTUK VIII

Sociaal akkoord – Federale gezondheidssectoren

Art. 50

Voor de uitvoering van het sociaal akkoord dat betrekking heeft op de federale gezondheidssectoren en dat in 2005 door de federale regering werd gesloten met de betrokken representatieve organisaties van werkgevers en werknemers, worden twee sectorale fondsen gevestigd bij de RVP, respectievelijk voor de werknemers van de private en publieke sector en voor de zelfstandige verpleegkundigen.

In 2006 wordt van het RIZIV naar de RVP getransfereerd: 15.580.000 euro voor de werknemers van de private en publieke sector - 3.420.000 euro voor de zelfstandige verpleegkundigen.

TITEL IV

DIVERSE BEPALINGEN

HOOFDSTUK I

Koninklijke Muntschouburg

Art. 51

In de wet van 19 april 1963 tot oprichting van een openbare instelling genaamd Koninklijke Muntschouburg, wordt een artikel 19*bis* ingevoegd, luidende:

«Art. 19bis. — L'État fédéral garantit le respect des obligations existantes en matière de pensions complémentaires du Théâtre Royal de la Monnaie à l'égard de son personnel.»

CHAPITRE II

Intérieur - Modification de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police, confirmé par la loi du 26 avril 2002 relative aux éléments essentiels du statut des membres du personnel des services de police et portant diverses autres dispositions relatives aux services de police

Art. 52

A l'article XII.XI.38, § 1er, de l'arrêté royal du 30 mars 2001 portant la position juridique du personnel des services de police, sont apportées les modifications suivantes:

1° l'alinéa suivant est ajouté entre les alinéas 3 et 4:

«Si un membre du personnel visé à l'alinéa 1er ou à l'alinéa 2 est obligé de quitter son logement suite à une décision de la Régie des Bâtiments ou d'une autre autorité de vendre celui-ci ou de l'utiliser à d'autres fins, un autre logement suffisamment grand en fonction de la composition de famille et situé dans le même arrondissement judiciaire ou à l'endroit où le membre du personnel concerné exerce ses fonctions, doit être attribué à l'intéressé dans les mêmes conditions.»;

2° dans l'alinéa 4, qui devient l'alinéa 5, la première phrase est remplacée comme suit:

«Le bénéfice du logement du membre du personnel qui est inséré ou promu à un grade d'officier, s'éteint, à moins et aussi longtemps qu'en vertu de l'article XII.XI.15, celui-ci bénéficie de l'échelle de traitement M7, auquel cas l'avantage s'éteint au plus tôt le 1er avril 2007.».

Art. 53

L'article 52, 2°, produit ses effets le 1er avril 2001.

«Art. 19bis. — De Federale Staat waarborgt de bestaande verplichtingen die de Koninklijke Munt-schouwborg heeft ten aanzien van haar personeel inzake de aanvullende pensioenen.»

HOOFDSTUK II

Binnenlandse Zaken - Wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten

Art. 52

In artikel XII.XI.38, § 1, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het derde en het vierde lid wordt het volgende lid ingevoegd:

«Indien een in het eerste of tweede lid bedoeld personeelslid verplicht wordt zijn logement te verlaten wegens een beslissing van de Regie der Gebouwen of een andere overheid om het logement te verkopen of voor andere doeleinden te gebruiken, wordt hem aan dezelfde voorwaarden een ander logement aangeboden, dat voldoende groot is volgens de gezinssamenstelling en dat in hetzelfde gerechtelijk arrondissement of in dat waar het betrokken personeelslid werkzaam is, gelegen is.»;

2° in het vierde lid, dat het vijfde lid wordt, wordt de eerste zin vervangen als volgt:

«Het voordeel van de vrije inwoning van het personeelslid dat wordt ingeschaald in of wordt bevorderd tot een graad van officier, vervalt, tenzij en voor zolang het krachtens artikel XII.XI.15 de loonschaal M7 geniet; in dit laatste geval vervalt het voordeel ten vroegste op 1 april 2007.».

Art. 53

Artikel 52, 2°, heeft uitwerking met ingang van 1 april 2001.

CHAPITRE III

Défense - Modification de la loi organique du 27 décembre 1990

Art. 54

Au tableau annexé à la loi du 24 décembre 1993 créant des Fonds budgétaires et modifiant la loi organique du 27 décembre 1990, est insérée sous la rubrique 16-2 «Fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de matériels, de matières ou de munitions excédentaires faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense», une clause particulière, rédigée comme suit:

«Le fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de matériels, de matières ou de munitions excédentaires faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, dispose pour la programmation 2006-2015 d'une autorisation d'engagement.».

Art. 55

Au tableau annexé à la loi du 24 décembre 1993 créant des Fonds budgétaires et modifiant la loi organique du 27 décembre 1990, est insérée sous la rubrique 16-3 «Fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de biens immeubles faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense», une clause particulière, rédigée comme suit:

«Le fonds de emploi des recettes provenant de l'aliénation de biens immeubles faisant partie du patrimoine confié à la gestion du ministre de la défense, dispose pour la programmation 2006-2015 d'une autorisation d'engagement.».

CHAPITRE IV

Politique scientifique

Art. 56

Dans le tableau annexé à la loi organique du 27 décembre 1990 créant des fonds budgétaires, la rubrique 32/5 – SPF ECONOMIE, PME, CLASSES MOYENNES

HOOFDSTUK III

Landsverdediging - Wijziging van de organieke wet van 27 december 1990

Art. 54

In de tabel gevoegd bij de wet van 24 december 1993 tot oprichting van begrotingsfondsen en tot wijziging van de organieke wet van 27 december 1990, wordt onder de rubriek 16-2 «Fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van overtollig geworden materieel, waren en munitie die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium» een bijzondere bepaling ingevoegd, luidend als volgt:

«Het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van overtollig geworden materieel, waren en munitie die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium beschikt voor de programmatie 2006-2015 over een vastleggingsmachtiging.».

Art. 55

In de tabel gevoegd bij de wet van 24 december 1993 tot oprichting van begrotingsfondsen en tot wijziging van de organieke wet van 27 december 1990, wordt onder de rubriek 16-3 «Fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van onroerende goederen die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium» een bijzondere bepaling ingevoegd, luidend als volgt:

«Het fonds voor wedergebruik van de ontvangsten voortvloeiend uit de vervreemding van onroerende goederen die deel uitmaken van het aan het beheer van de minister van Landsverdediging toevertrouwde patrimonium beschikt voor de programmatie 2006-2015 over een vastleggingsmachtiging.».

HOOFDSTUK IV

Wetenschapsbeleid

Art. 56

In de tabel die gevoegd is bij de organieke wet van 27 december 1990 houdende de oprichting van begrotingsfondsen, rubriek 32/5 – FOD ECONOMIE,

ET ENERGIE, Fonds pour l'exploration et l'exploitation des ressources minérales et autres ressources non vivantes de la mer territoriale et du plateau continental de la Belgique, la troisième colonne, «Nature des dépenses autorisées», est complétée par:

«5° dépenses en application de l'article 5, § 2, de l'Accord de coopération entre l'État fédéral et la Région flamande concernant la recherche sur l'influence des activités d'exploration et d'exploitation sur le Plateau continental de la Belgique sur les dépôts de sédiments et l'environnement marin.»

CHAPITRE V

Classes moyennes - BIRB

Art. 57

Un deuxième alinéa est ajouté à l'article 17 de l'arrêté royal du 4 août 1996 fixant les règles pour le fonctionnement du Bureau d'Intervention et de Restitution belge:

«Par dérogation à l'alinéa précédent, un montant égal à 10% des dépenses de fonctionnement est prélevé sur les bénéfiques nets de l'année 2005 en inscrit au budget du BIRB pour l'année 2006 à titre de financement des coûts de la réalisation de la norme ISO/IEC17799 en matière de protection de l'information.»

CHAPITRE VI

Pensions - La «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen»

Art. 58

L'arrêté royal du 28 décembre 2005 réglant la reprise des obligations de pension de la «gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen» est confirmé avec effet à la date de son entrée en vigueur.

KMO, MIDDENSTAND EN ENERGIE, Fonds voor de exploratie en exploitatie van minerale en andere niet-levende bronnen van de territoriale zee en het Belgisch continentaal plat, de derde kolom, «Aard van de toegestane uitgaven», wordt aangevuld met:

«5° uitgaven krachtens artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest betreffende het onderzoek naar de invloed van de exploratie- en exploitatieactiviteiten op het Belgisch continentaal plat op de sedimentafzettingen en op het maritieme milieu.»

HOOFDSTUK V

Middenstand - BIRB

Art. 57

Er wordt in artikel 17 van het koninklijk besluit van 4 augustus 1996 tot vaststelling van de regels voor de werking van het Belgisch Interventie- en restitutiebureau een tweede lid ingevoegd:

«In afwijking van het vorige lid wordt een bedrag gelijk aan 10% van de werkingsuitgaven afgenomen van de netto-winsten van het jaar 2005 en ingeschreven op de begroting van het BIRB voor het jaar 2006 ter financiering van de kosten van de realisatie van de ISO/IEC 17799 norm inzake informatiebeveiliging.»

HOOFDSTUK VI

Pensioenen - Het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen

Art. 58

Het koninklijk besluit van 28 december 2005 tot overname van de pensioenverplichtingen van het gemeentelijk havenbedrijf Antwerpen wordt bekrachtigd met ingang van de dag van zijn inwerkingtreding.

CHAPITRE VII

Entreprises publiques

Art. 59

L'arrêté royal du 28 décembre 2005 relatif à la reprise des obligations de pension de la SNCB Holding par l'État belge est confirmé avec effet à la date de son entrée en vigueur.

Donné à Bruxelles, le 24 mai 2006

ALBERT

PAR LE ROI :

Le premier ministre,

G. VERHOFSTADT

Le ministre des Finances,

D. REYNDERS

La ministre du Budget,

F. VAN DEN BOSSCHE

Le ministre de l'Intérieur,

P. DEWAEEL

Le ministre de la Défense,

A. FLAHAUT

Le ministre de la Politique scientifique,

M. VERWILGHEN

Le ministre des Affaires sociales et de la Santé publique,

R. DEMOTTE

HOOFDSTUK VII

Overheidsbedrijven

Art. 59

Het koninklijk besluit van 28 december 2005 betreffende de overname van de pensioenverplichtingen van de NMBS Holding door de Belgische Staat wordt bekrachtigd met ingang van de dag van zijn inwerkingtreding.

Gegeven te Brussel, 24 mei 2006

ALBERT

VAN KONINGSWEGE :

De eerste minister,

G. VERHOFSTADT

De minister van Financiën,

D. REYNDERS

De minister van Begroting,

F. VAN DEN BOSSCHE

De minister van Binnenlandse Zaken,

P. DEWAEEL

De minister van Landsverdediging,

A. FLAHAUT

De minister van Wetenschapsbeleid,

M. VERWILGHEN

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

R. DEMOTTE

La ministre des Classes moyennes,

S. LARUELLE

Le ministre de la Mobilité,

R. LANDUYT

Le ministre des Pensions,

B. TOBBACK

Le secrétaire d'Etat aux Entreprises publiques,

B. TUYBENS

De minister van Middenstand,

S. LARUELLE

De minister van Mobiliteit,

R. LANDUYT

De minister van Pensioenen,

B. TOBBACK

De staatssecretaris voor Overheidsbedrijven,

B. TUYBENS